Anarkistisk Organ for Skandinavien.

Udgivet af anarkistisk Forening. — Redaktør: Johs. Mortensen.

1,20 aarlig.	Januar 1909.	10 Øre pr. Nr.

1909.

—o—

Under de truende Tordenvejrsskyer
hilses det gryende Aar,
Kampskriget lyder fra Land og fra Byer,
gjaldende Øret det naar.

Sultende Skarer med knyttede Næver
fordrer: Slaa Portene op!
Ikke vi beder, vi bydende kræver:
Mad til hver eneste Krop!

Kampskriget tordner mod Portvagtens Hunde,
knurrende spærrer de Vej,
væbnet til Tanden mod hungrende Munde,
Bødlen fornægter sig ej.

Kampskriget gælder de hyklende Fromme,
Sortkjolens bovnende Kor;
Løfterne fylder ej Fattigmands Lomme,
Livet skal nydes paa **Jord.**

Kampskriget fraader mod Magten og Guldet —
Tyvenes sluttede Hord;
Slynglerne ranede Retten til Muldet,
derfor: Komplottet skal bort!

Snylteren bort! som dig Marven udsuger,
kalder sig Fattigfolks Ven;
Frihed! han raaber, mens Aaget han knuger
fast til din Skulder igen.

Spræng dine Lænker og kast dig i Striden,
nu i det gryende Aar;
Kampen er blodig og kostbar er Tiden, —
brug den, og Maalet vi naar!

Li—ping.

Afsked med 1908.

—o—

Naar vi herved udsender første Nummer af dette Blad, er det i Haabet om, at vort revolutionære Organ maa vinde Indpas i videste Udstrækning overalt i Skandinavien til Glæde for de Kammerater, hvis frejdige Oprørslyster endnu ikke er dækket og sløvet af Kapitalismens Usselhed, Hykleri og Uretfærdighed.

Da vor Entré sker som Jule- og Nytaarssummer, vilde det maaske være paa sin Plads, flygtigt at lade Blikket glide tilbage over vort lille smilende, karakterforladte Grødrige og fremsætte et Par Betragtninger over de Begivenheder, der gav det svundne Aar sit Præg.

I samme Øjeblik, Tanken søger tilbage, fanges den af et Navn, der med sine gigantiske Træk overskygger ikke blot Dannevangs nationale Kravl, men hvis kæmpemæssige Dimensioner vækker Opmærksomhed til Jordens fjerneste Kroge.

Endelig formaaede da den feminine danske Muld at fostre et Mandfolk, der, efter i Aarevis at have svunget Tugtens Svobe over to og en halv Million dorske, ugidelige Rygstykker og efter i lige saa lang Tid at have været et Forargelsens Tegn for de faa og den guddommelige, danske Retfærdigheds Apotheose for de mange — endelig formaaede denne eventyrlige Jætte at sprænge sin utilfredsstillende, indenlandske Berømmelse med et dundrende, alt overdøvende Knald som en Verdensattrap, fra hvilken Navnet **Alberti** fremkaldte maabende Forbavselse fra Pol til Pol.

Og hvad er det saa den maabende, forargede Verden har set?

Slet ikke andet end det nuværende Systems, Kapitalistsamfundets kolossale Personifikation!

Samtiden ser sig selv i Spejlet.

Hvis den Handling: at spekulere med andres Penge, er en Forbrydelse, ja, da er Forretningsverdenens Flertal Forbrydere.

BIBL. UNIV.
HAFNIENSIS

Fritnjof Werenskjold.

At se Sagen paa denne Maade er den eneste rigtige. Sjælen i alt Forretningsliv er Uhæderlighed, thi Grundsætningen i al Handel er: Køb saa billigt, og sælg saa dyrt som muligt!

Saaledes er hvert merkantilt Individs Løsen og sikkert i stærkeste Grad for den, der skilter kraftigst med det modsatte Princip.

Handelsmoralen, som vokser frem paa dette Grundlag, maa selvsagt godkende Bedrageriet, i hvert Fald under de saakaldte lovlige Former. Og i Praksis, under Konkurrencens Højtryk, bestjæles og bedrages Køberne da ogsaa efter Noder paa baade lovlig og ulovlig Maade, og selvfølgelig her som overalt med den økonomisk sletstillede som bedste Udbytningsobjekt.

Nej, der er saavist ingen særlig Grund til at hyle i dydsiret Harme over Albertis Fremgangsmaade og Principper, det er nemlig ikke disse, men udelukkende Uheldet, der har anbragt Manden paa Nytorv.

Naar en Spekulant forfølges af Uheldet, gaar han omsider fallit. Saaledes ogsaa med Alberti. Kun viser i dette Tilfælde den enorme Underbalance, paa den ene Side Fallentens ekceptionelle Dygtighed, og paa den anden Kreditorernes utrolige Dumhed, grænsende til Idioti.

Hvis Fru Fortuna havde fundet Behag i Eksministeren, vilde han nu ikke blot staa som den uangribeligt hæderlige, men tillige som den beundringsværdigt geniale Finansmand, og vel at mærke, paa samme Basis, med nøjagtig de samme Anskuelser, samme Moral og Handlemaade, som har tvunget ham i Arresten.

Dete Faktum indeholder det nuværende Samfundssystems Dødsdom.

Om der blot i Befolkningen fandtes Gran af selvstændig Tænkning, da vilde Alberti ved sit Eksempel have udrettet mere for Fremskridtet end en Griffenfeldt, Struense og Bernstorf tilsammen.

Revolutionen vilde nemlig øjeblikkelig have fejet det vanvittige System til Side, hvis udtrykte Billede Alberti var, det System, som vil bestaa saa længe der findes Ejendomsforhold og Magthavere.

I Samenligning med denne Kæmpe bliver Lilleputforgængere som Kolding-Hansen, Gernandt, Peschardt o. s. v. ikke Omtale værd. De er alle Overklassens Udløbere fra den almægtige Giftplante, der hedder **Penge.**

Pengene blev ogsaa den ydre Anledning til den anden alarmerende Begivenhed i Aarets ellevte Time, den Begivenhed, der betegnes: **Balotti.**

Her er det dog til en Forskel ikke en af Overklasens Snyltere, som har foraarsaget Bølgegang i Andedammen, nej, det er En af Underklassen, som i Bevidsthed om sit Menneskeværd har grebet til Fortvivlelsens Selvhjælp, da alle andre Udveje viste sig lukkede. Men de duknakkede, danske Proletarer, der alle som En burde have tiljublet deres ranke Klassefælle, tog for Størsteparten Vedkommende forsigtig Afstand, og enkelte stillede sig endog paa Fordømmelsens harmfnysende Standpunkt.

Saa ringe er altsaa her hjemme ikke blot Klassebevidstheden, men overhovedet Forstaaelsen af det revolutionære Temperament. Den danske Nationalkarakter føler sig nøje Slægt med den bryggende Mosekone, men viger gysende tilbage for Handlingens Mand med den rygende Revolver og den blinkende Dolk.

Og dog, om Underklassen ikke var starblind, maatte den kunne drage den gavnligste Lære af Balottis Eksempel.

Dene revolutionære Udlænding har vist, hvad et eller et Par handledygtige Individer formaar overfor den i Ansigtets Sved sammennittede Samfundskonstruktion.

Ballotti, den importerede Proletar, den foragtede Polak har med et eneste raskTag sat Politimaskineriet i febrilsk Bevægelse, ja saagar Hæren i skarpladt Aktivitet og gjort dens Officerer mere forfjamskede end egentlig slagfærdige. Københavns Omegn har faktisk været i Belejringstilstand, og den lige saa indskrænkede som feige Landalmue er geraadet i den taabeligste Rædsel.

Hele denne statslige Staahej er besørget af det enkelte Individ, Ballotti. Men er en enkelt saa mægtig, hvad vilde der da ikke kunne udrettes, om Arbejderstandens samtlige Enere fulgte Ballottis Eksempel og rejste sig mod Udbytterne?

I samme Øjeblik vilde simpelt hen de organiserede Hykleres, Tyves og Morderes Eldorado, Kapitalistsamfundet, være kastet over Ende!

Men, som sagt, fra de danske Enge skyder kun de hule Elverpiger i Mosekonens Bryg. Og den undertrykte Stand herhjemme, Arbejderstanden, burde hengive sig til alt andet end den drømmende Sløvhed og tværtimod i videste Udstrækning opelske Handlingens Mænd — denne Stands Repræsentanter har gennem en Aarrække hæget og plejet Proletarens Hang til Ugidelighed og Resignation. Arbejderbevægelsen er af Lederne udnyttet paa bedste Maade til personlig Fordel. Skylden herfor bærer dog i første Linje Socialismens afdøde Forkynder, Karl Marx, som, antagelig mod sin Vilje, har formet Læren som Slaphedens og Selvopgivelsens Evangelium. Intet Under er det, at denne Søvnens Apostel med sin lige saa falske som ensidige Lære er bleven modtaget med aabne Arme paa dansk Grund!

De danske Epigoner, med en Borgbjerg i Spidsen, har derefter lokaliseret Teorierne saa godt, at Socialdemokratiet nu staar som Kapitalismens sikreste Støtte. Socialdemokratiet er det virkelige Frisinds maskerede og Anarkisternes argeste Modstander. Hvad gavner vel Partiets utrættelige, hykleriske Angreb paa Ministre og Embedsmænd, paa Militarisme, Domstole og Politi, naar Partiet samtidig, ad Parlamentarismens Vej, yder alle de nævnte Institutioner den kraftigste Støtte?

Som Bevis for Partiledelsens udbyttervenlige Arbejde, skal her i Forbigaaende mindes det skammelige Snigløb, som resulterede i et forræderisk Lockoutforlig sidste Sommer.

Desværre eje Underklassen for Tiden ikke noget Organ, der med Virkning kan bremse Repræsentanternes reaktionære Tendenser.

I det hele synes Reaktionen — hvad de umenneskeligt brutale, lynsnare Udleveringer af de russiske Flygtninge noksom viser — overalt at have faaet Vind i Sejlene.

Magtstræberne, de religiøse, de militærgale, Moralisterne, Underklassens fedtglinsende Levebrødsmænd og en Masse andet konservativt Krapyl trænger sig frem i den offentlige Diskussion. Luften er ladet med Hykleri, Brutalitet og Intolerance, som varsler de voldsomste sociale og økonomiske Kampe i den kommende Tid.

Og som alle Tegn her hjemme tyder paa den store sociale Krig, saledes sikkert ogsaa for Norges og Sverrigs Vedkommende.

Men ligesom de reaktionære Elementer i alle Afskygninger finder hverandre i Sammenrotningen, saa lad ogsaa os, der har det straalende Ideal for Øje, selve Menneskets Frigørelse at kæmpe for, saa lad da ogsaa os i det kommende Aar finde hverandre, erhvervende Styrke og Befrugtning i Samarbejdet.

I Haabet derom, Kammerater, rækker vi jer Haanden over Sund og Bælt med Ønsket om et anarkistisk

godt Nytaar!

Red.

⁂

Fattigdommens forbandelse.

—o—

Grusomme Ord. Fulde af grænseløs Kval. Fulde af alt, som er ondt. Over millioner af mennesker hviler fattigdommens forbandelse, kvælende, dræbende det bedste i dem. Nutidssamfundet er det rigeste, historien kan fremvise, og dog raser fattigdommen blandt folkene som en pest. Fattigdommen gjør genier til Idioter og hæderlige mænd til forbrydere. Jorden forvandles til et helvede og livet til en tortur fra vuggen til graven. Over tusinder af hjem, som kunde været lykkelige, spreder nødens mørke spøgelse sin dystre skygge.

I tusinder af sjæle er hver gnist af glæde og haab for længe siden udslukket og tilbage findes kun fortvivlelsen, eller et intenst, glødende had. Manden ser sin hustru lide og ser sine børn lide og dø af mangel paa næring og pleje, og er han en usling, saa gaar han hen og drukner sin sorg i brændevin, men tusinder af arbejdere er *ikke* uslinge. I dem vokser hadet dag for dag. Hadet mod fattigdommens forbandelse og dem, som bærer skylden for den, og kun dette had kan bringe folket til at handle. Vi har ret til at hade *det onde*, og fattigdommen er ond. Derfor op, proletarer! op til kamp mod fattigdommen! Til kamp mod de samvittighedsløse udbyttere, som lever godt og lader sine slaver sulte. Ryk sultepidsken ud af tyrannernes hænder! Det er bedre at *dø* kæmpende for frihed, end det er at *leve* som træl under guldgudens jernhaarde scepter. Det er bedre at vove livet i et angreb paa tyranniets bastiller, end det er at lade sig pine tildøde tomme for tomme af

Fattigdommens forbandelse.

Frithjof Werenskjöld.

⁂

Frihetskämpen.

—o—

Hell var kämpe som vågar sända
ut i rymden de ord som tända
proletärernas vilda hat!
Ord som flamma likt röda lågor,
ord som rulla likt stolta vågor
in och krossa var rövarstat.

Hell var kämpe som föll i striden,
föll i kamp för den nya tiden,
föll i kampen för folkets rätt!
Se, det strålar omkring hans panna
som en gloria av det sanna
mod som tager var motgång lätt.

När vi tröttnat att oket draga,
när vi tröttnat att fåfängt klaga
mot de makter oss tryckte ned,
när vi rest oss ur nöd och smärta
växte hoppet uti vårt hjärta,
grydde dagen i österled.

Se, jag bådar den tid är nära
då ej mer bajonetter skära
ned de söner, som folket fött.
När vi slutat att makten dyrka
krossa skola vi stat och kyrka
för vars nöje så många blött.

Därför bröder, ett hell jag bringar
frihetskämpen som vapnet svingar
till ett uttryck för tusens hat!
Hell den handen som förde stålet!
Hell den handen som reste bålet
varpå brinner vår samtidsstat!

Håkan Röde.

⁂

Barnet.

—o—

Fra Vuggen til Graven, i Hjemmet og i Skolen, overalt regulerer Staten vort Liv og omgærder os med Love og Forskrifter, saa vi knapt kan trække Vejret; i alle Henseender lægges der an paa at kvæle vor Uafhængighedsdrift og det fri Initiativ; vi indpodes daglig Ærbødighed for Lov og Politi, for Autoritet under alle Former, og denne Ærbødighed for Autoriteten har skabt og skaber daglig forkvaklede, viljesvage og ufri Naturer og er Skyld i, at det gaar saa uendelig langsomt med Udviklingen henimod det fri Samfund.

Denne Viljesvaghed og Ufrihed i Tanke og Handling viser sig ogsaa tydelig i et af de vigtigste Forhold, Forholdet mellem Mand og Kvinde.

Det er jo desværre saa, at Mænd og Kvinder parres rent dyrisk uden Tanke for Afkommet, hvilket bl. a. resulterer i, at der fødes saa mange tuberkuløse, kirtelsvage, syfilistiske og idiotiske Børn, i at saa mangen ugift Kvinde dræber sit Foster eller sit Barn af Frygt for Skammen og for ikke at kunne forsørge det, og i, at der er saa mange Ægteskaber, særlig blandt Arbejderne, hvor Kvindens hele Liv gaar hen med Barnefødsel, uden Tid til aandelige Interesser af nogen Art.

Mand og Kvinde burde selv bestemme, om og naar de vilde sætte Børn i Verden, burde selv sætte Grænse for deres Børneavl; det burde snart komme saa vidt, at intet Barn undfanges i en Rus, da det som Regel tidligere eller senere bliver en Idiot, at Mand og Kvinde ikke nærmer sig hinanden for at avle Børn, naar de er befængt med Sygdomme, der er en Fare for Fosteret, — men at paa den anden Side et Barn, født i et frit Forhold, betragtes som lige saa ægte som det Barn, der er født i det af Præst eller Borgmester velsignede Ægteskab.

Hvis Nutidens Mænd og Kvinder tænkte lidt mere over disse Forhold, vilde det bidrage meget til Udviklingen af en ny og bedre Menneskeslægt.

Denne Forkvakling af vor Vilje og vor Aand begynder lige fra vor spæde Barndom; allerede da indledes den Kamp fra Barnets Side for at forsvare sin Frihed og hævde sin Plads i Samfundet, en Kamp, hvor ofte de, der skulde staa ved Barnets Side som dets Venner og Raadgivere, bidrager deres til at hæmme dets fri Udvikling — en Kamp, der som oftest ender med Barnets Underkastelse og i alle Fald sætter dybe Mærker i det for hele Livet.

Ja, egentlig talt begynder disse Vanskeligheder for Barnet endnu tidligere — allerede i Moders Liv; de fortvivlede Forhold, hvorunder Størsteparten af Menneskene lever, bevirker, at det allerede i den Tid gaar ud over Fostret, fordi Møderen ofte lever i Nød og Elendighed. Og netop i denne Tid burde en Moder leve sorgfrit og under gode Forhold, for at Barnet kan komme sundt og velskabt til Verden.

Men endelig fødes Barnet da til Verden, og straks'er Moderen i sin Uforstand parat med Svøb og Liste for at snøre Barnets Arme, Ben og Krop sammen (skønt hun dog sikkert nok — sjelden glad, hyppigere med Angst og Bæven — har mærket, at det allerede i Moders Liv kunde bruge Benene ret godt) — ligesom et Slags Symbol paa, hvad Samfundet byder det, som en Forsmag paa, hvad der vil komme.

Ligesom de elendige Samfundsforhold var til Skade for Barnet endnu i Moders Liv, vil det ogsaa stadig være en Hindring for Barnets Vækst, fordi Moderen ikke har Tid til at give det af sin egen Ernæringskilde og i det hele ikke Tid til at pleje det, naar hun, som det ofte er Tilfældet, skal paa Fabriken. Hun savner ogsaa Oplysning om, hvordan hun skal behandle Barnet; hun har ikke Raad til at give det den Næring, det skal have, og Luft og Lys knaber det som oftest ogsaa med.

I sin Uforstand giver Moderen det Mad, hver Gang det græder, skønt det maaske er sygt; hun bedrager det med Narresutten i Stedet for at agte paa, hvad Barnet klager over. Barnets Ønsker overhører eller misforstaar hun, og for at faa Ro slaar hun det undertiden, enten fordi hun ikke forstaar det eller for at jage daarlige Vaner bort, som hun selv har indpodet det. —

Naar Barnet bliver større, faar det stadig sin Afhængighed at mærke, en Afhængighed, der er saa meget fordærveligere som den er villet, gennemtænkt og sat i System.

Barnet skal være en Automat, et Barn skal sidde stille, maa ikke røre sig, maa ikke støje og le, ikke spørge, ikke blande sig i andres Samtaler, ingen selvstændig Mening have. Gøres der Indvendinger og Modstand fra Barnets Side, og hjælper meningsløse Trusler om at hente Politibetjenten eller Skorstensfejeren ikke, da kommer Straffen i Form af tørre Prygl; »thi Barnet skal lære at lystre.«

Hvor let vilde Børnene ikke, overladt til sig selv, udvikle sig sundt og naturligt; men i Stedet for søger man at undertrykke dem paa enhver Maade og enhver Tid og gør dem derved til Trælle med Trællesind.

Jeg skal ikke fordybe mig i alle de mange urigtige Forhold ved Opdragelsen, men et enkelt Punkt vil jeg dog berøre. Mødrene tænker ikke paa, at hvis de ta'te med deres Børn, lige fra de kan skønne, om Krigen og dens Gerning og alt dens Væsen, vilde det bidrage mere til dens Ophør end alle Fredsforeninger og Voldgiftsdomstole til sammen. I Mødre, giv ikke Barnet Legetøj, der minder om Krigen, giv det ikke Geværer og Tromme og Tinsoldater, og hvis det alligevel beder jer derom, fordi det ser andre Drenge lege dermed, tag da Barnet paa Skødet og fortæl det hvad Geværer og Soldater betyder, at vi skal elske vore Medmennesker og ikke dræbe, og at det at lege Soldat betyder at efterabe Mordere. Tro mig, det vil have Betydning, at I allerede fortæller Barnet det, medens det endnu er lille. Og naar Skolen begynder at fordærve Barnets Hjærne ved Fortællinger om Krige og Helte, maa I modarbejde dette og fortælle, at disse Helte var herskesyge, tyranniske Mennesker, der undertrykkede deres Medmennesker. I maa fortælle Barnet om, hvad Krig er, at Fader kan blive revet bort og det maaske kan blive skilt fra sin Moder, at Fader kan blive nødt til at dræbe en anden Mand, en fremmed, som han ikke kender og som aldrig har gjort ham noget ondt og som maaske ogsaa har smaa Børn. —

Saadan skal I tale til Eders Børn! —

Men for det meste er I ligegyldige. I mener ikke, den Leg med Tinsoldater gør noget. Børnene forstaar ikke, hvad det betyder. Men Vanen hænger ved, og naar de bliver voksne og kommer ind i Kasernen med dens Usædelighed og Driveri, hvor Karakter og Hjærne ødelægges af den fordummende Disciplin, saa sløves og forraaes de, saa de i Strejketider myrder deres egne Brødre.

Derfor, tal med dem, mens de er unge, og I skal se, det vil bære Frugt i Kampens Dage, saa de ikke myrder deres egne Brødre, naar Kommandoen lyder, men træder over i Folkets Rækker for at hjælpe med til at kæmpe for et bedre Samfund.

⁂

Og lad os da se paa Skolen, thi den har om mulig endnu mere Indflydelse paa Barnet end Hjemmet.

Det er Staten, der gennem Opdragelsen og Undervisningen i Skolen kuer Mennesket i Barnet, netop paa en Tid, da dets Dømmekraft er overfladisk, dets Erfaringer saa liden, da det er uden Mistillid og tænker naivt.

Frithjof Werenskjold.

ristiske.

bejdere mod den internationale Kapital.

Ved sin Indvirkning paa Barnets Forstand gør Skolen sig til Herre over dets Dømmekraft og Vilje ved Dag efter Dag at indpode det utallige Fordomme og religiøse Dogmer og lænkebinder derved Barnets Aand.

Staten har ligesom Kirken forstaaet, at den Indflydelse, Barnet er underkastet i Skoletiden, kan vare hele Livet.

Det er Staten, der avtoriserer Undervisningen, Undervisning i den herskende Moral, Undervisning i Historien i den Form, Staten vil have det, — den lovpriser altid det bestaaende, om det end hundrede Gange har Uret.

Læreren er ofte ubehagelig og gnaven og synes mere at lægge an paa at gøre Barnet til en Avtomat. Time efter Time maa Barnet sidde paa Skolebænken uden at røre sig for at høre paa en Masse uinteressante Detaljer, ofte fremsat paa en kedelig og tør Maade. Ethvert ufrivilligt Udslag af hans livlige Natur straffes strengt. Netop i den Alder er der Trang til et frit og muntert Liv, men man forlanger af ham, at han skal være lige saa adstadig og alvorlig som den pedantiske Lærer.

Læreren burde være en Ven og Vejleder for Barnet, men han har ingen Interesse for sit Kald, Virksomheden er for ham kun et Levebrød, og derfor tør han ikke fremsætte, hvad der for ham er sandt og rigtigt.

Hvad Skolen udretter i Retning af Disciplin, fuldendes af Soldatertvangen. —

Barnets moralske Sans fordærver man i Skolen ved stadig at forsvare de store Erobreres og Heltes Forbrydelser og ved at indpode Foragt for den uegennyttige Opofrelse, man forherliger Krigen, ophidser Barnets Indbildningskraft ved Beskrivelser af blodige Slagscener, som sættes i Straaleglans, især naar det gaar ud over et fremmed Lands Indbyggere. Man indpoder Børnene Respekt for Avtoriteten og dem, der opretholder den, og Beundring for de store Erobrere som Napoleon, Cæsar og Alexander, men Foragt for de Oprørere, der er bukkede under i Kampen for Friheden; man opflammer Barnet til Patriotisme, faar ham til at elske Uniformer og Krige, men foragte det elendige Proletariat og vækker i ham en dum Forgabelse i sit eget Folk, Racehad og Foragt for ethvert andet Folk.

Man indgiver ham Foragt for de ulykkelige og for dem, der i Fortid og Nutid er bukkede under for Regeringens Tyranni, men opmuntrer ham til at krybe for de rige.

Paa denne Maade svækker man Barnets Energi og Selvstændighed og fordærver dets Sjæl og Aand.

Opdragelsen skal være saadan, at den vækker den Bevidsthed i Barnet, at det er et frit Væsen, som ved selvstændig Dom over, hvad det oplever og erfarer, kan opbygge sine Grundsætninger og indrette sit Liv og sine Handlinger derefter.

Vi skal gøre Menneskene uafhængige, fordomsfri, stolte og fri.

Vi maa bort fra Disciplinen, som avler Forstillelse, Falskhed og Løgn.

Vi maa bort fra den nuværende Undervisningsplan, som dræber al Ansvarsfølelse og Initiativ, idet den udvisker det ejendommelige hos de enkelte.

Og vi maa væk fra Klasseinddelingen, som er Aarsag til saa megen Skinsyge og Had. Det er disse tre Forhold, der er Grundlaget for den sociale Uretfærdighed.

Skolen skal vænne Børnene til et Liv i Frihed og for Frihed.

Derfor skal vi stræbe hen imod, at Undervisningen kan blive f u l d s t æ n d i g, d. v. s. at den fremmer alle Menneskers harmoniske Udvikling, saa der skabes et helt Menneske, hvis forskellige Evner udvikles ligelig, de aandelige, de legemlige og de mere specielle.

Vi skal stræbe hen imod, at Undervisningen bliver r a t i o n e l, d. v. s. at Fornuften og ikke Troen skal være Grundlaget, og at den skal baseres paa Videnskabens Principper, og at den enkeltes Selvstændighed og ikke Avtoritetstro er Maalet.

Endvidere skal Undervisningen være fælles og fri. F æ l l e s, d. v. s. fælles Opdragelse af Kønnene; ved det broderlige Samvær mellem Drenge og Piger vil der skabes en højere Moral end ved den nuværende Opdragelsesmetode. F r i, d. v. s., at Undervisningen ved at omstyrte al Avtoritet vil skabe frie Mennesker, som ikke gør Indgreb i andres Frihed.

***

I Lærere og Opdragere, betragt jert Kald som et helligt Kald, nærm jer forsigtigt til Barnets fine Sjæl, og for dem af jer, som forstaar at læse i Barnets Sjæl, hvilken Rigdom af Fantasi og Følelse vil I ikke finde, hvilken Fylde af Friskhed og Modtagelighed vil ikke vælde jer i Møde, og hvilke Muligheder for Barnets Sjælsudvikling vil det ikke være — hvis I forstaar ham. I skal bøje jer mod Barnet, og naar det intet siger jer, saa er Skylden Eders. I mangler dets Tillid, og da hjælper ikke raa Befalinger og haard Tiltale. Hvis I gaar frem paa den Maade, møder det jer med Mistillid og med Usandhed. Barnet skal tænke frit. I skal vænne Barnet til Frihed, ikke til stram Disciplin. Lad det aldrig føle, at I har Magten, og at dets Vilje er Eders underordnet. I skal være dets Ven og Kammerat og Eders Overlegenhed skal kun bero paa Eders større Livserfaring og større Viden. Da vil Barnet ikke frygte men elske jer.

Lær Barnet at tænke frit over Livet, tal med det om Kunst og Videnskab, saa dets Sjæl kan udvikles og forædles. Vis det Vejen mod Sandheden, men lær det ogsaa, at der er Grænser for vor Erkendelse. Lad Børnene faa Lov til at prøve alle Spørgsmaal. Vi ved jo, de kan ikke klare dem alle, det kan de voksne heller ikke. Lær dem derfor at søge og tænke allerede, mens de er smaa. Indpod i deres Bryst den Retfærdighedens hellige Ild, der ikke taaler at nogen lider Uret. Ikke med Ord eller Moralprækener skal I virke, men med Eders Liv skal I give dem det gode Eksempel. Lær dem at være med i Kampen for et Samfund, hvor ikke Dansen om Guldkalven hvirvler, men Broderskabsfølelsen hersker mellem Menneskene. Lær dem, at Livet er kort, at der ikke er Tid til at bygge Luftkasteller, men at vi maa leve paa Jorden og indrette Paradiset her. Væk Mod og Stolthed hos dem! Lær dem Hjælpsomhed og Kærlighed, ikke blot mod den snævre Kreds, men mod hele Menneskeheden. Væk i Børnene Evnen til at ofre sig for de store Maal, de store Ideer, den Evne, som vi andre, smittede, som vi er af dette Pengesamfund, savner i saa høj Grad. Ikke vi vil naa ind i det forjættede Land, men idet vi søger at danne Børnene efter vort Ideal, gør vi vort til at bane Vejen for det ny Samfund.

Rolf Hammer

Jo mere en Stat er i Forfald, des flere Love laver man i den.

Tacitus.

Revolution.

—o—

Hvi kommer du ei du genfødelsens dag
med haab for de bundne slaver?
med retfærds-lynild og tordenslag,
med dom over konger og paver,
med død for hver halvraadden institution
med frihedsbudet og revolution.

Hvorfor tændes den ei den hellige brand,
som skal brænde det gamle og lave?
og lyse mod fremtidens fagre strand
frihedens paradishave.
hvorfor tændes den ei, den fakkel rød,
den skabende ild med livsens glød?

Hvorfor lever endnu paa sit blodige rov
de ransmænd med mæskede maver,
hvorfor lever den end, den forbandede lov,
som gør os til guldgudens slaver.
Hvorfor taales den endnu, den præstekunst,
med helvedesrædsel og himmelgunst?

Ah kom! du velsignede d o m m e n s d a g
og løsne de blodrustne lænker
og slaa med evigt dræbende slag
til jorden, tyranernes rænker.
Skab frihed paa jorden og lykke og fred
et himmelrige i evighed.

Frithjof Werenskjold.

***

Errico Malatesta om anarkismen i Italien.

—o—

Under rubriken „*Varför italienare äro anarkister*“ ingick nyligen i den liberal-radikala veckotidningen „Reynolds Newspaper“ i London en längre understreckare av den kände italienske anarkisten Errico Malatesta.

I inledningen till sin artikel förklarar Malatesta, att så många påtagliga lögner och oriktiga beskyllningar utspridits av pressen om anarkisterna, att han anser det böra ega sitt intresse att också höra vad en anarkist har att säga till allt detta. Malatesta förklarar vidare

att han icke i detta sammanhang vill varken taga anarkismen i försvar eller utreda dess principer; han har endast föresatt sig att framhålla den verkliga grundorsaken varför politiska våldsdåd utövas i Italien och att kasta ansvaret för dessa våldsdåd på de verkligt skyldiga.

För att rätt kunna förstå de italienska händelserna och den ställning de ialienska anarkisterna intaga, anser Malatesta, att det erfordras en smula vetskap om det italienska folkets moraliska lynne och materiella tillstånd. „Italien — säger han — är ett av världens fattigaste länder; det har ett mycket stort antal innevånare som ständigt leva på gränsen til hungersnöd och som hvarken kunna skriva eller läsa. Religionen har ringa makt över dem och patriotismen är för dem främmande, ty deras fädernesland har aldrig för dem varit något annat än en styffader. Dessutom är italienaren en egoist, som endast bekymrar sig om sina egna och sin familjs materiella intressen. Dock är han stundom en humanist som anser sig som en världsmedborgare och är en passionerad älskare av ett samhällsideal. Ständigt är italienaren dock en drömmare, en kämpe och framför allt: en missnöjd.

I stora drag redogör Malatesta så för Italiens frigörelseskamp och framhåller, hurusom denne — tvärtemot att bli befolkningen till gagn — endast förde med sig ytterligare olycka och elände och tvang den ena flocken italienare efter den andra att emigrera till andra länder.

Och slutligen kommer Malatesta till våldsteorin. Italienarena — framhåller han — ha av erfarenheten vänt sig vid att ikke hoppas på någonting av regeringarna, såvida de förra icke använt våld eller hot om våld. Liksom Italiens frigörelse var ett resultat av kravaller, uppror, våld och krig, så är hela den italienska historien, litteraturen och konsten endast en redogörelse för våldet och dess utövare.

Det är så lätt — slutar Malatesta sin artikel — att påstå, att våld är resultatet av den anarkistiska propagandan och att den anarkistiska rörelsen kan undertryckas genom att man kastar dess förkunnare i fängelse. Sak samma vilken tankegång som ligger till grund för de anarkistiska teorierna, så fasthåller jag dock vid att anarkismen kämpar mot våldet, men om en anarkist, trots sina känslor och principer, drives till att utöva våld, så sker detta endast i det fall att ingen annan utväg står honom öppen. I Italien existerar ingen yttrandefrihet, ingen pressfrihet och ingen organisations- eller strejkfrihet. Med förvåning och avund betrakta italienarena den relativa frihet som arbetarena ega i England och Amerika. Det är visserligen sannt, att de engelska och amerikanska arbetarna icke äro nöjda med sin lott, men de stå dock i detta avseende långt framom arbetarna i Italien. Ty där är fängelset och bajonetten det enda svaret på varje anhållan om bättre levnadsförhållanden.

Vems är i så fall felet, då de undertryckta slå til! sina motståndare med det andra vapen som står dem till buds? Vi anarkister beklaga de demoraliserande följderna, men vi kunna icke tillsluta våra ögon inför kampens verkliga orsak.

Vi begära endast frihet för propaganda och organisering och avvakta våra idéers slutliga seger genom en *„coup de main"*, icke genom utövande av våld, men genom folkets fria samtycke. Låt oss då få frihet — det ligger i allas intresse.

Mefistofeles.

är en av den moderna anarkismens grundläggare. I sina arbeten bekänner han sig som kommunist, vilken åskådning han lysande försvarar. Förenande djup lärdom — han är en av nutidens förnämsta vetenskapsmän — med agitatorisk glöd är han en av dem, som ihärdigast arbetat på anarkismens utbredning. Trots en sjukdom, som han ådragit sig i Rysslands fängelser, står han oförtröttad och andligt obruten i striden för framtidens samhälle för en lyckligare mänsklighet, där lyckan och brödet tillhör alla.

Syndicalisme og Anarkisme.

—o—

Hvad er Syndikalisme? Det er det stadige Spørgsmaal, naar man kommer ind paa dette Emne. Før jeg gaar videre, vil jeg indskyde et Par Bemærkninger om selve Ordet Syndikalisme. Dette er af fransk Oprindelse og betyder egentlig kun Fagforeningsbevægelse. I Frankrig sætter man Skel mellem revolutionær Syndikalisme, gul Syndikalisme (Skruebrækker) og reformatorisk Syndikalisme (socialdemokratisk). Naar vi altsaa taler om Syndikalisme her i Bladet, er det selvfølgelig den revolutionære Syndikalisme.

Syndikalisme er en revolutionær uafhængig, økonomisk Bevægelse, der hovedsagelig angriber Ejendomsretten og Kapitalen for derigennem at hidføre den sociale Revolution, men tillige drive en kraftig antimilitaristisk Agitation, det vil sige, angribe Staten paa et af dens ømmeste Punkter. Syndikalisme er et udmærket Middel til Proletariatets revolutionære Opdragelse, fordi den danner Kamporganisationer, og ved stadig Kamp vaagner Arbejderen til Eftertanke og Forstaaelse af sine Interesser, og at disse ikke gaar i forsagende Retning er da ganske naturligt; nej, tværtimod, det vil gaa mere og mere op for Arbejderne, at før Produktionen er gjort fri, Pengene tilintetgjorte og Staten er gaaet samme Vej, bliver der ingen Harmoni her paa Jorden. Som Livet nu er, ser man ikke andet end Disharmoni. Syndikalisme er derfor et vigtigt Middel i Proletariatets Kaømp, der vil føre til Frigørelsen, naar Proletariatet stadig holder sig for Øje, at Omvæltningen kun sker ved den sociale Revolution.

Den sociale Revolution eller den sociale Generalstrejke kan kun Masserne fuldbyrde, hvorfor det gælder om at faa dem revolutionerede. Omend Dumheden og Sløvheden næsten er bleven kronisk, saa maa det dog indrømmes, at findes der nogen Oplysning og Intelligens blandt Arbejderne, saa maa den søges blandt de økonomisk organiserede Arbejdere. Da er det forstaaeligt, at vi lægger an paa at faa disse mange til at fatte den revolutionære Syndikalisme. Desuden kan Fagorganisationerne, som de Arbejdscentrer de er, være os til stor Gavn under og efter den Omvæltning, vi arbejder paa, ved Produkternes Uddeling og Bytning, indtil den nyfødte Menneskehed har indrettet sig efter eget Behag i større eller mindre Grupper med fri Ydelse og fri Nydelse, mere kommunistisk eller mere individualistisk, det lader vi dem om og kan ikke forudsige hvordan, vi kan kun tænke, at saaledes vilde vi selv gøre det.

Det kan dog ikke skjules, at har denne Bevægelse mange Fordele, vi maa regne med, saa rummer den ogsaa en ikke lille Fare, som vi ikke tør lade upaaagtet, thi det er desværre altfor sandt, at jo større en Organisation bliver, des mere konservative Tendenser faar den.

For nu at forebygge Degenerationen indenfor denne Organisation, der for Proletariatets Frigørelse er af saa stor Betydning, og dæmme op for Misbrug af denne til personlige Fordele, bør Anarkisterne deltage i det praktiske Arbejde i denne økonomiske, revolutionære, upolitiske Kamp. Deres Indflydelse vil virke opildnende til revolutionær Handling og afværgende mod moderate Forslag og Indrømmelser, og paa den Maade vil deres Arbejde blive en virkelig Spore henimod det Opgør, der maa til

Frithjof Werenskjold.

ristiske.

bejdere mod den internationale Kapital.

for at naa til den lovløse, herreløse Tilstand vi kalder Anarkiet.

Syndikalister og Anarkister har den sociale Revolution som Fællesmaal at opnaa hurtigst muligt. Hvorfor skulde det da være umuligt igennem forenet Kamp som Kammerater at faa dette naaet. I Nutiden maa vi nok sande de Ord, at Anarkismen er først og fremmest Kamp mod al Tvang og Udbytteri og som Følge deraf ogsaa mod Kapitalismen og dens Produktionsmaade. Naar Omvæltningen er blevet en Kendsgerning, da vil Anarkismen som Verdensanskuelse komme til sin Ret og forstaas af den frigjorte Menneskehed. For Nutiden gælder det om at lægge Filosofien lidt til Side og lade alvorlig Handling træde i dens Sted. Frem til Anarkiet og Harmonien!

L. Nielsen.

⁂

Tortur er Tyranniets sidste Argument.

Antimilitarism.

—o—

Av alla de rörelser, som genomströmma tiden, ha väl få funnit villigare och hänfördare lyssnare än antimilitarismen. Detta beroende på flera orsaker.

Människorna äro nu engång sådana, att de äro känsligast när de vädra fördelar, helst om de äro närliggande och lätt gripbara. Härpå finnes ett överflöd av exempel. Man lägge t. ex. endast märke till den köld och likgiltighet, som den största delen av det „klassmedvetna" och med socialistnamnet stående proletariatet, i själva verket lägger i dagen gentemot socialismen som idé och åskådning. Blott vid högtidligare tillfällen förmå en ringa del av dem offra framtiden en tanke eller ägna det socialistiska målet en sval dyrkan. Men samma sömnstockar ta eld av entusiasm för den minsta futtighet, de kunna uppnå utan allt för stora offer, några ören mera i timlön eller så.

Detta kan nu ingen hjälpa, hur beklagligt det än är. Därmed är icke sagt att all agitation som syftar till att lyfta människornas blickar över nuets trånga krets till att omspänna framtiden är förspilld. Den gror nog, men så oändligt mycket långsammare än alla de „praktiska" och „tidsenliga" förslag som dagligen kläckas ut av förnumstiga hjärnor. Men magsträngen vibrerar nu en gång starkast, så det är ingenting att förundra sig över.

Har man detta klart, förstår man tilfullo varför antimilitarismen kunnat taga en sådan fart och fånga sinnen som annars äro otillgängliga och hårdarbetade. Men tiden var mogen för dess ankomst. Folken kände den olidliga militarbördan pressa allt hårdare, regeringens grepp i dess fickor blev allt djupare, med sorg sågo de sina sköna mynt rulla bort till ingen nytta. De unga klagade över den tunga värnplikten, fattades av hat till kasernerna som inburade dem för långa månader, varigenom de drogos från det produktiva arbete som givit dem uppehälle. Hela militarväsendet var ju lönlöst, onyttigt, vansinnigt, helst som utsikterna att försvara sig ändå voro mycket små.

Man kan icke dölja för sig att militarismens kostnader hos de ojämförligt flesta givit första stöten i antimilitär riktning. Hela de socialdemokratiskt etiketterade massorna äro ju ent-

militarister blott ur nyttans synpunkt. De sitta och räkna på fingrarna om ett försvar kan löna sig, de räkna bajonetspetsarna och manniskonummerna för att se om det finnes någon utsikt till försvar. Finna de så att ett försvar vore lönlöst bli de antimilitarister, uppträda i riksdagarna mot förhöjda anslag, beivra alla övergrepp och hålla den noggrannaste uppsikt över att rikets mordverktyg äro i ordning. Det är verkligen sant, läsa vi icke ofta i riksdagsreferaterna hur socialdemokratiska talare rikta de starkaste angrepp mot krigsministeriet därför att krutet är för dåligt, att fästningarna äro för klent bevakade o. s. v.

Denna är nu den lägsta sortens antimilitarism, det kalla huvudets, det schackrande förståndets. Den högsta antimilitära ståndpunkten är försvarsnihilismen, i Sverige driven av ungsocialisterna, i utlandet av anarkisterna.

För att åskådliggöra skillnaden mellan nyttighetsantimilitarismen och försvarsnihilismen kan man säga, att den förras anhängare gråta öfver att så mycket pengar bortödslas, medan den senares tårar gälla allt blod som utgjutes och alla fasor ett krig medför. Försvarsnihilismen utgår från etiska synpunkter, men nyttighetsantimilitarismen från praktiska. Se, där skillnaden!

För den fullblodige försvarsnihilisten existerar intet annat än detta: krigets barbari, djävulskhet. Där nyttans antimilitarist överväger möjligheten att föra ett krig, säger försvarsnihilisten ifrån att han på inga villkor kan vara med om ett sådant, även om det hade utsikter att ända lyckligt. Ty ett krig är så djuriskt, förråande och vanvettigt (även s. k. försvarskrig) att han som människa känner sig upprörd, bara namnet nämnes. Hans moral och människovärde förbjuda honom att deltaga däri. Icke av futtiga ekonomiska interessen hyser han denna uppfattning, utan den är grundad på hans stora medkänsla för sina medmänniskor, hans hat till allt lågt och smutsigt. Därför står försvarsnihilismen högst av all antimilitarism.

Och därför äro all världens anarkister försvarsnihilister.

E.

⁂

Autoriteten skabtes af Vold og er Vold.

Herbert Spencer.

Anarki.

—o—

I.

Hvad der forstaas ved Anarki, hvilken Tilstand dette Ord er Betegnelse for, er der kun meget faa Mennesker i Danmark der er vidende om. At dette Ord er Betegnelsen for en Samfundstilstand, der ideelt set er det skønneste, Mennesker kan stræbe efter, ved kun de færreste.

Om Anarki og Anarkister har vel alle læst, men hvor har de læst det? I den af Anarkisterne udgivne Presse, i anarkistiske Bøger og Pjecer? Nej ingenlunde. Man har læst, hvad de fleste Overklasseblade har skrevet, og man har læst derom i den vidt udbredte socialdemokratiske Presse, og Resultatet er blevet en Vrangopfattelse. I Stedet for den skønneste af alle Ideer, ser man for sig en Ide, som i sig rummer alt slet, hvad Mennesker kan tænke sig, eller man ser, naar man er mild i sin Dom, en Utopi, et Fantasiprodukt, udklækket i en eller anden omtaaget Drømmehjærne.

Den almindelige Opfattelse af Anarki og Anarkister kan deles i to Retninger. Den ene Retning forstaar ved Anarkiet en Tilstand, hvori alle Menneskers Lidenskaber er løssluppne, en fuldstændig tøjlesløs Tilstand med den absolute Frihed for hvert enkelt Menneske til at foretage sig, hvad han ønsker, uden Hensyn til andre Mennesker. Og da alle Mennesker er syndige, slette, fra Fødselen, ifølge Bogen over alle Bøger, som de hellige yndær at kalde deres Bibel, ja saa er det jo soleklart, at de fleste kun vilde benytte sig med at stjæle, røve og plyndre og ikke bestille noget andet; det vilde blive en glimrende Tid for nogle faa Æventyrere, men en sørgelig Tid for alle »retskafne Borgere«. Denne Opfattelse af Anarkiet har mange Tilhængere, og det er ikke saa underligt. Der gaar næppe en Dag, uden at man i et eller andet Blad, reaktionært eller socialdemokratisk, det er Hip som Hap, kan læse om en eller anden Tilstand, der er »det rene Anarki«. Sætninger træffes som: »der herskede den syndigste Uorden, det rene Anarki«, eller: »alt var et Kaos, fuldstændigt Anarki« og følgende Sætning: »Produktionen i det nuværende Samfund er fuldstændig planløs, fulstændig anarkistisk; Produktionsanarki« o. s. fr.

Hensigten er tydelig nok, man gør alt for at vedligeholde og bestyrke den Anskuelse hos Læserne, at Anarki er ensbetydende med Virvar, Kaos, Uorden, Planløshed, Tøjlesløshed o. s. v., men heldigvis er Billedet falskt, men det gaar i Folk, og hvorfor?

Fordi det i Tidernes Løb af Magthaverne uafbrudt er blevet indprentet Masserne, at et Samfund ikke kan eksistere uden Love og Autoriteter, og denne Opfattelse er saa fast indgroet i Folk, at de absolut ikke kan se, at netop det nuværende, paa Love og Autoriteter baserede System, er det bedste Bevis for saavel Lovens som Autoritetens Forkastelighed. Man lever i den salige Indbildning, at der i det nuværende System hersker Orden og Plan, og dog kan det nemt bevises, at der ikke i Dyreriget, end ikke blandt de lavest staaende Dyr, som lever i Samfund, eksisterer en Tilstand, der kan sammenlignes med Menneskesamfundet i Planløshed og Uorden, i Ulighed og Uretfærdighed. I forbryderisk Overflod for et Mindretal paa den ene Side og en grænseløs Nød og Elendighed for det store Flertal paa den anden Side, det er den af den lovlydige Statsborger saa højt priste Orden.

Denne »Orden«, som gør Livet til et Helvede for det store Flertal af Menneskene, eksisterer kun i Kraft af Loven og Autoriteten, ja er ligefrem en nødvendig Følge af samme, og dog hævder vore Socialdemokrater, at Loven og Autoriteten er en Nødvendighed, kun skal Lovene forandres eller erstattes med ny, og i Stedet for de nuværende Autoriteter ansættes socialdemokratiske. At afskaffe Loven og Autoriteten er ikke deres Opgave.

de er selv hildede i den Indbildning, at et Menneskesamfund uden Love og Autoriteter er en Utopi.

Hermed er vi naaet til den anden Opfattelse af Ordet Anarki, der gør sig gældende, den nemlig, at man ved Anarki forstaar en Samfundstilstand, som kun er mulig naar Menneskene er bleven lig Guds Engle, naar alle syndige Tilbøjeligheder er forsvundne fra Menneskene, og en saadan Tilstand ved man sikkert ligger saa langt ude i det blaa, at det vilde være Narreværk at agitere for den nu. Fra disse Mennesker med en saadan Opfattelse, møder man et medlidende Skuldertræk, naar de hører, at man er Anarkist; Ideen er skøn, siger de, men uigennemførlig med Menneskene, som de er nu. De optræder ikke just som vore fanatiske Fjender, men de betragter os nærmest som halve Idioter.

Heldigvis er ogsaa denne Opfattelse af Anarkiet forkert.

Anarkiets Gennemførlighed forudsætter ikke, at Menneskene maa være Engle; thi i saa Fald var Anarkiet en Utopi. Ejheller er det rigtigt, at Anarki er ensbetydende med Planløshed, Kaos, Virvar og den deraf følgende Ryggesløshed. Tværtimod vil der under det gennemførte Anarki være en efter Nutidens Begreber enestaaende Orden og Plan og tillige et økonomisk Velvære, som de fleste end ikke vover at drømme om i Nutiden.

Og dette er muligt med Menneskene som de er i Dag, ikke værre og ikke bedre, de behøver ikke først at laves om til Engle, kun maa et stort Mindretal af dem gøres til Anarkister, ikke af Navn, men af Gavn, det vil sige til Folk, der forstaar dette nye System og paa Trods af alt og alle vil kæmpe for det.

Og nu staar der tilbage at klargøre, hvad der af os Anarkister forstaas ved Anarki, for vi maa vel være de mest kompetente til at forklare det, men det bliver sikkert en anden Forklaring end den, der sædvanlig leveres i Overklassebladene og i den socialdemokratiske Presse.

P. J.

⁂

Stormsignaler.

—o—

Træl, du som slider og lider uden at kny, vaagn. Se dig om og bliv vaer hvad det er, der suger din Marv og fortærer din Livskraft. Vaagn og se!

Jærtegn, blodrøde og uafværgelige, fra en trællende Folkemasse, som vil slide Tyranniets Baand, trænger sig mere og mere anmassende ind paa dig. Varsler om Hævn og Signaler til Kamp og til Strid, forstyrrer din Dvale og din Søvn midt i Elendighedens store Sump, hvor du har fundet dig tilrette, maaske i det allerværste Søle, beskyttet og indhyllet i tusindaarig Overtro og Dumhed.

Fornylig hørtes Revolverskud, korte og skarpe, der beseglede Skæbner og afsluttede Individers Eksistenser. Det var haarde og bestemte Indsatser paa det økonomiske Grundlag. Det var Individets Kamp for det materielle Behov.

Var ikke du med blandt dem, som sammen med Kapitalismens Lakejer raabte: »Korsfæst ham!« kun fordi han havde forstyrret din Søvn. Han var din Kammerat, men det ænsede du ikke.

Hvorfor?

Jo fordi det er nemmere at køre i de gamle Hjulspor. De er saa dybe og tilkørte, det ene Menneske kommer efter det andet med samme Lære, og Sporet bliver dybt og let at følge, men vanskeligt at komme op af, og følgelig bliver du saa dejlig fri for at tænke.

Men lad kun din Hjærne arbejde, bryd med gamle Traditioner, autoriserede Læresætninger og Fortolkninger og kast dig ind i Stridens Hede for at slaa dig fri!

Det er jo dig og dine, de venter paa.

Krafft-Julii.

⁂

Politispion!

Genenm »Revolutionær« har vi modtaget Meddelelse om, at en vis Wladislaus Grzywinski begrundet paa uomstødelige Beviser og tillige ved egen Tilstaaelse er overbevist om at have udført Spiontjeneste for Politiet under anarkistisk Maske. Nævnte Person er 1,62 m. høj, har blondt Haar og lille Overskæg, brede Kindben, kort Næse og sund Ansigtsfarve. Alder 22 Aar. Han taler tysk, polsk og engelsk og er i Besiddelse af et Medlemskort til Nordamerikas anarkistiske Føderation. Fyren praler af sit Bekendtskab med Alexander Berkmann og Emma Goldmann.

Han har givet Politiet Underretning om vor Bevægelse i Bremen og om den antimilitaristiske Kongres i Amsterdam. Ligeledes havde han den Opgave at udlevere Politiet vore Kammeraters Adresser. Sidst var Grzywinski i Virksomhed ved Politiets politiske Afdeling i Zürich, hvor Demaskeringen fandt Sted, inden han fik Tid til at lave Ulykker.

Hvis han skulde faa Ordre til at aflægge Skandinavien et Besøg kan han altsaa glæde sig ved, paa Forhaand at være en kendt Person.

⁂

Skarnkasse.

ANTIMILITARISME.

Fra Frankrig meldes, at Edsvorneretten i Paris har idømt to Antimilitarister, »La guerre sociale«s Medarbejdere Martini og Marschall, 5 Aars Fængsel for at have forsøgt at ophidse Soldaterne til Ulydighed.

Samtidig har Fredsapostlen Fredrik Baier faaet foræret adskillige Tusind Kroner for sit lige saa store som unyttige og parodiske Fredsarbejde, som, i Forbindelse med andres, er resulteret i Afholdelsen af de ovenud latterlige Fredskonferenser.

Sammenligningen mellem disse to Begivenheder viser Fredsvrøvlets Hykleri i sin modbydelige Nøgenhed. . .

De Mænd, som positivt, i Praksis, vil Freden, spærrer man brutalt inde; hvorimod den, der ørkesløst teoritiserer over samme Emne forgyldes fra Top til Taa.

Det maa da være det tragikomiske Vanvids Kulmination.

ANARKISME OG SOCIALISME.

Gerson Trier har under et Foredrag for de arbejdsløse paaduttet os, at vi erklærer den økonomiske Udvikling for at spille en underordnet Rolle i Samfundet.

Denne Paastand er der vist ingen af os som kan godkende, men vi hævder, at den økonomiske Udvikling ikke er en Aarsag, men kun en Virkning, fremkaldt af Ejendomsrettens naturstridige Ide. Og vil man derfor disse Forhold tillivs, maa Ondet angribes ved Roden og Kampen koncentreres mod selve Ejendomsbegrebet.

Men Trier erklærer jo al Kamp for meningsløs og haabløs, idet han siger, at det er selve den økonomiske Udvikling, der skaffer bedre Samfundsforhold.

Umiddelbart forinden paastaas rigtignok, at selve Arbejderklassens ·Frigørelse skal være Arbejderklassens eget Værk.

Altsaa: Kamp er taabelig, men Kamp alligevel!

Modsigelsen er uløselig.

Til Overflod fortæller Trier endvidere, at Mennesket har fra først til sidst ført en Kamp imod Naturen.

Paastanden er rigtig, idet enhver Organisme søger at bekæmpe de genstridige Omgivelser, altsaa en Kamp imod og med Naturen. Men syg maa dog den Skabning være, som kæmper mod sig selv, hvilket er Tilfældet med Mennesket. Den sultne ser Bjerge af Fødevarer, men tør ikke tilfredsstille sin Sult, den frysende tager ikke det nødvendige til at beskytte sig med mod Kulden o. s. v., altsaa en vanvittig Kamp mod sig selv.

Til Ros for Socialismens Talsmænd herhjemme, skal det siges, at ingen af dem gør sig skyldig i dette Vanvid, der er saavist ingen af dem, der sulter eller fryser. Rigtignok har de opnaaet dette glædelige Resultat, ikke ved at bekæmpe noget, men ved — socialistisk — at underordne sig Forholdenes Magt. Og de personificerer ligeledes — efter alle Socialismens Fordringer — paa den skønneste og mest eklatante Maade — *Udviklingslæren!*

UNGSOCIALISMEN I AARHUS.

Da Ungsocialisterne i Anskuelser staar vort Blad nær, har vi tilskrevet Klubberne i Provinsen Meddelelse om Bladets Start. Virkningen i Aarhus var forbavsende. Vi modtog nemlig vort afsendte Brev retur med Postvæsenets Paategning: »Aabnet af Joh. Christensen (Adressaten), Frederiksallé 141, 1. *Indhold uvedkommende.*«

Vi har altid været i den salige Tro, at Ungsocialisternes Opgave var at tilegne sig og derved kunne udbrede Oplysning paa revolutionært Grundlag. Men den aarhusianske J. C. nærer aabenbart den stik modsatte Opfattelse, idet han rædselsslagen og skyndsomst returnerer et Budskab om de sociale Rørelser her i Byen som sig uvedkommende.

Forøvrigt bekræfter den lige saa stupide som provinsielle Overlegenhed Paastanden om, at i Aarhus er gamle Socialdemokrater og unge Socialister den vandede Vælling af samme stinkende, patriarkalske Gryde.

DEN BLODRØDE

50-aarige Friskfyr A. C. Meyer, Manden med den zigøjnermæssige, renaissanceagtige Apparition, holdt for kort Tid siden Foredrag for Ungsocialisterne. Talen var lige saa reaktionær i Indhold som revolutionær i Form. Helt komisk virkede Slutningen, som var en patetisk Opfordring til de unge om at holde Fanen højt. Den borgerlige Samfundsstormer mente vel selv at have givet det glorværdige Eksempel. Men Fanebæreren har vist adskillige Gange maattet give Slip for at spytte i Næverne. Ligeledes er den tit og ofte bleven slængt i en Krog af bare Travlhed, naar en Kolportageroman skulde smøres færdig eller et Konfirmationsdigt løbe af Stabelen. Heller ikke har det været muligt at faa den passende anbragt i Kioskerne, — og under al denne Geskæftighed har Revolutionsmanden ikke set, at Fanen er forvandlet til en laset og latterlig Karklud. Overhovedet findes der ved et nøje Eftersyn af Folketingsmanden intet andet revolutionært end — Slipset.

Men det er ogsaa uhyre radikalt. —

EN NATIONALSAG

er Bjerreaffæren i dobbelt Betydning; thi i intet andet Land kunde denne Sag, der rettest hører hjemme paa Køkkentrappen, tænkes som politisk Begivenhed. Og hvad er det, Pastoren har begaaet? Ja, han har paa en Gang været baade for *meget* og for *lidt* Mandfolk.

For *lidt* har den erotiske Dompap været derved, at han har begaaet sine Tilnærmelser i offentlige Forsamlinger og deslige Steder. Havde

Frithjof Werenskjold.

ristiske.

bejdere mod den internationale Kapital.

han derimod henlagt sine Manipulationer ins Geheimniss og gennemført dem konsekvent med Mandighed, da vilde sikkert ingen af de 7 Sladresøstre have aabnet Munden desangaaende, og de syvs Kolleger, Journalisterne, vilde have forskaanet Landet for en kompromitterende Latterlighed.

F[illegible] *meget* Mandfolk har Præsten ret, fordi — i Følge Moralens Bud — det Væsen, som stikker i en Præstekjole, skal forsage Kødets Lyst og være konsløs.

Ved Læsningen af Pastorens Forsvar, støder vi paa en Udtalelse, som vi med Applomb godkender: »Det vilde i Sandhed være forfærdelige Retstilstande, om man kunde dømmes paa de Tanker, andre gør sig om ens Handlinger.«

Fuldstændig rigtig, Hr. Pastor! Og disse forfærdelige Tilstande har eksisteret lige saa længe som Loven, og de vil vedvare til den sidste Lovparagraf er forsvunden og Anarkiet indført.

Bjerre er altsaa paa Bunden Anarkist. Dette Faktum fylder os dog ikke med særlig Glæde, vi har nemlig kun Brug for Mænd — uden Kjole.

EFTER FORVENTNING

har Middagspostens Køber og Redaktør, Proletaren Heimann, skiftet sin Maske som rød Socialist og Antiparlamentariker og erklæret sig for Socialdemokrat og Stemmefisker.

Under Jaget efter Sensation blev Sylowaffæren atter gravet op, og Ungsocialisterne maatte holde for som Klappere under 2 Øres Jagten.

Ved det offentlige Møde, som desangaaende blev afholdt, betegnede Folketaler Heimann gentagne Gange Sylow som Anarkist. Enten aner Taleren nu ikke, hvad Anarkisme er, eller ogsaa har Hensigten været yderligere at forvirre de i Forvejen forkvaklede Begreber om nævnte Emne.

Da en Anarkist først og fremmest vil den nuværende Samfundsform tillivs, kan Betegnelsen jo ikke siges at være særlig træffende for en Samfundsstøtte som Sylow, saa lidt som for en borgerlig Socialdemokrat i Heimanns Skikkelse.

Sidstnævnte er forøvrigt Partiet vel undt.

Socialdemokratiet viser sig virkelig rummeligt, ja, saa altopslugende, at det passende kan betegnes som Landets største — Skarnkasse.

ET GENSVAR

er Titlen paa en Opsats i »Socialisten« af en Chr. Melbye, hvori Forf. farer frem som en tummelumsk Kalkun mod det afdøde »Socialistisk Arbejderblad«, der blandt meget andet betegnes som et Smædeskrift.

Med Henblik paa sin egen Artikel gjorde Forf. vist klogest i ikke at kalde nogetsomhelst andet Smædeskriveri.

Uden at ville ofre Plads paa en detailleret Imødegaaelse af det koleriske Nonsens, skal vi blot oplyse Forf. om — naar man i hændervridende Fortvivlelse spørger, om Nikolai Petersen virkelig er kommet for Skade at skrive en Kronik i det Blad (Social. Arbejderblad) — at det frygtelige er sket.

Men vi kan tillige trøste ham med, at næppe nogen rigtig har læst den.

POLITIFORBRYDERE

er Byen Moskwa stoppende fuld af. Politiet har gennem Aaringer gjort Sikkerhedstjeneste for Forbryderne og broderlig delt Rovet med disse.

Da det er Detektivorganet »Politiken«, som har bragt Meddelelsen, er der ingen Grund til at tvivle om Sandheden, og maaske det endda til Overflod er selve Politihunden Jens Ervø, som har sporet Nyheden.

Sidstnævnte forsøgte iøvrigt at forsvare sin Lakajtjeneste under Ballottisagen paa et bevæget offentligt Møde, og udtalte da bl. a., at hvis Underklassen vilde opnaa noget, maatte den sørge for at holde sig gode Venner med Overklassen!!!

Udtalelsen opnaaede — næsten før sin fuldfærdige Fødsel — den velfortjente Skæbne at blive druknet i Latter.

Vi har aldrig overvurderet Journalister, men en *saa* ringe Intelligens og en saa total Mangel paa social Forstaaelse blev alligevel en Overraskelse.

HOFSOCIALISTEN

P. Sabroe blev meget vred under Protestmødet angaaende Politibrutaliteten. Den folkevalgte Arbejderrepræsentant gnistrede af retfærdig Proletarharme lige fra Haarrødderne til helt ned i Lakstøvlerne.

Vi forstaar saa udmærket, at han [illegible] betegne den arresterede Viktor Nielsen som sindssyg — selvfølgelig! Naar man selv er bleven den hæderkronede Pølsereformator og Børnespecialist, den velsete Hofgæst, ja, saa lyder sandelig den revolutionære Tale som det sorteste Vanvid. Ligeledes forstaar man [illegible] Hofkavalerens Trang til at række det arme, forfulgte Politi en hjælpende Haand. Alt dette er tillige, set fra et teoretisk-socialistisk Synspunkt fuldkommen korrekt. Teorien er nemlig saa praktisk og rummelig indrettet, at den uden Undtagelse forsvarer *alt*. Mærkværdigt er det derfor, at den anden teoretiske Pølsemager, Mikkel Christensen, falder sine Aandsfæller i Ryggen. Disse to konservative Radikalere og brave Samfundsstøtter burde jo langt hellere Haand i Haand fortsætte deres opbyggelige, søvndyssende Virksomhed til Gavn for Gud, Konge og Fædreland.

DE FRISINNADE PROTESTERA.

De frisinnade litterära kretsarne i Sverige börja nu röra på sig en smula med anledning av reaktionens grymma framfart. Under en lamt hållen protest har ett hundratal författare tecknat sina namn. Men det är så betecknande, att dessa frisinnade ynkryggar icke vågat sig fram förrän *professor* Wicksell blivit åtalad. Han är ju *professor* för all del och då går det för långt. Men domen över *fritänkaragitatorn* Ljungdahl protesterar ingen emot. I stället hade de frisinnades organ Dagens Nyheter vid relaterandet av hans dom passat på att kasta en näve smuts på hans person. Det är så innerligt betecknande för detta frisinne och dess drabanter. Under åratal har reaktionen fängslat och förföljt alla sanningsägare i Sverige, men då tego de frisinnade beskedligt stilla. Det var ju då bara fattiga proletärer, som träffades av lagens arm, men nu är det en professor, tänk en professor. Så förunderligt modiga ni ha blivit, fega ynkryggar, frisinnade tallriksslickare!

Låtom oss slippa edra beklaganden och protester. Lägg inte edra viktiga näsor i blöt. Ert sällskap är sannerligen för komprometterande för vår stora, härliga frigörelsesak!

Till nästa nummer förvänta vi bidrag från bl. a. Hinke Bergegren, Albert Jensen, Erik Lindorm, Sigvald Lian, Josef Andersson och Johan Skjoldborg.

Paa given Foranledning undlader vi ikke at oplyse, at »Frihed« maa betragtes som »Anarkisten«s Arvtager.

Red.

Rättvisa.
Till de maktägande. 25 öre.

Fallet tänk först — handla sedan.
25 öre.

Dessa båda skrifter avhandlande de brännande spörsmålen bombattentatet i Malmö och domen över Svahn, författade av *Henning von Melsted*, kunna rekvireras från författaren, adress: Styrmansgatan 1, Stockholm.

Vill ni följa med den revolutionära arbetarrörelsen i Sverige
bör ni prenumerera på
Brand och Brands Månadshäfte
(Redaktör för båda tidningarna är HINKE BERGEGREN).
Pålitliga kommissionärer antagas!
Tillskriv BRANDS expedition, Rörstrandsg. 32, Stockholm.

Till kamp mot reaktionen!

En protest av **Erik Lindorm**
utkommer i dagarne till ett pris av 15 öre.
OBS! För detta föredrag har Lindorm åtalats av stadsfiskalen i Kalmar, varvid yrkas ansvar enligt följande punkter: — — **förhånat den heliga nattvarden, uppmanat till brott, prisat brottslig handling och därigenom sökt förleda till brott. Fällt smädliga yttranden om rådhusrätterna i Malmö, Stockholm och Landskrona.**
På förekommen anledning uppmanas till skyndsam rekvisition. Stor rabatt.
Tillskriv genast
G. Abdon Johansson, adr. Kalmar.

Ung-Socialisten
Socialdemokratisk Ungdomsforbunds Organ
utkommer engang maanedlig.
»Ung-Socialisten« er landets eneste **antimilitaristiske** og **revolutionære** maanedsblad. **Maa** derfor holdes af alle arbejdere, der vil være i kontakt med tidens største kulturbevægelse: **Socialismen.**
»Ung-Socialisten« bestilles paa samtlige postkontorer i Danmark og koster kr. 1,00 pr. aar, 50 øre pr. et halvt aar.
Postadr.: »Ung-Socialisten«, Kristiania.
Ekspedition: Sigwald Lian.
Kontor: Storgaten 20, 4.

Vaagn op.
Antiparlamentarisk Pjece
Indhold: Statens Beskaffenhed. — Parlamentarisk Propaganda. — Praktisk Samarbejde i Parlamentet. — Parlamentet som en Kilde til Korruption. — Valgdeltagelse eller ikke. — Vor Taktik.
40 Sider. — Pris 15 Øre.
Forhandlere Rabat. — Til Provinsen mod Efterkrav.
Bestilles hos:
Aug. Salomonsen, Kuhlausgade 47, 2., København Str.
Alfr. Nielsen, Prins Jørgensg. 4 A, 1., København N.

Kropotkin: KRIGEN, 10 Øre.
Voltairine de Cleyre: FORBRYDELSE OG STRAF (oversat fra Originaludgave). 25 Øre.
Nacht: DEN REVOLUTIONÆRE BEVÆGELSE I RUSLAND, 25 Øre (indeholder bl. a. Tolstojs Opraab: »Tænk først, handl siden«).
Forhandlere Rabat.
Beløbet kan indsendes i Frimærker.
Henvendelse til
Rolf Hammer,
Falkonerallé 5.

Nya Folkviljan,
Ungsocialistisk veckotidning.
(Rusdrycksannonser intages icke).

Prenumerationspris å posten:	Uttkommer en gång i veckan i stort 7-spaltigt format och är alltid illustrerad samt kostar endast 5 öre.
Helt år . . . . . kr. 2,50	
Tre kvartal . . » 2,—	
Halvt år . . . . » 1,40	
Ett kvartal . . » 0,75	

Kommissionärer antagas å alla platser.
Tillskriv expeditionen, Malmö.
Försvarsnihilistisk! Relegionsfientlig! Samhällsomstörtande!

Til Forhandlere og Abonnenter.

Forhandlere af „Frihed" søges overalt i Skandinavien. 30 pCt. Rabat. Bladet sendes ikke pr. Postopkrævning, og vi anmoder vore Forhandlere og Abonnenter om at indsende Beløbene i Frimærker (ogsaa svenske og norske) eller pr. Postanvisning *snarest*.

Ekspedition: EDVARD NIELSEN, Nørrebrogade 90, 2. o. G.

Nørrebros Centraltrykkeri, Blaagaardsgade 29, Kbhvn.

Anarkistisk Organ for Skandinavien.

Udgivet af anarkistisk Forening. — Redaktør: Johs. Mortensen.

1,20 aarlig. | **Februar 1909.** | **10 Øre pr. Nr.**

Slaverne.

—o—

Slaverne træler for dagligt brød,
og Slaverne de er mange.
De haker og borrer i jordens skjød,
i grubernes mørke gange.
Dybere, dybere, lag for lag,
uden et solglimt den lange dag.

Kvinder og mænd bag fabrikens mur
slides ihjel som maskiner.
Den forpestede luft og hjulenes durr
alt livsmod tildøde piner.
Og lønnen de faar er armod og savn
og længsel foruden grændse og navn.

Slaverne træler paa **andres** jord
og tror, at saa **skal** det være,
og lever af smuler fra rikmands bord
og præsternes gudelære.
Taalmodig er slaven, og gud er god,
han mætter de rige med slavens blod.

Slaverne træler for dagligt brød,
og slaverne de er dumme.
De lever sit Liv i armod og nød
og lider taalmodigt og stumme,
med sjælen forgiftet af præstedigt
faar slavelænkerne navn af pligt.

Slavende brødre, forstaar I ej,
I ejer en voldsom magt,
om I vælger frihedens gyldne vej
og tramper, som mænd i takt.
Op slaver! Og styrter i gruset ned
alter og **trone** og **guldkalven** med.

Frithjof Werenskjold.

ANTON NILSSON.

ALGOT ROSBERG.

Socialisterne før og nu.

—o—

Omtrent samtidig med, at første Nummer af dette Blad udkom, dannedes i København en ny Organisation, „Syndikalistisk Forbund", hvis Formaal er at samle alle Revolutionære til fælles Kamp mod det kapitalistiske Samfund.

Forbundet har udarbejdet et ret udførligt Program, der viser, at Syndikalisterne først og fremmest er antiparlamentariske og antimilitaristiske.

Et Tilfælde, der ser ud som en Tanke, har villet, at „Syndikalistisk Forbund" er kommet til Verden paa samme Tid, som Forberedelserne til Valgøglet har været i fuld Gang i alle borgerlige Lejre: hos Højre, Venstre og Socialdemokratiet.

Medens dette reaktionære Trekløver indbyrdes kives og slaas om Stemmekvæget, hærgende Byens Befolkning gennem den kapitalistisk-socialdemokratiske Presses galopperende Valgsot, virker det som en Befrielse at gøre sig bekendt med det nye Forbunds Programpunkter angaaende Parlamentarismen, hvori udtales, at den faglige Bevægelse bør frigøres for al Forbindelse med den kommunal- og rigsdagspolitiske Virksomhed, for at Arbejderne kan ledes bort fra Troen paa Parlamentarismen, som er Samfundets Sikkerhedsventil. Ligeledes agiteres der for, at Arbejderklassen erhverver Forstaaelsen af, at Magten ligger i det økonomiske Liv, og at man derfor, i Stedet for at øde Kræfterne paa den Økonomiens Skygge, som Parlamentarismen er, stiller Kravene direkte gennem Fagorganisationerne.

Denne Tale lyder foreløbig sælsom og uforstaaelig for Arbejderflertallet, der i denne Tid gennempiskes af „Socialdemokraten"s Valgrummel, og som Dag ud og Dag ind fyldes myriadevis med smittefarlige Valgbakterier, udklækkede paa Laboratoriet i Farimagsgade.

Ikke al Tid har Socialismens Talsmænd staaet paa den demagogiske Valgillusions bedrageriske Standpunkt. For godt og vel en Menneskealder siden var Socialismen, som nedenstaaende Linjer viser, en ren økonomisk Bevægelse.

Efterfølgende sandhedstro, antiparlamentariske Indlæg er skrevet i „Anarkisten", December 1907, af den kamæleonske, for Tiden socialdemokratiske *Elisabeth Jørgensen* og lyder med denne Artikels Overskrift saaledes:

Det er nu 35 Aar siden, at „Internationale", forsamlet til Kongres i London, vedtog at deltage i det parlamentariske Lovgivningsvæsen og opfordrede Arbejderne i alle Lande til at støtte sig.

Hidindtil havde den Kamp, Internationale havde ført, været en ren revolutionær økonomisk Kamp af de forenede internationale Arbejdere mod den internationale Kapital.

Hele Lande var bleven vakt, store Arbejdermasser, der taltes i Ti- og Hundredtusinder, tilsagde hinanden deres Støtte, i Italien havde man endda følt sig saa sikkert, at man i to Byer brændte Skatteprotokoller og Lovbøger og erklærede Jorden og alle Redskaber for fælles Eje.

Regeringen rasede, dømte og deporterede, men kunde ikke tilintetgøre denne Bevægelse, der strakte sig fra By til By, fra Land til Land, uden nationale Skilninger eller Tvistspørgsmaal.

Saa kom Ordren fra London. Arbejderne, i hvert Fald en stor Del af dem, fulgte Parolen, og lad os nu se Resultatet.

Den unge, stærke, begejstrede Bevægelse, der, bygget paa international Basis, hastede fremad mod den sociale Revolution, ser vi nu splittet og delt i smaa nationale Foreninger med nogle meget store Ledere, der endog paastaar ikke at ville vige tilbage for at slaa andre Landes Arbejdere ihjæl.

Og som Formen er skiftet, saaledes har ogsaa Maalet forandret sig.

„Fuldstændig Frihed, aandelig som økonomisk," var 60-ernes Løsning, nu er Maalet: Politisk Magt og Statens Overtagelse af al Produktion.

Om den sociale Revolution er der aldrig Tale, højst ymter man lidt om engang at købe Kapitalisterne ud, for at de ikke skal kunne kunkurrere med Statsmonopolerne.

Og imens sulter Arbejderne; „vent bare, til vi bliver Flertal i Rigsdagen," siger Lederne, „man kan ikke opnaa alting paa en Gang. Nu har vi siddet 30 Aar og endnu ikke udrettet andet end at lave Husmands- og andre Love i Kapitalisternes Favør, saa kan I nok forstaa, at det varer et godt Stykke Tid endnu, inden I faar noget. Vent dog, til vi bliver Flertal, saa omformer vi hele Samfundet."

Men i den finske Rigsdag er Socialdemokraterne Flertal, de kan gennemføre hvilken Lov det skal være, selv en som Privatejendommens Afskaffelse; men er der nogen der har hørt, at de har gjort det?

Social-Demokraterne ejer Flertal i Rigsdagen og kan tiltrods for det intet gøre, det er den store Sandhed, de nu selv har givet Bevis for, og som vi længe har vidst.

Kapitalen, ikke Rigsdagen, bestemmer de økonomiske Tilstande i et Land, og selv om demokratiske Rigsdagsmænd sad inde med al den politiske Magt, der eksisterer, kunde de ikke bringe Kapitalisterne til at stjæle en Øre mindre fra Arbejderne.

Kun en stærk økonomisk Bevægelse, en Fagforeningsbevægelse, der, befriet for al Tvang og alle politiske Spekulationsmagere udelukkende forfægter Arbejdernes Krav, en Bevægelse, som ler ad alle Voldgiftsdomstole og „Beskyttelseslove", og som spænder fra Land til Land, kan befri Arbejderne for det Uhyre, som nu udsuger deres Liv og Blod.

E. J

Dynamitarderna.

—o—

Slutakten i dramat, som begynte med bombens slungande i Malmö hamn, har i dagarna utspelats inför högsta domstolen i Stockholm. Utslaget skiljde sig i så måtto från underrätternas därigenom att Rosbergs dödstraff slogs ned till livstids straffarbete. Nilssons dödsdom blev emellertid stadfästad. Han väntar nu det slutliga svaret från konungen, som nu har hans öde i sina händer.

Vi utomstående kunna diskutera om lifstids straffarbete är att föredraga framför döden. Men den tanken bär ju dem „att så länge det finns liv finns det hopp." Hoppet om befrielse en gång är den stråle som lyser upp och lättar mörkret i den gråa fängelsecell, som skall sluka deras liv, minut för minut, timme för timme, dag för dag, år för år. I förtvivlan skola de slå sina pannor mot de tjocka murarna, de skola riva händerna till blod i vanmäktiga försök att bryta sig ut — men väggarna äro fasta, järndörren är väl tillbommad och utanför höres vaktens tunga steg. I några år orka deras hjärnor kanske arbeta med tankar om befrielse, deras kroppar kunna kanske hålla sig obrutna, men till slut måste de ta knäcken, till slut måste deras hjärnor tömmas på hvarje gnista förnuft deras ögon bli glanslösa och själstomma som djurs.

Och vi skola glömma dem och deras namn. när våra sinnen fyllts av nytt stoff, som lagrat sig över det gamla. Men nej, det får ej, det kan ej ske. Vi kunna ej glömma deras handling, deras stora offer i den sociala kampen.

De som satt till sina liv för höga ideer kunna icke annat än dagligen förnya sig för vår själs ögon, sporrande när viljan slappnar, manande när handlingslusten vill somna in. En bombs knall flyktar icke bort som ett tomt ljud, den darrar länge och finner goda ekon i bröst som pressats ihop av det nutida samhällstrycket. Den ljuder med det revolutionära proletariatets samlade skri, den är signalen som kallar till arbetet, till den sociala revolutionen.

Massan for upp med sömndruckna ögon vid Malmöbombens knall. Men snart föll den åter i dvalan. Du tröga, dumma, stora massa, behöver du flera skrällar för att resa dig upp, måste du se flera offer pinas ihjäl för att förstå att solen är uppe? Den kämpar väl ännu med blodröda moln för att komma fram, men snart har ljuset brutit sig igenom.

Är du då klarvaken och redo för den sista, stora striden?

E. L—m.

At krybe for Loven betragtes som en Dyd.
Krapotkin.

Himmel — Helvede.

(Menneskers tro og begrep.)

—o—

Trods nutidens sprædning av fritænkers litratur i tidsskrifter, brochurer og flyveblade og ved avholdelser av foredrag av de i de senere aar dannede fritænkerske organisationer, hvortil folket indbydes og da særlig de, der forsvarer eksistensen av en „himmel" — og et helvete — er der tusinder, der ennu tror og i fantasien utstyrer og giver stederne form, det enne sted et glædens og salighetens, hvor ingen sorger findes, der er gater av „guld", „sølv" og „ædle stene", hvor man samles med treenigheten „Gud", „Sønnen" og den „Heliaand"; et sted, hvortil menneskeslegten i aartusinder har higet med sin heteste længsel, som de fremdeles hiker efter at naa for at forgape sig i de opfantaserte herligheter. Veien, som fører dit, er troen, en betingelsesløs tro paa „dogmer".

Likesaameget som de længter at naa himlen, lever de i forfærdelse for det andet sted — helvete, hvor djævelen med sine engle residerer; her er synden, svovelskjøen, hvor skjælene pines, her er orme, som ikke dør, og ild, som aldrig slukkes, her er graat og tænders gnitsel, et sted med alle de værste plager, en menneskehjærne har kundet opkonstrueret, menneskene har i tusinder av aar skjelvet, som de fremdeles skjælver ved tanken paa dette skrækkens sted; de folder sine hender i bøn og vrider dem i fortvilelse, og raapet om naade og hjelp ruller som en mægtig bølge mot himlen. Hvad er grunden til denne higende længsel, eller til den forfærdelige frygt? Findes der et „helvete"? eller en „himmel"? Langt fra. Menneskene har glemt den enkle sanhet, at den jord vi bebor kan blive et paradis — en solbeskinnet lykkens jord, men at menneskene selv gjør den til et helvete — der skaffer dem utal av plager og sygdomme ved sin ufornuftighet, de omdanner den rige jord, der bugner av herligheter, til et nødens og elendighetens hjem, der fult ut kan konkurere med den mest overspente fantasifremstilling av helvede. Kampen for tilværelsen, der kunde blive en lek, er blevet en kamp paa liv og død om brødsmulerne — Gultørsten faar den enkelte til at samle fabelagtige formuer paa andres bekostning, som han ruger over. Trods sin tro paa dogmen „den rike mand og Lasarus", lever hin i hauge av guld og frotseri, medens tusinder forgaar av mangel paa næringsmidler og klær, tiltrods for at der er mere end nok for alle, og istedet for at leve sammen som søskende i venskap og kjærlighet, som der forkyndes, forpester man samlivet med egoisme og hat; ligesom der rustes omkap for sprædning av død og elendighet, og jorden, som kunde været et paradis, bades i blod. Menneskér, der vrider sine hender i angst for et helvete, er med om at skape sig et helvete paa jorden, fult av nød, laster og elendighet; imedens jorden beveger sig i værdensrummet, fortsætter menneskene at hate verandre, myrde og gjøre verandre alt ont. Uvidenhetens mørke dækker jorden, og broderblod farver den rød, og med foten paa sin broders nakke vedbliver mennesket at se op mot himlen raapende til „Gud" om frelse fra helvete, medens de trygler om himlens salighet, og de vil ikke forstaa, at de selv kan bestemme, om jorden skal være et helvete, eller blive et paradis, den forjettede himmel, som der higes efter.

Sigw.

Menneskene bestaar af to Klasser: Nogle har Forstånd men ingen Tro, andre har Tro men ingen Forstand.
Abulls Ala (arabisk Digter).

Landsindsamling.

—o—

Saa sindssvagt, saa langt borte staar altsaa Fagbevægelsen den Dag i Dag mod den »priviligerede Ejendom«! Længere er man altsaa ikke kommen, end at den, som er født med to Arme og kan frembringe mere, end han selv behøver — og dertil er han for længst naaet — han skal ikke lægge sig ned og dø af Sult, nej, han komme her og faa sig en Almisse — hvoraf han hverken kan leve eller dø. Thi vi samler ind! Denne rent kapitalistiske Interesse har Fagbevægelsen selv paataget sig, naar den nu med Kraftanstrengelse udsender Kæmpeopraab om Landsindsamling blandt selve de Arbejdende til Nødens Afhjælpning.

— — —

For Fanden! Hvad er Arbejdsløshed, den uundgaaelige? Den er det, at det ikke længer kan betale sig at lade dig tjene til dit Ophold. Thi du har nu produceret Mad, saa der er i Overflod. Ligeledes har du tilberedt Klæder i Overflod. Du har bygget Boliger, som i Tusindvis staar tomme. Det er det, man kalder »daarlige Konjunkturer«! Det er det samme som, at du, der arbejder, har givet alt i saa fuldt Maal, og den, der er Herre, har taget i saa fuldt Maal, at hans Privilegier ikke orker mere!

Hvor er da din Interesse?

Ligger den i at faa mere slet betalt Arbejde? Eller ligger den i, for den der **har** slet betalt Arbejde, at gøre Nøden større for sig selv ved at »hjælpe« de Arbejdsløse, som vel nok undlader at lægge sig ned og dø af Sult, men hjælper sig selv?

Et saa klart Spørgsmaal besvarer Fagforeningslederne derhen, som om Svaret kom fra en vanvittig! »Mere slet betalt Arbejde og i »Solidaritetens« Navn hjælp hinanden, Børn,« siger de. Saaledes er deres Egoisme. Jeg vil sige, det er ufrivilligt, at disse kommer til at varetage den »priviligerede Ejendom«s Interesse. Disse Ledere lider ikke Nød — om de end forstaar den. Men de har deres egen Interesse — Levebrødet som Præster i Solidaritetsreligionen — dette opfanatiserede Spøgelse, som sætter Bind for Øjnene, for hvad der foregaar og er i Samfundet og fører til uundgaaelig Katastrofe.

Det er Spekulation, der batter — Spekulation i Nøden og Nødens Forhaling — med Varetagelsen af den »priviligerede Ejendom«s Interesser og Vanrøgtning af de nødlidendes, hvortil det skal erkendes Magten og Kampen for den personlige Interesse — som overalt i Samfundet — giver Adkomst.

— — —

Til den nødlidende siger jeg: Tag alt, hvad du kan faa; men tag ogsaa alt, hvad du kan, selv om det formenes dig. Først her begynder din »Ret«. Og din »Ret« er alt, hvad du har Magt til. Kun det, at du er bange for at bruge din Magt, og fordi du er bange for den paafølgende eventuelle Straf, gør dig til Nødlidende. Men først naar du bruger din Magt, er du ikke mere Nødlidende. Ingen — absolut ingen — giver godvilligt Afkald paa de Fordele og Privilegier, hvoraf de er i Besiddelse, og hvortil de er komne, som den Magt, de er, og med hvilken samme Magt de naturfølgeligt vil holde igen paa det erhvervede. Det er dig, som intet ejer, som vil vedlive intet at eje, naar du ikke sætter din Magt mod hines. Det er dig, som, om du var din Magt bevidst, vilde ophæve din Stilling fra Nødlidende til Ikke-Nødlidende. Det er dig, som skaanselsløst bliver Kastebold for det, man kalder »daarlige Konjunkturer«, men som med din Magt mod det »priviligerede Tyveri«s Magt udsletter »Konjunkturerne« og gør Privilegiet til dit eget. Det er dig, som fra en tilsyneladende Afmægtighed skal gøre dig til dig selv og give dig selv, hvad andre ikke kan.

Da vil du ikke længer være Slave — og da kan ingen blive Herre.

Jul. Samuelsen.

Ene.

—o—

I Dagens travle Øde,
i Nattens tyste Stund
en Higen gør mig stærk og ene.
Min Dagstrids Maal er kun
de dybe Længslers Møde,
er Sjælens Trang, at slaa sig *fri*.

Naar Trællen ydmygt bøjer
sig sløvt med Slavesind,
jeg retter Ryg med Hadets Styrke
og trodser barskest Vind;
jeg aldrig Magten føjer,
men ranker Viljen stejl og *stolt*.

Derfor — Kontakt med Tiden! —
mit Valgsprog aldrig blev,
som raabes hæst fra Pjalt til Pjalte.
Men Klio blodigt skrev
til Mænd i Fremadskriden:
Jer Lod som fri er *Ensomhed*.

Kun faa forstod min Tanke
og kalder sig min Ven
med Haandslag over Samfundssumpen.
Saa sjældent *frie* Mænd
tør sprænge *stolt* hver Skranke
med Rygrad nok til *Ensomhed*.

Li-ping.

En dødsdom.

—o—

Vor kjække kammerat Anton Nielson er i Sverige dømt til døden. Om nogle uger eller dage skal den franske mordmaskine (guillotine), som den svenske stat har skaffet sig, sættes op i et eller andet av landets fængsler, og den unge mands hoved skal skilles fra kroppen. Naar det er gjort, har mordersamfundet føjet et nyt mord til sine tusinder av grusomme ugjerninger, men ogsaa føjet et nyt navn til de tusinde andre, som staar skaaret i vore sjæle. Oh, du elendige hyklersamfund, som bygger kirker og skafotter, bedehuse og fængsler, skoler og idiotanstalter, som ofrer millioner paa et eneste tempel, men lader Lazarus dø av sult paa tempeltrappen. Du tror maaske, du betrygger din magt og værner om din stjaalne ret ved at myrde vor kammerat? Vogt dig du! Hvert hoved, som falder, skal du dyrt faa betale. Vi bygger ustandselig paa et kæmpeskafot, hvorpaa vi skal aflive dit **præstevælde** og dit **herrevælde.** En skammens grav skal bli din. Du slaar ikke rædsel i vore sind ved dine dødsdomme, men **had,** glødende had til dig og alt dit.

Kammerater! Proletarer!

Hvor mange hoveder skal endnu falde?

Hvor mange fængselsceller skal endnu fyldes, før I vaagner? Kalder I det at staa »en for alle og alle for en« at lade politispioner og bødler berøve vore kammerater frihed og liv uden at forsøge at gøre en ende paa voldsherredømmet? Hvor længe vil I sove? Hvor længe vil I være legetøj for tyranner? Hvor længe vil I være en fejg faareflok, som hver messingbeknappet idiot kan pidske og kujonere?

Anton Nielson ofrer sit liv i kampen for dig og for mig, kammerat!

Hans hoved falder for vor **sag,** betænk det, du sovende træl!

Hvad ofrer du for at vinde frihed? Se, hvad andre ofrer. Hver stat har sin bastille. Skal de jævnes med jorden, kammerater? Vil I afkaste aaget? Vil I fjerne den kvælende, grusomme haand, som magthaverne holder paa eders struber? Lad ikke Anton Nielson dø forgæves. Lad hadet vokse af martyrernes blod. Lad hver dødsdom bli en pind i det nuværende samfunds ligkiste. Da blir ikke døden saa grum eller fængslet saa mørkt for vore opofrende kammerater.

(Tilsendt fra Norge).

Jeg stempler Kristendommen som Menneskehedens store, udødelige Skamplet.

Nietzsche.

Anarki.

—o—

II.

At Anarki er ensbetydende med en Tilstand uden Love og Autoriteter, uden private Ejendomsbesiddere, uden Herrer og uden Trælle, er rigtigt, men at dette er ensbetydende med Uorden og Planløshed, beror paa en fejl Opfattelse, der har sine dybe Rødder i det bestaaende System.

Anarki er en Samfundstilstand, baseret paa bestemte Grundsætninger, som jeg her vil anføre, for derved, saa klart som muligt at belyse Spørgsmaalet.

I samme Øjeblik, et Menneskebarn er født til Verden, har dette Barn den fulde Ret til Livet og Livets Goder. I første Linie af den Grund, at Livets Tilblivelse skyldes Naturens Kræfter, som vel kan udnyttes af Menneskene men ikke forandres i deres Grundvæsen. I anden Linie af den Grund, at Livets Tilblivelse er en Nødvendighed for hele Slægtens Bevarelse, en Naturnødvendighed, som ytrer sig, uden at vi i nogen væsentlig Grad kan modarbejde den, og af rent naturlige Grunde heller ikke i det store Hele vil forsøge derpaa.

Menneskeslægtens Bevarelse er et saa ubetinget Led af vor egen Tilværelse, at det vilde være ensbetydende med Selvmord at undlade at opføde, pleje og uddanne det nyfødte Menneskebarn, og at ingen derfor, selv om Nøden er nok saa stor, indlader sig herpaa. Nu er det jo indlysende, at den samme Ret, som jeg i Følge Naturens Love erhverver mig ved min Indtrædelse i Livet, denne samme naturlige Ret beholder jeg selvfølgelig, saalænge mit Liv vedvarer, forudsat at jeg ikke, naar min Udvikling fra Barn til Voksen er fuldbyrdet, sætter mig op imod eller søger at omgaa de ubønhørlige Naturlove, og her er vi naaet til en anden Grundsætning, hvorpaa Anarkiet maa være baseret. Naturens uskrevne Lov siger, at et Liv, for at eksistere, samtidig med at det Ubrugelige bestandig udskilles, stadig maa tilføres de nødvendige Stoffer, og Naturen har disse i sit Skød i overflødig Mængde; men for at de kan fremdrages og gøres nyttebringende, i dette Tilfælde for Menneskene, maa der udføres et Arbejde. Nu er ethvert sundt og normalt Menneske ogsaa fuldt ud udrustet med Ævnen til at udføre dette for Livets Tilværelse nødvendige Arbejde, endog i saa rigelig en Udstrækning, at det i en normal Levealder er i Stand til at frembringe flere Gange saa mange Livsfornødenheder, som det selv har Brug for, selv ved en forholdsvis ringe Anvendelse af Tid, saafremt Systemet var anarkistisk, altsaa baseret paa Livets Ret i Modsætning til det nugældende Sy-

stem, som er baseret paa Besiddelsens Ret, mere populært, baseret paa Tyvens og Røverens Ret.

Arbejdet er altsaa en Naturnødvendighed lige saa fuldt, som Nydelsen af Livets Goder, det første er den naturlige Betingelse for det sidste, deraf fremgaar det tydeligt og klart, at ethvert arbejdsdygtigt Menneske, altsaa ethvert raskt, sundt og normalt Menneske, ifølge Naturens Love, saafremt det vil bevare sin Tilværelse nødvendigvis selv maa frembringe Livsfornødenhederne ikke alene for sig selv, men ogsaa ifølge den Naturlov, der kaldes Slægtens Selvopholdelsesdrift, for dem, der ikke kan arbejde, men hvis Ret til Livet, kort og godt derved, at de overhovedet lever, er lige saa ubestridelig som vedkommende Menneskes egen Ret. Ingen kan komme uden om denne Naturens Arbejdslov i al Almindelighed, uden at de skal søge at tilvende sig de Arbejdsprodukter, som andre har tilvejebragt og derved forringe disses Livsnydelse, eller forøge deres Arbejdsydelse, eller begge Dele, og dette er ensbetydende med Rov, Tyveri og Mord; thi ved at forringe andres Livsnydelse eller forøge deres Arbejdsydelse forkorter man disses Liv med et kortere eller længere Tidsrum, alt efter Rovets Størrelse, og den, der blot forkorter et andet Menneskes Tilværelse med én Dag, begaar et Mord. Ud fra denne Grundsætning maa der i et anarkistisk System herske fuld Overensstemmelse med Naturens Arbejdslov, og ethvert sundt og normalt Menneske maa, for at have Nydelsesret af det fælles Forraad, ogsaa levere den Arbejdsydelse, som er nødvendig, for at der kan være fuldt op, nok af alt til alle. Denne Arbejdsydelse er saa ringe, at det, i Stedet for som nu at være en Plage, bliver til en Nydelse, ogsaa af den Grund, at det, i Modsætning til det nuværende Slavearbejde, bliver et Arbejde, udført paa Grundlaget frivillig gensidig Overenskomst og efter eget frit Valg i Overensstemmelse med ens Ønsker og Tilbøjeligheder. Dovne Mennesker vil overhovedet ikke findes mere, da Dovenskab er en Tilbøjelighed, der har sin Rod i de bestaaende Samfundstilstande, som er i absolut Modstrid med Naturens Love. Lad os komme tilbage til Naturen, og de af Unaturen skabte Skavanker vil forsvinde. Der kunde siges meget om denne Side af Sagen, men da jeg kun agter at berøre Hovedpunkterne ved denne Lejlighed, maa dette være nok.

En tredje Grundsætning, hvorpaa Anarkiet maa være baseret, er den frie uindskrænkede Nydelsesret for alle Samfundets Medlemmer, unge og gamle, raske og syge, den frie Ret for alle til at nyde af alle de Produkter, som er producerede af Fællesskabet, og hvoraf man har været i Stand til at frembringe saa rigeligt, at det ikke er nødvendigt at veje og maale, hvilket kun vilde være et unødvendigt, uproduktivt Arbejde.

En fjerde Grundsætning for Anarkiet er en fuldstændig Mangel paa Love og Autoriteter, da disses Tilstedeværelse er uforenelig med Frihed og Lighed. Lovens og Autoritetens Opgave har aldrig været og vil aldrig nogensinde blive den at beskytte de svage mod de stærke. Lovens og Autoritetens Opgave har aldrig været at beskytte de menneskelige Rettigheder mod Uretfærdigheden, nej, deres Opgave har altid været, er og vil fremdeles altid være at beskytte Tyvene mod Angreb fra de bestjaalne, at beskytte Udbytterne mod de udbyttede, de Ejendomsbesiddende mod de Ejendomsløse, at beskytte det mest uretfærdige System, som tænkes kan, mod Angreb fra dem, som hungre og tørste efter Retfærdighed saavel paa det materielle som paa det aandelige Omraade, kort sagt, Lovens og Autoritetens Opgave er at undertrykke og underkue det store Flertal af Menneskene til Fordel for et Mindretal af Mennesker, som derved bliver i Stand til at leve i Velvære og Overflod. Lovens og Autoritetens Opgave har aldrig været at skabe Plan og Orden i Samfundet, nej, de har kun til Opgave, ved Hjælp af alle raa og brutale Midler, at vedligeholde det nuværende vanvittige, planløse Samfund, hvor Millioner af Mennesker sulter og lider Nød midt i den største Overflod af Livsfornødenheder, og vé de arbejdsløse og sultne Mennesker, dersom de vilde gøre Brug af deres naturlige Ret, den frie Nydelsesret over de af alle værdifrembringende Mennesker frembragte Værdier. Det af dem selv frembragte Krudt og Bly vilde ved Hjælp af de af dem selv forarbejdede Vaaben blive anvendt imod dem, de vilde blive skudt ned som gale Hunde af de af dem ernærede Soldater, Lovens og Autoritetens sidste men bedste Hjælpemiddel.

I et frit Samfund, hvor al privat Ejendomsret over Jord og Produktionsmidler og privat Ophobning af Livsfornødenhederne ikke eksisterer mere, og hvor Produktionen er ordnet planmæssigt efter Forbrugets Størrelse, en Grundsætning, som er absolut nødvendig for Systemets Bestaaen, i et saadant Samfund er alle Love og al Autoritet overflødig og derfor utænkelig. Og dog vil der være Plan og Orden under Anarkiet, ingen sultne og forkomne Stakler mere, men heller ingen, der svælger i Overflod og Udsvævelser. Da alle kan faa alt, hvad de behøver, vil alle Forbrydelser ophøre, da alle saakaldte Forbrydelser, der nu begaas, har deres Aarsag i det bestaaende System, i Ejendomsretten eller Udbytningsretten, i det unaturlige System, fraregnet nogle enkelte Tilfælde, som skyldes Sindssyge eller anden Abnormitet, og som man ikke kan kalde Forbrydelser men sørgelige Tildragelser. Plan og Orden vil fremkomme, ved at Menneskene erkender, at den fri Nydelsesret er det største Ideal, er den bedste Form for Fordelingen af Livsgoderne, og at alle er underkastet Naturens Love, ogsaa Naturens Arbejdslov, hvis Virkninger ingen kan unddrage sig uden at komme ind paa Unaturen med alle dens skadelige Følger. Man vil derfor paa Grundlag af Samfundsmedlemmernes Behov, som nemt kan opgøres, give sig i Lag med at producere det, som der skal til for at tilfredsstille Behovet paa alle Omraader. Og Ordningen vil foregaa efter fuldstændig frie Principer, ved at man enes om alle Enkelthederne ved Produktionen og ved frivillig Overenskomst fordeler Arbejdet imellem sig, alt efter Evne og Tilbøjelighed. Man lader ikke nogle Repræsentanter lave en Lov, som fastsætter Arbejdets Varighed og Art og andet den Sag vedrørende, og saa ansætte en Del Autoriteter til nøje at vaage over, at Arbejdet udføres, som Loven foreskriver, og i modsat Fald putter de genstridige i Spjældet, nej, det vilde være Narreværk og Spild af Kræfter. Skulde det utænkelige ske, at et arbejdsdygtigt Menneske i længere Tid vilde undlade at arbejde, saa antager jeg, at man simpelthen sagde til ham: „Hør, min Ven, Du staar som Medlem af dette Samfund og er gaaet ind paa at arbejde mod at have fuld Nydelsesret, og saa længe Du vil være her, maa Du rette Dig efter Overenskomsten, men er der et andet Sted paa Jorden, hvor Naturens Arbejdslov ikke eksisterer, saa staar det jo Dig frit for at søge derhen. Den, der ikke fylder vort Forraadskammer, naar han har Ævne dertil, har heller ikke Ret til at nyde deraf. Vi har afskaffet Udbytningen og tillader ikke, at den indføres igen. Vi værger os mod Rov og Mordprincipet, dette er vor naturlige Ret."

Men der vilde næppe indtræde saadanne Tilfælde; thi naar et Menneske har sluttet en frivillig Overenskomst med andre Mennesker, og det, der ved Overenskomstens Indgaaelse blev lovet, kan fuldt ud præsteres, da vil han ikke bryde sit Ord, saadant sker kun nu, hvor der indgaas saakaldte frie Overenskomster, som saa senere viser sig at være baseret paa Bedrag, hvilket sker i de 99 af 100 Tilfælde — da hele Systemets Grundvold er Bedrag.

Anarkiets Mulighed paa Grundlag af det fremsatte og med Menneskene, som de er nu, vil vi undersøge i næste Artikel.

P. J.

Vår.

—o—

De gamla de predika
sina lärор lika
som vi hört dem, som vi lärt dem
i mång' hundrade år.
Men vi tro icke på dem
och vi kunna ej förstå dem,
ty de passa bäst om vintern;
men *vi* hoppas på en vår.

Våra hjärtan svälla,
liksom skogens källa,
då vi se att trädens knoppning
mot fullbordande går.
Och vi le och sjunga:
— O, skåder alla unga,
nu har vintern flyktat
och nu är ändtligen det vår!

Se hur saven sjuder!
Se den kallar oss och bjuder:
— Nu är tid att spänna muskler
och fatta nya tag!
Strupar skola sjunga
då de tusen unga
gå att resa emot höjden
framtidens och lyckans dag.

Våldets tunga välde
vi med vintern fällde
och de många tusen bojor
som oss tryckte svårt.
Frigjort trälens öga
höjdes mot det höga.
— Nu är tid att leva,
ty nu är livet *vårt!*

Håkan Röde.

Til Handling, til Daad.

(Oversat fra „Weckrufe".

—o—

Naar I beslutter Eder til Handling, til Daad, naar I giver Eders Beslutning et utvetydigt Udtryk, naar I beviser, at det er farligt at gaa Eder imod, da vil det gamle System forsvinde; da vil Eders Drømme blive Virkelighed, da vil Uretfærdigheden gøre Afbigt og forsvinde, — da, først da!

Saa længe I er usikker, ikke er ganske sikker paa, hvad der skal ske, ikke ganske sikker paa, n a a r det skal ske, ikke ganske sikker paa, om det nu ikke vilde være bedre at lade Tingene være, som de er, end at vove en Forandring, saa længe I ikke er ganske sikker paa, om Uretfær-

digheden nu ogsaa er saa uretfærdig eller Retfærdigheden saa retfærdig, som I troede, saalænge vil Menneskene vedblive at være **imod** hverandre i Stedet for **med** hverandre. Der gives ingen Mellemvej. Det er Livets Lov, Eders Viljes Lov, som kun kan erstattes af en anden, forberedt og indført af jer selv. Urettens hele Verden venter imens taalmodig paa Eders personlige Verden, Rettens Verden. Vent! Lyt efter Eders egen Befaling, men vent ikke paa nogen andens, fordi Verden ved, at den ikke behøver at følge nogen saadan.

I som arbejder, I som skaber alt, I som opbygger alt, I haaber paa, at et eller andet Menneske, en eller anden Magt foruden jer selv, skulde kunne skabe den sociale Retfærdighed! I ser jer om efter Vidundere, efter Velgørere, efter gode Mennesker, efter et godt Parti! Hold dog op dermed! Spar jert Syn. Alt, hvorefter I søger, ligger i jer selv, al Retfærdighed, alle Vidundere, al Velgerning. I bliver Eders egne gode Mennesker. — Naar I vil 8 Timersdagen, vil I faa den. **I faar den ikke givet af andre, det er jer selv, der giver den.** Tænker I for Alvor paa at indføre et nyt Fællessystem, saa vil det komme, det bliver ikke præsenteret jer paa en Bakke, ej heller testamenteret jer som Legat. Det vil fremstaa af Eders egne Hjerter, af Eders egen Indsigt, af Eders egen Vilje. Verden er Eders. I som er Verdens Arbejdere, I som forbedrer eller forsvarer godt og ondt i Verden, naar stiller I jert Krav? Klasserne vil ikke indestaa for Eders Ret, det maa I selv om. **Naar Eders Vilje endelig er parat til at ville, saa vil Eders Vilje ske.**

Jeg mener ikke et Mindretal, men Helheden af jer, Helheden af jer, som arbejder, Helheden af jer, som opbygger, Helheden af jer, som udfører baade det renlige og det smudsige Arbejde i Verden, I, som særlig er udsat for Alverdens Farer, I, som lever for Verden og dør for Verden. Markerne ligger udbredt omkring jer; vil I høste? Eller vil I altid uden Modsigelse se til, hvordan fremmede Hænder høster? For jer ligger Agrene i bugnende Overflod, som I har ydet en tro Tienestes første og sidste Ofre. **Jeg siger ikke: Tag dem med Vold; jeg siger kun, lad dem ikke fratage jer med Vold.** Jeg paastaar ikke, at I har Ret til at tage dem til nogen enkelt. I har kun een Ret, Retten til at tage dem til alle.

Det er ikke Forvandlingslovens Sag at handle, ej heller Velgørernes, Kirkernes, Universiteternes, Værgernes eller Beskytternes af nogen Art; det er Eders Sag at handle. I er Forvandlingen, I er Dueligheden. I vil spekulere, fejle, tvivle og bande, indtil I endelig er beredt til Handling. Da vil I afholde et sidste Krigsraad, det sidste Krigsraad, som tillige er den første virkelige Fredsforsamling. Da vil I uddele Eders Befalinger, Befalinger, bydende ved deres Indhold, ved deres Vægt. Intet Menneske, ingen Magt vil hitte paa at nægte Lydighed, fordi Ulydighed vilde være ensbetydende med Død. Det er Kærlighedens Bud, Bud fra Kommunen. I Dag har vi et Mit og et Dit, og Fred hersker paa Jorden. Verden vil ikke mere strides om Ejendomsretten, den vil tilintetgøre den. Kasterne kunde vedblivende være Kaster, fordi I ikke ævnede at blive en Klasse. I er Arbejderne, de herskende Tjenere, de tjenende Herskere paa vor broderlige Jord. Imedens I ventede, sørgede og spurgte, hvad I turde og hvad I vilde, var Kasterne ivrig beskæftiget med at befæste de Udvalgtes formelle Rettigheder. Men Indsigelses-, Gendrivelsesretten forblev stedse i Eders Hænder. Til enhver Tid kunde I have forbudt al videre Udbytning af Eders Arv; men I var tvivlraadige. I fattede og vovede kun halvt. Alle evige Love vil hjælpe jer, de vil anvende hele deres Magt for jer. I behøver kun at forlange; I behøver kun at beslutte jer, naar I en Gang indestaar for jer selv. Alt er parat til jer, fremmed Hjælp er unødvendig. Men Eder selv, med Eders Indre har I at beslutte, med Eders egen Tvivl, Eders egen Energi har I at kæmpe. Intetsteds findes der en Magt, hvis Væsen kunde beskære Eders Vilje, om end kun et Haarsbred, naar I, Arbejdere, beslutter Eder til Handling, til Daad, naar I vil social Retfærdighed, Fællesskab i Stedet for Kaster og Klasser, naar I stiller Fordring om intet at eje, men kræver Retten til at bruge alt, naar I beslaglægger al Grundejendom, overhovedet al Ejendom i de forskellige Former. Beslaglæg det altsammen, tag det, naar I, de herskende Tjenere, de tjenende Herskere beslutter Eder til Handling, til Daad.

Horace Traubel.

Föraktliga stimulanser.

—o—

Detta har man sagt:

„Tiden plöjer sig fram såsom fortlöpande intryck i menniskornas hjärnor, och bland de kraftigaste medlen att framkalla sådana intryck äro väldiga världshändelser."

I nästa andedrag har man nämnt kriget.

„Kriget är visserligen af ondo i och för sig sedt, kriget pånyttföder alla usla lidelser, girighet, afund och öfvermod, böjelse för vällefnad, hänsynslöshet emot nästan och missaktning för andligt arbete, men i dess spår blommar tvärs genom ogräset en skörd af ny godhet, ny lifslust, ny oförskräckthet inför döden."

Härtill svarar motparten:

„Kriget är en stimulans. Däraf uppsvinget!"

Medger man att ofantligt mycket genialt arbete utförts med hjälp af excitationsmedel, att alkoholen är en medicin som rusar, en för somliga människor oundgänglig diet för att deras ingenium skall fungera lika väl som ett insupande af nikotin eller parfym kan värka mäktigt uppeggande på annorlunda utvecklade organismer, blir det svårt att stämpla stimulanser öfver hufvud taget såsom någonting ovärdigt, för så vidt man icke anser människornas af nödvändighet betingade genom hundratals generationer nedärfda sjuklighet eller möjligheter till ohälsa för något skamligt . . .

De som äro anhängare af begreppet synd ha förmodligen en föreställning om att så är. Men håller man före att sjukligheten liksom allt ofullkomligt beror af misstag, som blifvit begångna och som måst blifva begångna och som aldrig i tidernas tider komma att drabbas af någon som helst annan påföljd, än af just den eller dem som stå i obrutet organiskt förhållande till dessa misstag, alltså icke af straff, då nöjer man sig med att betrakta behofvet af stimulanser såsom något hittillsmänskligt, möjligen under erkännande af detta behofs öfvervinnande såsom något framtidsmänskligt.

Bland stimulanser, som i synnerhet böra öfvervinnas, räknar författaren det slaget af världshändelser som består i mellanfolkliga uppträden, vid hvilka en farlig rädsla för mänsklighetens framtid får rättfärdiga ett djuriskt tillvägagående.

Ty är icke denna rädsla tarflig!

Man behöfver icke tro på en försyns särskilda nitälskan om planeten för att med ett oförlikneligt själslugn kunna betrakta tyranniets och dess handtlangares framfart. Må de politiska gränserna ändras och styrelseformerna träffande aflösa hvarandra, hvarje ny tanke, hvarje ny uppfinning får vid sin sida en frihetens genius som lagar att denna tanke eller uppfinning i längden blir ödesdiger för tyrannen som söker bruka den.

Men häraf följer ingen plikt att slå sig till ro med sin förtröstan eller ens någon rätt därtill.

Tvärt emot de politiska frihetsälskarnes framhållande af krigets lyftkraft, må ständigt på nytt inskärpas, att knappast något afbräck genom ett despotiskt regemente kan verka så hejdande på utvecklingen som den oerhörda depressionen efter ett vapenskifte, därvid tusentals människor tillintetgjorts i blomman af sin ålder. Eljest kunde man så gärna tala om de välsignelsebringande följderna af en böldpest. Intet tedeum öfver ett lyckligt slutfördt fälttåg har någonsin ersatt mänskligheten dess tidsförlust i kampen för sitt framtidsmål, tänkt såsom rättvisa åt alla enligt enhvars psykiska betingelser, ty så som krig nu en gång föras, endast stegras de rådande missförhållandena i ett samhälle i stället för att utjämnas. Det som vinnes är blott att ännu för en längre tid orättfärdigheten vid lefnadsmöjligheternas fördelning upprätthålles.

Resultatet blir:

„Så länge har människosläktets flertal ingen fördel af genom krig vunna segrar. Dessa tillförsäkra endast åt segerherrarna en förlängning af deras gynnsamma ställning. Åt segerslafvarna, genom hvilkas offrande segern till stor del vunnits, beredes en motsvarande förlängning af deras elände."

Nu invändes från de styrandes sida att detta föga bevisar rörande nödvändigheten af någon förändring.

„Den mänskliga utvecklingen har ända in i vår tid rört sig i fåväldets tecken. Det må vara ett hur stort misstag som helst, att det tillåtits ske, mänskligheten går icke under genom några misstag!" —

Det är sannolikt.

Mänskligheten kommer säkerligen aldrig att gå under genom några principiella misstag, men de innebära dock ett klandervärdt slöseri med dess krafter. Se bara på den vidunderliga fond af vanskött, undertryckt och tillspillogången begåfning, som de civiliserade folkens historia hittills handlat om. Satsen att begåfningen där den finnes triumferar i trots af alla yttre hinder är icke längre anförbar. Den har tillräckligt ofta och eftertryckligt blifvit slungad på skräphögen. Den duger icke längre till fanklut åt de lyckligt lottades skara.

Den duger alls icke!

Så låt oss då slippa att höra den åtminstone så länge det vimlar af förståndiga föräldrar i salongerna, hvilka göra allt för att underlätta sina barns framtid och jämna dem vägen. Låt oss slippa höra att hvarje frö till högre mänsklighet skall kunna gro om det också utsättes för hagelbyar och de ogynnsammaste yttre betingelser.

Och låt oss med detsamma äfven bli af med

de gängse historieskrifvarna, hvilka med vetenskaplig salvelse framställa krig och örlig såsom utvecklingsmedel för något annat än dessa evinnerliga militärstater, som man ändtligen borde få ha rätt att vara trött på ...

Dessa långvariga belägringstillstånd, som de framhålla såsom förutsättning för all lysande historia, skulle ju vara ett slag i Guds ansikte! Men detta bevisar möjligtvis blott att vårt gudsbegrepp är galet, ty de påstå sig utan svårighet genom en segrande armés kanondunder kunna höra Gud Faders applåder.

Värre blir det för dem att komma ifrån att deras apoteosering af vapnens herravälde verkar förpöblande äfven på människornas fåtal.

*

Ännu en invändning måste bemötas.

Icke därför att den har mycket förnuft i sig, men därför att man får höra den från så många håll.

„Folken behöfva lika väl som den enskilda människan då och då uppryckande skådespel," säges det, „och så länge smaken för teaterpjäser med bullrande stridsscener och alla slags godtköpseffekter är så utbredd, blir det omöjligt för folken att motstå krigens lockelser."

Så illa är det dock icke.

Må vara att krigen kunna liknas vid folknöjen, att cirkussmaken är den allmännaste och att föreställningen om härskarornas Gud ger den obildade hopen känslan af att den applåderar med himlen. På parkett sitter fullt af skeptici, och de hyssja mot höjden.

Så hyssjar nu den europeiska parketten åt kriget. Att denna opinionsyttring till slut skall genomdrifva, at stykket nedlägges och helt och hållet utgår ur repertoaren, är hvad vi ha rätt att vänta.

Och det svaret får gälla gent emot alla kritiklösa fantaster, som andraga ståtlighetssynpunkten till försvar för kriget. De handla lika oriktigt, lika vanvettigt, som om de ville motsätta sig brottens afskaffande af intresse för detektivromanerna eller sökte göra troligt, att människorna skulle gå tillbaka i utveckling, om allting blefve brandfast, så at de icke finge se några måleriska eldsvådor längre.

*

En man sitter vid sitt arbetsbord, en trupp soldater marscherar förbi nere på gatan. Sorlet af rullande hjul har plötsligt tystnat. Nu hör han blott det tunga malandet af fötter mot stenläggningen. En blick öfver fönsterbrädet, han ser gevärspiporna röra sig med den föreskrifna lutningen liksom masterna på en pansarbåts flottilj, och då och då blixtrar en blottad sabel.

Handen, som fördes öfver arbetsbordet, har stannat, pennan, passaren eller linjalen har lagts till sidan, och med hufvudet pressadt mot rutan ser mannen ned på tåget, som aldrig tycks vilja upphöra.

Hvilka äro hans tankar?

Tunga äro de, tunga som ljudet af dessa steg, som aldrig vilja upphöra.

Plötsligt höres musik, de klara, sprittande, öfvertalande tonerna af en munter marsch.

Mannen kämpar med sig själf.

Så lyfter han med ens armbågarna ur fönstret, kränger sig på rocken och skyndar utför trappan. På trottoaren står packadt med folk. Han lyckas komma igenom till ett punkt, hvarifrån han ser öfver ett torg, en esplanad badande i sol. Och så långt ögat når i det ljusblå diset glider människotåget fram.

Massans ande har redan gripit tag om mannen. Han har lämnat sitt arbete, det är första steget!

Han står och spejar med vidgade pupiller. Men när den lysande skaran försvunnit drar han ett befriande andetag och vänder tillbaka till sitt värf, leende åt sin barnsliga lust efter ögonfägnad.

Så går en tid! Krig har förklarats. Från samma punkt i staden ser han på nytt trupper marschera. Plötsligt märker han, att det har händt något framme i têten. Har man gjort halt? Blott för ett ögonblick. Ett dammoln stiger upp, en ryttare kommer ilande i galopp längs tåget ...

Några röda eldblixtar och ett smattrande!

Hvarje regemente svänger, formerar sig på linjer, och på några sekunder visar hären en ny konstellation.

Fienden har mött.

Husen makas undan, esplanaden blir torg, träden fällas till förskansningar, torget blir gärde, ojämnheterna i terrängen beräknas, artilleri placeras, och i ett nu är striden i gång.

Genom gevärsalfvornas tunna hostningar höres kanonernas grofva mål; luften fylles af lukten af krutrök och människosvett.

Som en stark rusande jasmindoft kommer den med vinden. Mannen har påskyndat sina steg. Han urskiljer redan hur projektilerna skära upp marken och hur här och där en människa segnar ner med utbredda armar ...

Det lyser rödt på vapnen, musiken spelar. Det luktar rök och blod, musiken spelar. Mannen känner ryckningar i händerna. Där föll ett gevär ur en soldats hand, han tycker att han måste taga upp detta gevär, han kan icke annat. Hans tunga är torr. Som på en febersjuk är den, han gapar efter den flödande musiken som efter en störtande vattubäck för att släcka den brännande törsten med dess toner.

Så för han geväret til axeln.

Pang!

Massan ande har nu helt och hållet betvingat honom. Synen, hörseln, icke nog därmed, känseln, smaken, alla hans sinnen ha spänts som vilda fålar framför honom, och han slites bort öfver denna jord, på hvilken han förut varit van att stå med en skarp och oförvillad blick mot lifvets hemlighetsfullhet.

När slaktningen är till ända och natten gått och sömnen vederkvickt de utmattade som öfverlefvat, ordnas lusttåg till valplatsen, och man besöker de ställen, där man kämpat den föregående dagen, med samma stämning, i hvilken man efter en orgie återser platsen för festen.

Äckel, leda blygsel!

Det är ens stämning. Och man vänder hem för att ägna sig åt det fredliga arbetet med ångerns raseri.

*

Detta ångerns raseri, hvarmed efter ett krig det fredliga arbetet återupptages, har gifvit upphof till föreställningen om krigens välgörande verkan. Men att på allvar förorda brott för att frambringa en dylik fruktbärande ånger torde numera betraktas som en dålig, en förkastlig metod.

Vårt slutpåstående kan formuleras så:

„För individen, som går i spetsen för utvecklingen, kunna väl stimulanser under stundom vara berättigade som medel. Individens förmåga att gå svindlande vägar och öfverspringa afgrunder är ojämförligt mycket större än massans. Individens befogenhet att gå dessa farliga vägar måste följaktligen också vara större. Men äfven om man erkänner detta, medger man icke individen någon rätt till så brutala excitationsmedel som ett dödande.

Huru mycket mindre kan då den lägre stående mängden göra anspråk därpå!"

Henning von Melsted.

Mera samarbete.

—o—

Uppmaningen är synnerligen väl befogad. Ty den förbindelse som hittills fäst de tre nordiska ländernas revolutionära proletariat samman har varit skäligen svag.

Häri måste ske en ändring. Ett livligare utbyte av ideer och tankar måste äga rum mellan oss som strida för samma sak. Det verkar uppfostrande, befruktande och agiterande. Vi få icke sluta oss inne i vårt nationella skal, utan tvärtom skola vi slå upp dörrarna på vid gavel och släppa in alla friska fläktar utifrån.

Det existerar ju inga hinder för ett sådant samarbete. Språken äro ju så närbesläktade at vi med litet god vilja kunna förstå varandra. Vi böra sätta oss in i varandras litteratur och revolutionära rörelser, hjälpa varandra både andligt och materielt om så kräves. Först när vi verka med förenad kraft äro vi farliga för samhället.

Glöm icke bort det, kamrater!

Ny Zeeland.

Georgeisterne har altid været saa glade ved Ny Zeeland og rost dette Land, hvor deres Ideer skulde have saa mange Talsmænd og Jordspørgsmaalet være paa Veje at blive løst i Henry Georges Aand.

Men nu og da kommer der Efterretninger derovre fra, som ikke tyder paa, at Ny Zeeland er et saadant Fremskridtsland, som det prises for.

Der blev for nogle Aar siden vedtaget en Lov om Afgørelse af Arbejdsstridigheder ved Voldgift. Fornylig har flere store Fagforeninger erklæret ikke at ville paakalde Voldgiftsretten, fordi dennes Fremgangsmaade er for langsom, ja undertiden krævede aarelange Forhandlinger, før Kendelsen faldt. De har atter grebet til deres gamle Vaaben: Strejken.

Ministeriet har nu forelagt et Lovforslag, som er vedtaget ved Parlamentets Landboflertal. Dette Lovforslag indeholder meget strenge Bestemmelser Arbejdere, som ikke bøjer sig for Voldgiftskendelser, men gør Strejke, straffes med store Bøder og Fængsel. Arbejdsgivere, som erklærer Lockout, faar ogsaa Bøder. Indsamlinger af Penge til Strejker betragtes som strafbare Handlinger, og der er strenge Bestemmelser for Industrier, der er særlig vigtige for Samfundet, som Belysningsvæsen, Elektricitetsindustri, Vandforsyning, Bagerier, Mælkerier, Slagterier og Jernbanetjenesten, samt strenge Bestemmelser for Handlinger, der gaar ud paa Tilintetgørelse af Arbejdsgivernes Ejendom.

Fagforeningskommissionen i Wellington protesterede mod Lovforslaget. Dette har mærkværdig nok ikke hindret Lovforslagets Vedtagelse.

R. H.

Literatur.

»Brott och straff« av Voltairine de Cleyre. Oversättning av Leon Larsson. Carl Thorsens förlag. 26 sid.

Denna skrift är översatt från Dr: Rolf Hammers danska översättning av Voltairine de Cleyres föredrag i »Social science club« i Filadelfia den 15 mars 1903. Jag vill strax pointera, att jag sällan, nästan aldrig har läst någon mera skamfilad och misshandlad brochyr än denna. Det har förundrat mig, då Leon Larssons namn står för översättningen, och jag varken kan eller vill tro, att partiintressen här spelat in. Det är ju eljest så, att varje stor tänkares arbeten bliva omskrivna till förtjänst för partier, som icke varit skriftställarens ursprungliga syfte att tjäna. Alltid har frihetens stora ideer tappat därpå, alltid ha de mäst samhällsomstörtande tankar blivit modererade, alltid hava ideerne blivit våldtagna och omskurna. Så också här, men jag hoppas, det är översättarens okunnighet i danskan, som har vänt upp och ner på så mangen gedigen sats.

Man förvånas över översättarens fenomenala,

Skarnkasse.

mefisker søgte at indsmigre sig hos Kvinderne med de vamleste Midler, ja, end ikke undlader at meddele de lyttende Tilhørere, at han ingenlunde foragter det erotiske (!)

Slaaende Aandrigheder manglede heller ikke, saasom: »Kvinden er Kvinde, som Manden er Mand.« Denne Sentens, skulde man tro, ikke fristede til Debat. Og dog — hvorledes forholder det sig med den maskuline Borgbjerg? Har han ikke kategorisk erklæret til enhver Tid at staa paa Flertallets Side, og i det Øjeblik Flertallet ændrer Mening, gør Borgbjerg det samme. Altsaa: Det store Socialdemokratis første Mand ejer ikke Gnist af selvstændigt Standpunkt eller personlig Overbevisning.

Kan en saadan Personage betragtes som en Mand?

Er et saadant Stade ikke det umandigste, foragteligste og usleste, som overhovedet kan tænkes?

Som Slutning afliredes saa en af de obligate Fraser i sin naturstridige Sammenstilling: Frisindet, Fremskridtet og Socialdemokratiet!

Tak for den Mundfuld!

Dermed var Komedien forbi for denne Gang, og vi forlod Salen.

Et sidste Blik strejfede Tribunen, hvor Goglertrupen endnu opholdt sig: I Midten Guddommen Borgbjerg bekranset af sine underdanige, beundrende Valkyrier.

Han lignede saa sandt i det Øjeblik ingen Foragter af det erotiske. —

TIL KAMP MOD MILITARISMEN!

Hør et Par Tilfælde blandt mange, der viser til hvilken Raahed og Umenneskelighed Militarismen fører.

Den 23. December løb en Godsejer paa Skøjter paa en Sø et Sted i Tyskland. Han faldt igennem Isen og druknede. Lige i Nærheden stod en Soldat paa Post. Han kunde med Lethed have reddet ham, da der var Redningsredskaber i Nærheden. Godsejeren bød ham 1000 Mark hvis han vilde redde ham. Men Soldaten rørte sig ikke; han har vel ment, at han ikke maatte forlade sin Post under nogen Omstændigheder.

I Messinas Ruiner har Soldaterne begaaet mange Skændigheder under Kommando. Mest umenneskeligt er dog følgende: En højtstaaende Officer mødte en Patrolje, der kom trækkende med en femtenaars Dreng, hvis Forbrydelse bestod i, at han i Ruinerne havde fundet en Skjorte og et Par Bukser og taget dem paa for at dække sin Nøgenhed. Han græd og kaldte paa Mo'r. Men Rapporten var indgivet og Officeren kommanderede: Gør eders Pligt! — og den lille Fyr segnede om i sit Blod.

LEDERNE.

Ved et Møde i »Kæden« tampede Red. Heimann løs paa Højre og Reaktionen i et med den groveste Theatereffekt udstyret Foredrag, der ikke undlod at gøre Virkning paa en vis Del af Tilhørerne.

Talen udmærkede sig ikke saa meget ved Grundighed, som ved kalejdoskopisk Livfuldhed, der tvang Tilhørerne til gymnastisk at voltigere paa alle Omraader, lige fra Kongehuset til helt ned i — Grøftevand. Denne Substans skulde være Reaktionen, hvor Mikroberne uafladeligt kæmper og slaas, rives og bides for at komme frem. Billedet er ikke daarligt og passer i Særdeleshed paa de socialdemokratiske Grøftevæsener.

Til Slut opfordrede Taleren alle Modstandere af Kapitalistsamfundet til i Forening at bekæmpe Reaktionen og frabad sig, at nogen faldt os (Socialdemokratiet) i Ryggen.

Vi kan forsikre, at vi vil *hele* Reaktionen til Livs, og vi skal nok angribe den *forfra*, hvor Blottelserne findes. I Særdeleshed gaar vi frejdigt løs paa den farligste, den maskerede og modbydeligste Fløj, Socialdemokratiet, med sin blege og lasede, uægte Fane.

Da vi paa Hjemvejen fra Mødet, fyldt med de Heimannske Aandrigheder, passerede Fælledvejen, var vi nær bleven kastet over Ende af et Mandfolk, der sanseløst ravende søgte at finde sig tilrette mellem Lygtepælene og Husfacaderne.

Personen, der viste sig at være en kendt socialdemokratisk Folketingsmand, kunde lige saa lidt styre sine Ben som blot aabne Øjnene, af hvilken Grund de ellers obligate Briller formodentlig var fjernede.

Paa Nørrebrogade optraadte den høje Herre som en sand Splittelsesmand, jagende Kærestefolk og adstadige Borgere fra hverandre medsin Slingren.

Hvorledes denne Tummelumse-Tourne er endt, ved vi ikke; men det *ved* vi, at en saadan Form for Individualisme tilhører ikke Privatlivets Fred, og vi vil henstille til de Herrer, om det ikke var praktisk, før de optraadte som Folkeledere, at tage et grundigt Kursus i virkeligt *Selvstyre*?

För bladets vidare fortbestånd uppmana vi alla kommissionärer att fortast möjligt redovisa för sålda exemplar till expeditionen.

„Venner".

(„Ungsocialisten.")

—o—

De kom som venner og kom under smil,
de ødslet med haandtryk og fraser . . .
Nu spytter de paa mig og rakker mig til
og ønsker mig filler og laser.

Der er *ingen* nu av de frasernes helte.
slet ingen av hele det kjælne kor, —
nei, aldrig en sjæl av den hele smelte
som ei saa mig hængt i en seilgarns-snor.

Nuvel, saa staar jeg *alene* da . . .
lad gaa, naar det saa skal være!
De kom og de gik og tak skal de ha;
der brast jo saa mangen en blære.

Jeg kunde ei smiske og smigre, jeg
— den kunst jeg vist aldrigen lærte.
Og ikke saa gik jeg den slagne vei,
man sa, jeg gik den forkjærte.

Jeg ækles ved al denne godtkjøbs-dyd
og gaar mine egne veie.
Jeg kjender iblandt en større fryd
— og *den* faar jeg heldigvis eie.

Jeg blaaser i vennerne, blaaser i alt,
jeg gir dem saa gladelig fanden.
De ga mig for vunder kun bitterhets salt
— nu gjøgler de vel for en anden.

P. Moe-Johansen.

I Syndikalistisk Forbund
taler K. Elving og Albert Jensen
Torsdag den 25. Februar.
Emner: Syndikalismens revolutionære Maal og Forskellen mellem kommunistisk og individualistisk Anarkisme.

Rättvisa.
Till de maktägande. 25 öre.
Fallet tänk först — handla sedan.
25 öre.
Dessa båda skrifter avhandlande de brännande spörsmålen bombattentatet i Malmö och domen över Svahn, författade av *Henning von Melsted*, kunna rekvireras från författaren, adress: Styrmansgatan 1, Stockholm.

Vill ni följa med den revolutionära arbetarrörelsen i Sverige
bör ni prenumerera på
Brand och Brands Månadshäfte
(Redaktör för båda tidningarna är HINKE BERGEGREN).
Pålitliga kommissionärer antagas!
Tillskriv BRANDS expedition, Rörstrandsg. 32, Stockholm.

»Frie Tanker«,
Organ for Kristiania Fritænkerforening, udkommer hver Maaned og koster 60 Øre aarlig.
Kan bestilles Brogaten Nr. 1, 6 Etage.
Redaktør Henrik Østby.
Februarnummeret er udkommet.

Till kamp mot reaktionen!
En protest av **Erik Lindorm**
utkommer i dagarne till ett pris av 15 öre.
OBS! För detta föredrag har Lindorm åtalats av stadsfiskalen i Kalmar, varvid yrkas ansvar enligt följande punkter: — — **— förhånat den heliga nattvarden, uppmanat till brott, prisat brottslig handling och därigenom sökt förleda till brott. Fällt smädliga yttranden om rådhusrätterna i Malmö, Stockholm och Landskrona.**
På förekommen anledning uppmanas till skyndsam rekvisition. Stor rabatt.
Tillskriv genast
G. Abdon Johansson, adr. Kalmar.

Ung-Socialisten
Socialdemokratisk Ungdomsforbunds Organ
utkommer engang maanedlig.
»Ung-Socialisten« er landets eneste **antimilitaristiske** og **revolutionære** maanedsblad. **Maa** derfor holdes af alle arbejdere, der vil være i kontakt med tidens største kulturbevægelse: **Socialismen.**
»Ung-Socialisten« bestilles paa samtlige postkontorer i Danmark og koster kr. 1,00 pr. aar, 50 øre pr. et halvt aar.
Postadr.: »Ung-Socialisten«, Kristiania.
Ekspedition: Sigwald Lian.
Kontor: Storgaten 20, 4.

Kropotkin: KRIGEN, 10 Øre.
Voltairine de Cleyre: FORBRYDELSE OG STRAF (oversat fra Originaludgave). 25 Øre.
Nacht: DEN REVOLUTIONÆRE BEVÆGELSE I RUSLAND, 25 Øre (indeholder bl. a. Tolstojs Opraab: »Tænk først, handl siden«).
Forhandlere Rabat.
Beløbet kan indsendes i Frimærker.
Henvendelse til
Rolf Hammer,
Falkonerallé 5.

Brochyrer
af
Henning von Melsted.
Fred. Ur en politisk kättares anteckningar. Pris 1 krona.
Rättvisa! Till de maktägande i Sverige. Pris 25 öre.
Fallet: Tänk först — handla sedan! Pris 25 öre.
Hädelse! Pris 25 öre.
Författarens förlag,
Styrmansgatan 1,
Stockholm.

Nya Folkviljan,
Ungsocialistisk veckotidning.
(Rusdrycksannonser intages icke).

Prenumerationspris å posten:		Utkommer en gång i veckan i stort 7-spaltigt format och är alltid illustrerad samt kostar endast 5 öre.
Helt år	kr. 2,50	
Tre kvartal . .	» 2,—	
Halvt år	» 1,40	
Ett kvartal . .	» 0,75	

Kommissionärer antagas å alla platser.
Tillskriv expeditionen, Malmö.
Försvarsnihilistisk! Relegionsfientlig! Samhällsomstörtande!

Til Forhandlere og Abonnenter.

Forhandlere af „Frihed" søges overalt i Skandinavien, 30 pCt. Rabat. Bladet sendes ikke pr. Postopkrævning, og vi anmoder vore Forhandlere og Abonnenten om at indsende Beløbene i Frimærker (ogsaa svenske og norske) eller pr. Postanvisning *snarest*.

Ekspedition: EDUARD NIELSEN,
Nørrebrogade 90, 2. o. G.

Nørrebros Centraltrykkeri (Jul. Hansen). Blaagaardsg. 29. Kbhvn.

Anarkistisk Organ for Skandinavien.

Udgivet af anarkistisk Forening. — Redaktør: Johs. Mortensen.

1,20 aarlig.	Maj 1909.	10 Øre pr. Nr.

Til Kamp!

—o—

Proletarer! det stunder til kampens dag!
Du maa vaagne og lære at tænke.
Du maa gribe til vaaben og slaa et slag
mod hver eneste knugende lænke.
Nu er det ej tid til at sove.

Op, kammerat! under fanerne frem!
om Kampen blir haard eller let.
Til barikaderne! Kjæmp mod dem,
som haaner din helligste ret.
Nu er det ej tid til at vakle.

Se fremad, opad mod frihedens vaar!
Bastillen skal stormes og falde.
Fremad, fremad til seier vi gaar,
proletarer! lad kampraabet gjalde:
Nu er det ej tid til at sove.

Frithjof Werenskjold.

Anarkismens ursprung.

Av *Peter Kropotkin.*

—o—

Anarkismen är icke någon produkt av vetenskapen eller någon filosofisk skola. Den sociala vetenskapen har ännu icke på långt när uppnått samma grad av exakthet, som fysiken och kemien. Och när meteorologien icke ens för en månad eller en vecka kan förutsäga väderleken, kan man icke vänta att den unga sociala vetenskapen, som rör sig med långt mera komplicerade naturföreteelser, än vind och regn, skall kunna förutsäga sociala tildragelser, sociala nygestaltningar, av någon som hälst art. Och så bör man icke förgäta, att de vetenskapliga forskarna äro människor, som alla andra, att flertalet tillhöra den besittande klassen och på grund därav delar dennas fördomar, och att slutligen många av dem stå i beroende förhållande till regeringen. Det var alltså omöjligt, att universiteten skulle kunna bliva födelseplatsen för anarkismen.

Liksom den allmänna socialismen och som varje annan social rörelse så blev också anarkismen född ur folket, och den skall endast bevara sin levnadskraft och bliva fruktbärande så länge den har känning med folket.

I alla tider hava två varandra bekämpande strömningar gjort sig kännbara i det mänskliga samhället. Å ena sidan massans, folkets, skapande av ett antal inrättningar under form av seder, vilka överhuvudtaget först göra ett samhälleligt sammanlevande möjligt, inrättningar som avsågo bevaktandet av freden, biläggandet av möjligen inträffande stridigheter, befrämjandet av allmänna strävanden. Vildens „stam“, bykommunerna, handtvärksskrån, medeltidens fria städer, den internationella rättens fundament, som redan lades under den fria tiden, dessa och många andra inrättningar framsprungo icke ur lagstiftarnas pännor, utan ur folkets skapande kraft.

Å andra sidan fanns det altid trollkarlar, profeter, väderleksbesvärgare, undergörare, präster, kännare av gamla seder och anförare för krigiska horder, vilka ville tvinga folket att erkänna sin auktoritet. De slöto förbund med varandra och understödde varandra ömsesidigt för att kunna behärska folket, undertrycka det och hålla det i slaveri.

Det är klart att anarkismen kommit till uttryck i den första strömningen, att den represefnterat massans konstruktiva, skapande kraft, som utvecklat den allmänna rättens institution, för att skydda sig mot den maktlystna minoriteten. Med hjälp av denna folkets skapande kraft och konstruktiva värksamhet å ena sidan, och den modärna vetenskapen och tekniken å andra sidan söker den modärna anarkismen att skapa inrättningar, som skydda samhällets fria utveckling — detta i motsats till dem, som sätta sitt hopp till en lagstiftning, som är den regerande minoritetens värk. I denna mening har det i alla tider funnits anarkister och statstroende.

•

Vidare kan man av historien lära följande: även de bästa institutioner, också de, som ursprungligen skapats för värnandet av jämlikheten, freden och den ömsesidiga hjälpen, föråldrades och förstenades under tidens lopp. De förlorade sin ursprungliga betydelse, blevo maktmedel för en ärelysten minoritet och voro slutligen ett hinder för samhällets vidare utveckling. Med denna tidpunkt sammanfaller alltid revolterna från mer eller mindre isolerade individer. Men under det, att en kategori av dessa otilfredsställda endast sökte avskudda si gde gamla inrättningarnas ok (stammen, bykommunen, skrået) för att själva ställa sig utanför och över dessa institutioner, för att behärska sina medmänniskor och tillgodose sina egna intressen på deras bekostnad, eftersträvade en annan kategori dessa inrättningars förändring — som nade blivit en boja för utvecklingen — i det allmänna bästas intresse och sökte särskilt att störta auktoriteten, vilken — ehuru fremmande för dem — hade bemäktigat sig dessa institutioner.

Alla reformatorer — politiska, religiösa och samhälleliga — tillhöra den senare kategorien. Ibland dessa funnos alltid människor, som icke vill vänta tills medborgarna, eller också blott en del av dem, hade gjort sig förtrogen med deras idéer, utan uppreste sig mot förtrycket i större grupper eller enskilt. Sådana människor voro revolutionärer och man anträffar dem i alla tider.

Men de revolutionära uppträda sjelva i historien åter under trenne olika karaktärer. Den ena uppreste sig väl emot den herskande auktoriteten men sökte dock icke att avskaffa den, utan sökte själv att få tag i den. I stället för den makt, som blivit tryckande, sökte de att skapa en ny och lovade att tillgodose folkets intressen, ifall man gav makten åt dem. Dessa löften blevo mästadels givna med god avsikt, men senare alltid ofelbart brutna. På detta sätt uppstod cesarmakten i det kejserliga Rom, kyrkans makt i det första århundradet av vår tideräkning, diktatorernas godtyckliga styrelse i medeltidens stater till deras förfall. Denna tendens tillgodogjorde sig kungarna och zarerna, för att i slutet av medeltiden grunda sin makt. Tron på en folkets kejsare (en cesar) är ännu i dag icke död.

Men under samma tid gjorde sig också en annan riktning gällande. I alla tider, redan i

gamla Grekland, har det givits reformatorer och folkrörelser, som icke ville utbyta en regeringsform mot en annan, utan ville avskaffa alla auktoriteter. De förkunnade individens och folkets rätt och försökte att befria de av folket skapade inrättningarna från de makter som för dem voro främmande och skadliga. De sökte att skaffa folket spelrum, på det att folkets ohämmade alstrande uppfinningsförmåga skulle kunna gjuta nytt liv i den ömsesidiga hjälpens och det ömsesidiga skyddets gamla institutioner, som förmådde anpassa sig efter de nya behofven. I den gamla grekiska historien och i medeltidens republiker (Florens, Pskov, och många andra) finna vi talrika exempler på denna kamp. Det fanns således i alla tider ibland reformatorerna och revolutionärerna, jakobiner och anarkister.

*

Det förflutna uppvisar till och med stora, mäktiga folkrörelser med anarkistisk karaktär. Hela byar och städer förklarade sig principiellt mot all regering. De uppreste sig mot dess organ, mot domstolarna och lagarna och förkunnade den högsta människorätten. De förnekade alla skrivna lagar och påstodo, att en var måste regera sig efter sitt eget samvete. De sökte att grunda ett nytt samhälle, som vilade på jämlikhetens, den fulla frihetens och arbetets princip.

I kristendomen, som uppblomstrade i Juda under Augustus Cæsar och upphävde sig mot de romerska lagarna, den romerska regeringen och de romerska sederna (eller rättare osederna) låg en god del anarkism. Men i allmänhet urartade den till en rörelse av rent kyrklig natur, som tog exempel efter den gamla judiska religionen, ja till och med från det kejserliga Rom, förnekade sin anarkistiska karaktär, tillegnade sig den romerska regeringsformen och blev under tidens lopp huvudstödet för statsmakten, slaveri och förtryck.

Också vederdöpare-rörelsen, vilken egentligen inledde reformationen och gjorde den til en värklighet, innehöll en anarkistisk kärna. Men Luthers anhängare, som förbundo sig med furstarna emot de revolutionära bönderna, kväfde denna rörelse genom massmord bland bönderna och „pöbeln" i städerna. Reformationens moderata flygel degenererades steg för steg och slöt slutligen med sitt samvete och med staten den kompromis, som i dag går under namn av protestantism.

Anarkismen har således sitt ursprung i folkets konstruktiva, skapande värksamhet, den kraft som utvecklade samtliga de institutioner som fordrades för samhällslivet, och är en protest mot det yttre våldet som inkräktat dessa inrättningar. Genom denna protest sökte den att skaffa fritt spelrum för folkets skapande värksamhet, så att detta, utrustat med ny kraft, kunde grunda de nödvändiga nya institutionerna.

Anarkismen har framsprungit ur samma kritiska och revolutionära protest som väckt all socialism till livs. Men en del socialister har endast nått till kapitalets negation, till förkastandet av ett samhälle, som vilar på arbetets underkuvande genom kapitalet. Här hava de gjort halt och hava icke förklarat sig emot det, som utgör kapitalets värkliga styrka — staten och dess huvudsakliga stöd: centralisationens princip, lagen, som alltid blir stiftad av en minoritet till fördel för minoriteten och domstolarna som huvudsakligen blivit skapade till försvar för auktoriteten och kapitalet. Anarkismen stannar icke med sin kritik inför någon av dessa inrättningar. Den riktar sig icke allenast emot kapitalet, utan också mot dessa kapitalets starkaste stödjepelare.

Socialismen.

—o—

Vort lille Land er de udviskede, de taagede Begrebers nivellerede Virkefelt, de vaklende og svage eller manglende Viljers raserede Domæne. Selv blandt de mest oppositionelle Elementer, hos dem, der føler sig staaende i den skarpeste Modstrid til alle sociale Omgivelser — hvilken Modstrid naturligt burde afføde den største Stejlhed og den ubøjeligste Energi —, selv hos disse findes i udpræget Grad de nævnte Væsensmærker, de revolutionære Tilbøjeligheder er uden Kraft og Brod, er ligesom opbyggede paa en Basis af Veghed og Slaphed.

Hvad er Grunden til dette triste Faktum?

Ja, Landets geologiske og geografiske Struktur spiller i denne Forbindelse en meget væsentlig Rolle. Et Lands Natur sætter sit afgjorte Præg paa Folkekarakteren. Lidet rimeligt er det at mene, at der af et Lands flade og intetsigende Jordbund skulde fremvokse klippefaste Viljer eller impulsive, energiske og storladne Individer. Saadanne vil altid være de lysende Undtagelser, der bekræfter den triste Regel.

Men er Jordbunden saaledes ude af Stand til at virke befrugtende i nogen Henseende, eller til at frembringe noget individuelt Særpræg, da bliver det saa meget nødvendigere at fæste sin Opmærksomhed ved Arten og Omfanget af de Rørelser, der paa det aandelige Omraade udefra skyller ind over Landet og gør sin Indflydelse gældende.

Den stigende Kultur og dermed følgende voksende Oplysning, har alt i mange Aar ude i Samfundene præget de lidende og undertrykte Befolkningslag, har aabnet Proletariatets Øjne for Kapitalismens Meningsløshed og Uretfærdighed og har underbygget de stedse voksende Krav om et andet og bedre Samfundssystem.

Disse Krav er i Tidens Løb blevne fast formulerede og udarbejdede i Enkeltheder, har faaet videnskabelig Til- og Omdannelse, saa de nu fremtræder som en Verdensbevægelse under Navnet: Socialismen.

Ved at undersøge Socialismens Væsen og Værdi, viser det sig desværre, at Grunden til dens rivende Fremgang i de senere Aar maa søges i den uhyggelige Omstændighed, at den paa Trods af sine revolutionære Kilder er gledet over til at bygge paa de konservative Instinkter i Menneskenaturen og altsaa i Virkeligheden fornægter og modarbejder sit oprindelige, dybt proletariske Udspring.

En Undersøgelse af Socialismens moderne Grundsætninger beviser Rigtigheden af denne Paastand.

Det fundamentale i den socialistiske Lære er Teorien om, at ikke Mennesket selv, men derimod de til enhver Tid givne økonomiske Forhold udelukkende har været bestemmende for alle menneskelige Handlinger, for Samfundets hele Udseende og for dets bestandige Omdannelse.

Det skal villigt indrømmes, at »Forholdene« altid er af væsentlig og ofte bestemmende Indflydelse; men Socialismens store og skæbnesvangre Fejlsyn er, at den ganske underkender Individets Magt, at den sætter en upersonlig Magt som uindskrænket Hersker over Mennesket og at den forveksler Begreberne Aarsag og Virkning.

Lad os billedligt belyse Spørgsmaalet.

Naar man befinder sig ombord paa et Skib kan det vel med Føje siges, at Fartøjet er det bærende, det fundamentale for vor Eksistens; men det maa derfor ikke glemmes, at Liv og Velfærd i lige saa høj, eller endnu højere, Grad afhænger af Kurs og Manøvrering, hvilken udelukkende bestemmes af det personlige Initiativ; ligesom selve Skibet, dets Oprindelse, Bygning og Konstruktion kun er et Foster af den skabende Tanke, er det praktiske Udslag af Menneskehjærnens kulturelle Virksomhed.

Hvad bliver nu Følgen af Socialismens Paastand om, at Skibet eller »Forholdene« er den altbeherskende Guddom, som intet Hensyn tager til den menneskelige Vilje? Ja, ganske naturligt bliver Resultatet, at man opgiver at foretage sig nogetsomhelst, da det ingen Nytte er til. Man lader staa til, driver hjælpeløst og energiforladt for Vind og Vove og den individuelle Foretagsomhed giver sig kun Udslag i, at man udsøger sig den luneste og behageligste Krog, hvor intet forstyrrende formaar at gribe ind i den permanente Søvn.

At denne Opfattelse af Socialismen som en fremskridtsfjendtlig Lære er rigtig, viser de praktiske Udslag, den har givet sig i de forskellige Lande.

Overalt er der vokset store socialdemokratiske Partier frem paa den socialistiske Læres Grundlag, og disse Partiers Opgave, som burde være hurtigst at omdanne Forholdene, er bleven efter bedste Evne at tilpasse sig disse, i Overensstemmelse med den socialistiske Læres falske Grundsyn.

Altsaa: Socialismen, som i sin første Oprindelse var de undertryktes kvalfyldte Skrig om Retfærdighed og Menneskeret, har i Kraft af sine moderne Læresætninger udviklet sig til at blive en Kapitalismen understøttende og dermed proletarfjendtlig Bevægelse.

Det er derfor paa Tiden, at de Revolutionære gør Skridtet fuldt ud og erklærer Kamp mod den altødelæggende Socialisme, at de virkelig samfundshadende Elementer frigør sig for det socialistiske Plore og den idiotiserende Frase om »Forholdenes Magt«, disse Forhold, som slet ikke er andet end vore egne og i Særdeleshed vore Forfædres Ideers og Tankers praktiske Udslag.

Kampen mod Kapitalismen skal og maa naturnødvendigt medføre Kamp mod dens Forbundsfælle Socialismen, med sine menneskefjendske, religionsmæssige Dogmer.

Alt for længe har Socialismen faaet Lov at brede sig som en snigende, aandelig og materiel Lupus, der hærger og skamskænder Proletariatet. Tyngdepunktet i Bevidstheden maa føres fra »Forholdene« til den menneskelige Vilje og Forstaaelse, til Anarkismen, som alene formaar at revolutionere Samfundet og at skabe sunde, fri og menneskelige Livsvilkaar for alle.

Derfor: Bort med Socialismen!

Leve den revolutionære Vilje!

J. M.

Humanitet eller Ret?

—o—

Hvis vi har et aabent Øje og lydhøre Øren vil vi snart have Fornemmelsen af, at vore Bestræbelser tidt og ofte slaar ind paa en Vej, der vil føre os ud i et bundløst Svælg, naar vi ikke tidsnok opdager, at det dragende Lysskær ikke var andet end Lygtemænd og afværger Ulykken ved at bøje af til Siden. I Flæng tager jeg en enkelt af disse Bestræbelser under Behandling, den har det Fortrin at være almen yndet og forvrænget, saa at Resultatet af Bestræbelsen eller Følelsen kun bliver et Skyggebillede og aldrig en levende Virkelighed i Overensstemmelse med Begrebets væsentlige Kærne.

Humanitet kender vi jo alle, thi alle er det bleven lært at være human, alle strutter af Humanitet. Vort Samfund vrimler ligefrem af humane Institutioner, humane Love, humane Mennesker. Særlig af de sidste findes der en Overflod saa stor, at vi løber en Fare for at kvæles af al den megen Humanitet. Fyrster, Fabrikanter, Embedsmand og Menigmand, Kapitalister og Arbejdere, alle vil de have Ord for at være humane og tror at de er det. Fyrsterne, naar de paa Skrømt afholder Fredskongresser og Voldgift, alt imedens de ruster febrilsk til Fædrelandets Forsvar. Pengematadorerne udnytter de finansielle og produktive Virksomheder med saa stor en Nænsomhed, at Tusinder og atter Tusinder maa bøde med Liv og Lemmer for det. Nye Videnskaber, nye Lærdomme dukker op Side om Side, næsten alle gaaende ud paa at blænde ved deres humane Tankegang og Forklaringen om Misforholdet Menneskene imellem. Men vidunderligt nok! Den mest humane af dem alle er dog Arbejderen, Proletaren. Han lader sig udbytte og kujonere paa alle mulige Maader til daglig og er alligevel aldrig gladere, end naar han kan underskrive Vedtægter og Kontrakter, der forhindrer Forstyrrelser i Samfundets Gang, Forstyrrelser, som vilde have saa umaadelig meget at betyde for ham, men Humaniteten forbyder det.

Er nu Menneskene saa humane, saa er deres Institutioner det ikke mindre, lige meget om vi betragter den ene eller den anden; de ligner hinanden paa en Prik. Alt er beregnet paa at presse saa megen Humanitet ud af hverandre som muligt, saa at denne ikke længere kan betragtes som en naturlig Medfølelse men er bleven vammel Medlidenhed, en Alliance med Uretten. Netop som saadan ytrer den sig i de forskellige officielle Institutioner, overalt gør det samme Magtforhold sig gældende. Har man Magten, saa har man Retten og ellers har man Uret, og just her havde der været en Opgave for Humaniteten som Bindeled mellem Magt og Retsforholdet. Det vil sige, at i det nuværende Samfundssystem, hvor en Ret ikke kan dokumenteres tilstrækkelig sort paa hvidt og vore saakaldte Love ikke levner Individet nogen Ret, her skulde Humaniteten være traadt til som fuldgyldigt Bevis for Menneskeretten.

Men hvorledes skulde dog ogsaa, i et saa udpræget Klassesamfund som det kapitalistiske, Humaniteten kunne undgaa at faa stærke Tendenser i Retning af Uretten? Hvordan skulde vel ogsaa den Besiddende, den Rige, kunde føle med dem, der intet ejer, med den Fattige? Det vil sige, man paastaar jo ganske vist, at naar man giver efter bedste Evne, en Understøttelse eller en Almisse, som man meget ofte kan betegne dette, saa er man human. Men prøv nu en Gang denne Paastand. Bliver den modtagende, foruden at ydmyges, ikke berøvet sin gode Ret, Retten til selv at erhverve fra Naturens Bord det, han behøver? Sætter Giverne ikke med deres Gaver et Gærde for denne naturlige Ret? Hvis ikke, da maatte de jo i human Forstaaelse være med til at aabne Vejen for de underste Samfundslag med Adgang til alle Livets Goder, i Lighed med dem selv. Har vi hørt noget lignende? Jeg tror det næppe. Naar vi da tænker paa, at de mægtige endnu en Gang er bleven en Nydelse rigere ved vor Armod og Dumhed, da maa virkelig vor Menneskefølelse stejle og give slig Humanitet Dødsstødet, thi da er den bleven til Uretfærdighed for det store Flertal af den menneskelige Slægt. Ser vi lidt nærmere paa vore Institutioner og vore Love vil vi da ogsaa finde, at de Hensyn, der bliver taget til Individet, har intet fælles med sand Humanitet eller Medfølelse, men udelukkende er baseret paa at høste en eller anden Fordel derved fra Individet. Til Ekspl.: I Skolerne er Undervisningen bleven mere rationel og udvidet til flere Grene, ganske simpelt fordi man behøver bedre udviklede, mere kyndige og alsidig uddannede unge Mennesker, hvis de skal kunne følge med i den rivende tekniske Udvikling. Man øver sig i Idræt og Sport og understøtter den fra Regeringens Side for at faa sunde og kraftige Individer i sin Tjeneste, med forskellige Formaal for Øje, deriblandt det, at opretholde Regeringen. Særlig paafaldende for vor Kultur er disse mange forskellige Velgørenhedsfester; findes der vel et Gran af human Mening deri, at man paa Basis af andre Menneskers Ulykke fester og morer sig, ja endda vinder Popularitet og Anseelse ved det? Og hvad andet er det vel der gøres? Hvad andet er det, end at man for nogle Adspredelsers Skyld, tilsat et Par Øres Godgørenhed, tramper den sidste Gnist af Menneskeværd ihjel hos de fattigste af de fattige?. Hvordan man end vender og drejer det, stadig kommer man til samme Resultat, at sand Humanitet grænser saa nær op til Ret, at det er umuligt i det nuværende Samfund at haandhæve den. Først i det frie Samfund vil Humaniteten faa sin store Betydning, idet den for Menneskets Vedkommende vil krystallisere sig som den soleklare Ret, den fuldkomne Frihed, men anvendt paa alt andet levende kommer til at spille en ikke saa lille Rolle som forædlende Faktor. Vort Krav, vor Fodring kan derfor aldrig lyde paa andet end Ret, Ret og atter Ret. Tilkæmper vi os Retten, saa øver vi sand Humanitet mod os selv og alt andet levende.

M. Blume.

Modet er Livsnerven i alle vore bedste Egenskaber; de sygne hen uden det; mangler man Mod, mangler man ogsaa Klogskab. At prove, eftertænke, beregne, overveje, det er vigtigt — ganske vist — men saa gælder det at beslutte sig og handle, uden at se tilhøjre og venstre, hvorfra Vinden blæser og om der er truende Skyer i Nærheden.

Franz List.

Hvor længe?

—o—

Arbeidere! hvor længe skal de mæskede privatkapitalister faa lov til at gjøre livet til en tortur for os? Hvor længe skal vi lade os tyranisere av konger, keisere, paver og blodsugende aktieselskaber? Hvor længe skal vi lade os narre og skræmme av præster og profeter? Hvor længe skal vi endnu lade os bestjæle av samvittighedsløse jobbere? Hvor længe skal vi se vore kjære lide sult og nød, midt i al den overflod, som findes? Hvor længe skal vi overlade til en liden begeistret flok av kammerater at kjæmpe mod tyraniet? Hvor længe vil vi endnu være en stum, lidende flaareflok, en ligegyldig, forslavet masse? Hvor længe skal »herrerne« faa trampe vor ret og vor lykke i grus? Hvor længe vil I vente, kammerater, før I griber til vaaben og knuser eders vanærende lænker? Hvor længe vil I vente, før I fordrer jer soleklare ret? Hvor længe vil I lide og taale, bære jert kors og sukke mod døden? Hvor længe vil I vente, før I fordrer forskud paa saligheden?

Ja, hvor længe?

Werenskjold.

Anarki.

—o—

Anarki! et Rædsels Væld,
Kaos, vild Forvirring, Blodets Strømme,
dunkle Taager, Fantasiens Drømme,
Vanvids syge Tanke-Smæld,
det er alment: Anarki.

Daaren satte det som Maal, —
langt fra Døgnets travle Hverdags-Færden,
fjærnt i Utopiens drømte Verden,
skabt ved Mord, ved Brand og Baal
— saadant er hans: Anarki.

Fusentasten bær' dets Navn,
luestærkt paa blodbestænkte Fane,
Tyven under den kan Godset rane,
indtil Barbariets Havn
naas igennem Anarki.

— — — —

Du spidsborgerlige Nar!
vid, at dine hjærnesvage Tanker
trælletvundne er til Fordoms Anker,
Slavesjælen hæftet har
Rædslens Gys til Anarki.

Vid, at netop Kaos' Gru
breder sig bag Loven. Samfundsorden
er Forvirrings Værk i Slave-Horden;
Statssystemets Vanvid nu
føder Trang til Anarki.

Vid, at Liv i Tusindtal
knuses mellem Mølleværkets Stene
af Profittens Gud, som raader ene.
Et saa grusomt Mandefald
bygger Bro til Anarki.

Vid, du Kapitalens Træl,
at det Kaos, hvorfor Sindet bæver,
er vort Nutidsliv. Fornuften kræver,
kæmpe maa vi til vort Held
for Kulturens Anarki.

Li—ping.

Nogle Alvorsord til Kvinderne.

—o—

Nu har I altsaa faaet den kostelige Gave, den kommunale Valgret, og det er jo kun et Tidsspørgsmaal, naar I ogsaa erhverver jer den politiske Valgret. Mange af jer viser en Iver og en Begejstring, som var en bedre Sag værdig, ikke blot I, som sidder lunt inden Døre og derfor vil stemme for, at alt skal være som hidtil, men — desværre! — ogsaa I, som mærker, hvordan Skoen trykker og Sulten piner, I, som ofte mere end Mændene maa lide under de elendige Samfundsforhold og ser eders Børn sygne hen uden tilstrækkelig Næring. I har ladet jer forlede af eders Mænds Interesse for Valgretten, af Socialdemokraternes Lovprisning af Stemmeretten som det udmærkede Vaaben til at tilkæmpe jer bedre Samfundstilstande. I har spejdet efter Hjælp, og man — de konservative, liberale og socialdemokratiske Partier i skøn Forening — har givet eder Stene for Brød.

Det er skønt og herligt at kæmpe sammen, Mænd og Kvinder, kæmpe for et fælles Maal; men jeg er bedrøvet over at se al denne Iver og Begejstring for saa ringe en Sag.

Svar mig ærligt: har disse Mænd, dine Brødre, udrettet noget ved at være med og gjort Brug af deres Valgret til Rigsdag og Kommune? Har de Mænd, de har faaet Valgt ind, udrettet noget? Er Arbejdsløsheden blevet mindre? Nej, tværtimod, den vokser Aar for Aar! Sulter Folk mindre nu end før? Har du set noget til, at dine stakkels Søstre Syerskernes Kaar bliver bedre, at Kapitalens Udbytning af Arbejderne bliver mindre fræk, at Uret og Vold fra de regerendes Side mod de Besiddelsesløse tager af, fordi du faar Lov til med Aars Mellemrum én Dag at afgive din Stemme (og Resten af Tiden sove) paa en eller anden Frasemager eller Levebrødspolitiker (thi det er Resultatet af det politiske Systems Indvirkning paa de Mænd, der gaar ind i det politiske Liv, er de end nok saa ærlige af Sind og Vilje, naar de gaar ind i Rigsdagen eller Kommunen), en Mand (eller Kvinde), som du betaler for at bestemme for dig og tusinde andre, lave Love og udskrive Skatter. Og hvis du nægter at underkaste dig de Love, han laver, er han atter den af dig valgte og betalte Autoritet, der direkte eller indirekte understøtter Politiets Bestræbelser for at haandhæve Lovene og faa dig til at adlyde.

Hvordan er det politiske Liv, som du længes efter at deltage i? Det er fuldt af Kompromiser, Alliancer, Gaaen paa Akkord og Slaaen af paa Ideerne, af Intriger og Overenskomster med Modstanderne.

Du Kvinde, som mere end Manden har bevaret din Retfærdighedsfølelse, hvordan kan du deltage i et Liv, som er saa uretfærdigt? **Hvis du vil kæmpe mod de bestaaende uretfærdige Tilstande, maa du bekæmpe Staten, men ved at deltage i Statens Styrelse, hjælper du med til at opretholde de uretfærdige Tilstande.**

Nej, det politiske Liv forsumper og fordærver dem, der deltager i det. Hvem af jer kender ikke nogle af de Mænd, der nu sidder i Rigsdagen, i Begyndelsen besjælede af en hellig Iver og ærlig Vilje, men snart forsumpede af det politiske Livs Intriger. Før hørte du ham tale mod det uretfærdige Samfund og for den kommende Revolution; og nu ser du ham rolig og beregnende, rævelumsk og diplomatisk, dybt inde i Intrigespillet, følgende Partiet i tykt og tyndt, som den gode, trofaste Partifælle, højlydt rosende sit Parti, naar det ved at slaa af paa andre Punkter har tilsjakret sig en lille Lov om Indskrænkning af Børnearbejdet eller en lille Toldnedsættelse paa Sukker.

Deltagelse i det politiske Liv luller Menneskenes selvstændige Virksomhed i Søvn. Du undergiver dig en andens Vilje, naar du overlader andre at bestemme over dig; og samtidig gør du dig til Medskyldig i Fabrikationen af denne ugudelige Mængde Love, hvorom det bedste, der kunde siges, vilde være, at de ikke var det Papir værd, hvorpaa de var trykt, hvis ikke den bitre Sandhed var den, at de som alle Love er uretfærdige, fordi de laves af dem, der har Magten, og rettes mod de undertrykte.

Nej, hvis du vil have noget gjort, vent da ikke paa, at andre skal gøre det for dig, gør det selv straks. Dette er **direkte Aktion**, direkte Handling af fri, selvstændige Mennesker, Kvinder som Mænd. Al Deltagelse i det politiske Liv gør magtgridsk og pengebegærlig. Mærker du ikke den kolde, beregnende Magtbrynde, der lyser ud af Politikerne. Er det nødvendigt at nævne Eksempler? Vort Land er saa lille. Vi kender snart alle hinanden, og de sidste Aar har givet tilstrækkelige Eksempler. Hver Dag bringer Bladene Beretninger om den rent ud kyniske Maade, paa hvilken Politikerne er tilfals, nogle for rede Penge, andre for gode Embeder, Ordener, Ære eller Magt. Vi behøver altsaa ikke at gaa til Udlandet for at hente Eksempler.

Saadanne Mænd vil du lade bestemme for dig, saadanne Mænds Vilje vil du underkaste dig! Indvend blot ikke, at der er hæderlige Undtagelser. Systemet vil i kort Tid smitte dem med sin Fordærvelse.

Denne vilde Jagt efter Penge og Magt har Mændene fra Forretningslivets hensynsløse Konkurrence overført paa det politiske Liv. Det ses jo, at her er noget at gøre. Hvad der nu om Dage naas ved Penge og Protektion, ved at være gode Venner med en Minister, en Rigsdagsmand eller en Rigsdagsmands Fætter, er rent ud forbløffende!

Du, Kvinde, du, som endnu kan gribes af Begejstring og Medfølelse, du, som endnu har bevaret en Del menneskelig Følelse, tror du, du vil kunne holde dig fri for denne smittende Magtbrynde? Historien har ofte givet Eksempler paa, at Kvinder, der er kommet til Magten, er blevet rene Uhyrer af Grumhed og Undertrykkelse. Sagen er den, at **Besiddelsen af Magten forraaer Menneskene!**

Er det saadanne Følelser, du vil fremelske?

Er det saadanne Tilstande, du vil forværre?

Nej, du, som i Modsætning til Manden, hvis Følelser er bleven afstumpede ved de idelige Intriger og Gaaen paa Akkord, endnu har Længsel efter at kæmpe for Sandhed, Frihed og Retfærdighed, og kan begejstres derfor, du kan ikke nøjes med et saa ringe Maal at kæmpe for!

Tænk over den Ting og overvej, om det ikke, da Politiken ikke blot er unyttig, men skadelig, da den gør Menneskene uselvstændige og skaber en hel Hær af Magthavere, da den forsumper og fordærver Mandens Følelses- og Tankeliv, om det da ikke var bedre, at den Lighed, du, saa ivrigt stræber efter mellem ham og dig, kom paa den Maade, at han gav Politiken og al dens Gerning og al dens Væsen en god Dag, og at du hjalp med til at gøre ham ked af det politiske Liv, saaledes som Anarkister og Syndikalister gør det nu — **ved af al Magt at faa ham til at afholde sig fra at stemme!**

Den fortvivlede Kamp for Brødet gør, at mange Kvinder lever sit Liv uden Sans for aandelige Interesser. Men om ét behøver hun ingen Oplysning, ikke engang af sin Mand eller sin Broder — at Samfundsforholdene i Bund og Grund er uretfærdige og at der maa ske en Forandring. — Selv kan hun gøre lidt dertil, saavist som hun er bedre skikket til Kampen, naar hun ikke til Slidet og Slæbet ogsaa skal føje Barnefødsler hvert eller hvert andet Aar. Hvad hjælper de næsten hvert Aar opdukkende Børneplejeforeninger? Mens Græsset gror, dør Hesten. Vi maa til Sygdommens Rod, Kapitalismens Omstyrtelse. **Men bedre skikkede til Kampen ved Mandens Side er I, naar I ikke er svækkede ved idelige Svangerskaber og Barnefødsler.**

Mangt et Ægteskab, mangt et frit Forhold er under det knugende Tryk af Fattigdommen nu om Dage saa som saa. Men ogsaa her begynder det at lysne. Der findes Ægteskaber og fri kammeratlige Forhold mellem Mand og Kvinde, mellem fribaarne Mennesker, som uden at vide af det og uden at ville være ved det, repræsenterer det, som vi tænker os som Idealet, en Slags kommunistisk-anarkistisk Gruppe, hvor der ikke er Herrer eller Trælle, hvor der hersker kammeratlige Forhold og hvor de brutale Egenskaber, som Manden fører med sig fra Forretningslivet og Politiken, uvilkaarlig mildnes. Jeg tror, at fra jer vil en renere, friskere Aand komme ind i Kampen, ikke for at svække den, men for at tilføre den friske Kræfter, ikke for at understøtte Staten, men for at unddrage Staten Støtte ved at undlade at stemme, ved at hjælpe med til at isolere den, boykotte den — derved vilde den sygne hen, skrumpe ind, dø af Mangel paa Næring. Denne Kamp, denne Sag er ingen Magtsag, men en Kamp for alles Frihed. —

Jeg mener ingenlunde, at eders Virksomhed skal være udenfor Hjemmet, skønt ogsaa her kan gøres meget, hvad

jeg senere skal omtale. Men naar eders Øjne er aabnede, vil I se, at tusinde Gange bedre end at arbejde for Stemmeretten er det at hjælpe med til at skabe bedre Vilkaar for alle eders Søstre rundt omkring paa Systuer og Fabrikker, hvoraf mange er udbyttede meget værre end Mændene nogensinde har været det. Selvfølgelig kan kun Kapitalismens Kuldkastelse helbrede disse Forhold, men her er det netop Kampen staar, den Kamp, som **Syndikalister** og **Anarkister** fører i vor Tid med de forskellige Kampmetoder, for at forberede Vejen for den sidste Kamp. **Generalstrejken og Overtagelse af Produktionen. Her burde Arbejderkvinderne, hver i sit Fag, virke for en revolutionær syndikalistisk Opfattelse med Dannelse af Grupper indenfor de forskellige Fag.** Og andre Kvinder burde træde til med Hjælp og Understøttelse ved Streiker, ved Sympatistreiker, Dannelse af kooporative Foreninger o. s. v.

Men i Hjemmet, hver i sin Kreds, kan Kvinden virke for Sagen, imod **Fordomme** og **det moralske Slaveri.**

Jeg behøver ikke at minde om den grusomme Foragt, hvormed der endnu ses ned paa en ung Kvinde, der har begaaet den Forbrydelse at blive Moder uden Præstens og Borgmesterens Medvirkning. Kvinderne er værre end Mændene i den Henseende.

Hvor megen Misundelse, hvor megen Skadefryd, hvormange Intriger er der ikke mellem Kvinder. Hvem kan opregne al den Tortur, alle de Trusler, Kvinder udøver mod Kvinder, af Fordomme, af Skinsyge, Forfængelighed, Uvidenhed, manglende logisk Sans o. s. v.

Hver fri Følelse foragtes, hver Tanke, der ikke følger den borgerlige, moralske Lovvej, bliver trykket ned. Mod alt dette burde Kvinden, den fri Kvinde, virke ved direkte Aktion i Ord og Gerning.

Endnu paa et vigtigt Omraade kunde Kvinden virke ved direkte Aktion, det er mod **Krigen.**

Virk hvor I kan mod denne, den grusomste af alle Fordomme, at Mennesker drager ud og slaar deres Brødre ihjel. Virk for at afbryde al Forbindelse med de maskeradeklædte Herrer, der kaldes Officerer, hvis Formaal er at dressere deres Brødre til, i Tilfælde af Krig, at skyde paa andre Soldater, ligeledes dine Brødre, som intet ondt har gjort dem, men som ogsaa er dresserede til Morderhaandværket.

Alt dette er direkte Aktion, og det er, i Modsætning til den politiske Humbug, det, der skal føre os mod det kommende fri Samfund.

Rolf Hammer.

Socialisterne kan ikke begribe, at Individets Frihed er en nødvendig Betingelse for Folkets sande Frihed.

Emil Henry.

Krig og Ungdom.

o

— — Usle, halvtafbladede Træer skutter sig i Efteraarsvinden over den sure, sorte Jord — —

Han læner sig til Gelænderet om Massegraven ved Dybbøls Skanser, og en fjærn Susen af hine Tiders blodige Drapa synes at naa Vandrerens melankolske Sind: hine frygtelige Timer, hvor Luften var Brag og Ild, og hvor Raab og Trommers Hvirvlen og Trompeters Skratten blandede sig med Skrigene af de Døende og Saarede, der lemlæstede faldt i deres Blod, Bryst mod Bryst, Arm i Arm, eller Øje mod Øje og Tand mod Tand — thi her er ogsaa Grave, der melder om, at paa dette Sted grov man danske og tyske Soldater sammen i Kalkjorden, thi saa fast var de filtret ind i hinanden i den sidste rædselsfulde Kamp, at man ikke vilde kunne skelne Tyskere fra Danske, der var kun sønderrevne og lasede Uniformer, og Lemmer og Kød og Blod, hvor ingen kunde kende Ven fra Fjende!

Saa megen Ungdom, saa mange Taarer, saa meget spildt Haab, saa mange Skæbner ihjelslagne paa denne lille Plet!

Der skal — i hvert Fald i denne Efteraarsdags Graavejrsbelysning — meget Krigerblod, eller i det mindste et stort, mægtigt Land i Baggrunden, for at man kan faa andet end bedrøvet Tomhed op i Sindet. En Lazareth-Stemning!

Og saa den egenkærlige Husvalelse afhvor smaa mange af de »store« Sorger og Bekymringer er mod de Lidelser, som Taarepilen her hvisker om. Hvem kender det ikke som en Trøst i tunge Tider, at jage bort fra de beboede Vaaninger og ud i Ensomheden under Stjernerne ... en sort, diamantprydet Nat .... og skue mod alle disse himmelske Lys og deres glansfulde Uendelighed, indtil man hygger sig i Intetheden ved sin egen jordkrybende Smaalighed og Pinsel! Her staar jeg nu ved en Dødens og Lidelsernes Stjernehimmel — en Stjernetaage af Smerter, en Mælkevej af Sorg og Tilintetgørelse — herover tindre usynlig en Hærskare af Hæderens Stjerner, der sagtens kan trøste for de smaa, dagligdags Bagateller . . .

Om der end aldrig bliver skønnere Kors over disse Grave, om der end aldrig bliver rigere Hegn om denne Kirkegaard, end at enhver Hund fra Vejen kan snuse derind — maaske er det allerbedst saaledes, evig vil alligevel Stjerneilden lue over Massegravene ved Dybbøl Banker!

— — Saaledes lød Skildringen af hans Minde dernede fra Dybbøl! — —

I disse Dage møder unge Mænd paa Kasernerne og trækker i Morderdragten; gid de, efter Læsningen af denne Artikel, maatte være aareladet af den Antimilitarismens Aarelader, som giver Mennesket sund Dømmekraft!

Thi en skønnere Tro har vel Ungdommen om Livet, end den, at lade sig slagte paa en Krigsskueplads.

Lad mig til Slut citere nogle Linier af D r a c h m a n n; han skriver om Krigen:

Vi sættes paa Scenen som Gladiatorer,
saa spiller det nationale Orkester,
og saa gaar det løs med Huggen og Stikken,
og saa begraves de blodige Rester.

Men D u kan tro, der vil komme en Perse,
og D u kan tro, der vil blive et Bulder.
Alle som en vil vi da give Møde
Tyske og Engelske, Skulde mod Skulder.

Vald. Ahrnell.

Vor Kamp og Majdagens Betydning.

o

Vor Kamp, vor egen Frigørelse, hvem vilde ikke gerne være med til at udføre et godt Stykke Arbejde for denne vor egen Sag; sikkert mange, mange. Og mange var det, der har ofret Lykke og Sundhed, ja Livet med, for at føre den Sag til Sejr. Men hvor vidt naaede de? Hvad var Resultatet af deres Anstrengelser? Om vi tog alle smaa Reformer paa nært Hold og saa paa dem, maatte vi alligevel tage Luppen til Hjælp for at finde et eneste Fremskridt, en eneste Fordel. Vor Kamp, Kampen for en bedre Tilværelse baade materiel og intellektuel, Kampen for Livet, hvor mange er ikke bleven begejstret for den og har viet hele deres Liv for denne store, herlige Opgave. Skuffelser, bitre Skuffelser, var deres Lod. Uforstaaende, maabende, stirrer Hoben paa dem, hovedrystende og forsigtig overvejende gaar de deres Vej. Nej, det kunde de dog ikke være med til. Hvad vilde det da ogsaa sige, dette med direkte Aktion, Generalstrejke, Sympatistrejke, Sabotage og alle disse forskellige Vaaben, en virkelig rationel Kampmetode forudsætter som anvendelig i Klassekampen. Og Klassekampen? Havde de ikke indsat Repræsentanter i Rigsdagen, i Landstinget, i Kommunen, allevegne hvor de kunde komme afsted med det? Havde de ikke paalagt dem nu at arbejde rigtig flittig for deres egne, for det arbejdende Proletariats Sag? Havde de ikke paa denne Maade sikret sig, at den sociale Revolution fuldbyrdedes ad fredelig Vej, med Lovens Stempel paa? Jo saamænd havde de saa, de havde rigtignok gjort det altsammen i tredive Aar og længere til; i en hel Menneskealder havde de praktiseret det, og bare de hang vældig i gik det dem da ogsaa nogenlunde taaleligt endda, naturligvis paa Arbejdstidens og Arbejdsløshedens Bekostning. Arbejdsløsheden, ja den var drøj, men det var jo en naturlig Frugt af Kapitalismen og de kunde ikke afværge den før deres Repræsentanter var Flertal; men naar det var opnaaet, ja da oprandt sikkerlig ogsaa Arbejdernes Guldalder.

Saadan ræsonnerer det store Flertal af den arbejdende Klasse, indtil en god Dag deres egne Repræsentanter erklærer sig ude af Stand til at gennemføre noget til Fordel for dem. Otte Timers Arbejdsdagen staar som et skønt Ideal for vor Stræben, men Tiden egner sig foreløbig ikke til dens Gennemførelse; thi Arbejderne er ikke modne endnu til at indføre det socialistiske Samfund. Vi maa altsaa finde os i den Kalamitet, vi kalder for Arbejdsløshed, indtil videre med Besindighed og Ro, det gavner os bedst: bare rolig, rolig. Saaledes er deres Tale, ad fredelig Vej har været deres hele Stræben, og derfor er vi der, hvor vi er, paa akkurat samme Plet som for saa og saa mange Aar tilbage. Som om man nogensinde kunde opnaa sin Ret, sin Frihed, uden Kamp? Kamp og ikke Fred er Mindretallets Stræben, og de har ejheller ligget paa den lade Side for at gøre deres Mening gældende; men langsomt gik det, thi de var kun et lille Mindretal til en Begyndelse; men lidt efter lidt erkendes det af flere, at saadan som det nu er, kan det ikke blive ved. Og højere og kraftigere bliver Røsterne in-

denfor det brede Arbejderlag om tidssvarende Kamp og tidssvarende Vaaben til Opnaaelsen af menneskelige Tilstande. Forstaaelsen af, hvordan det opnaas, er ved at vaagne. Den er bleven levende. De forskellige Midler diskuteres og Misfornøjelsen over, at Ledelsen lader dem upaaagtet, spores tydelig.

Netop nu, da vi har overstaaet Tyveaarsdagen for 1ste Majfesten, netop nu bør vi tale højt om vor Kamp, vore Vaaben, thi ogsaa 1ste Majs Arbejdshvile er et Vaaben, et Stykke af vor store Frihedskamp, en direkte Aktion, som Udbytterne frygtede saa ubændig for, at de var forberedt paa selve Revolutionen. Stor og skøn var denne Idé om en selvvalgt fuldstændig Hviledag for Proletariatet. 1ste Maj var det første Angreb paa Fjenden, men det mislykkedes tildels, thi Masserne overgav deres Førere hele Ordningen og adlød uden Indsigelse det, disse diktérede for dem. 1ste Maj blev til et Monstrum af det, den skulde have været, et tydeligt Bevis for Proletariatets Magt. Denne Dag, som kunde have baaret os frem til Sejr om vi havde været enige, staaende paa den økonomiske Klassekamps Grundlag, blev trampet ned i Snavset til Latter og Grin for vore Modstandere.

1ste Maj er Agitationens store Festdag, Agitation til Handling, til at tage alle andre Dage som vi tog denne ene Dag, at bringe alt det raadne og sprukne til Fald til Fordel for det frie Samfund, der en Gang skal fødes, naar vi er os vor Magt bevidst, naar vi har Mod til at anvende den og gør en Ende paa det bestaaende.

1ste Maj er Demonstrationens Dag, men ikke Dagen til et Optog uden Maal og Med, som dem, vi kender saa godt fra al'e disse mange Aar. Slige Demonstrationer er uværdige den 1ste Maj. Majdagen, vor egen Dag, er Dagen for vore demonstrativt frembaarne Krav, bestemte Krav, vi selv staar bagved som selvbevidste Individer, parat til at handle. 1ste Maj er Handlingens Dag. Vi handlede ved at nægte vort Arbejde. Vi standsede Hjulene Alverden over, overalt, hvor der findes Kapital og Proletariat, Udbyttere og Udbyttede. Og vore Fjenders Skræk er noksom Bevis for, hvilken Magt der ligger i vore Hænder, lige meget om de korslagte synger Arbejdsnægtelsens Lovsang eller knyttet til Slag fremstormer i Kampen for Frihed og Ret.

Leve 1ste Maj, Symbolet for vor Kamp!

L. Nielsen.

Det vaares!

—o—

Nu er det vaar! Over hele værden gaar der en varm, livsgivende vaarens luftning. Den tykke is, som i aarhundreder har lagt over folkene, slaveriets, uvidenhedens, fordommes tykke is, den brydes sønder og smelter under paavirkning av frihedens herlige solstraaler. Blodrustne lænker brydes. Kravet paa frihed stiger fra millioners struber. Fra Makedoniens vilde bjerge til ishavets kolde strande lyder raabet: »ned med slaveriet!« Op over værdens blodbestænkte horisont stiger frihedens sol, spredende lys' og varme i de tusinder sjæle. Under dens indflydelse spirer haabets fagre blomster.

Nu er det vaar!

Hjertet slaar hurtigere, i øiet tændes begeistringens hellige ild og i de undertryktes sind svulmer haabet om en lykkeligere tid. Mørket splittes. Tyraniets klamme haand skjælver. Folket vaagner og styrter som en elv om vaaren, frem mod friheden, mod lykken.

Vinteren var lang og tung, livet var koldt og mørkt, men nu er det vaar, vældig skabende vaar.

Hurra for vaaren!

Werenskjold.

Frihetsbegär

—o—

Det tändes i tidernas ursprung
en gnista af frihetsbegär,
i folksjälens innersta gömmen
den gnistan glöder och tär.

Från sekler till sekler hun brunnit
i långa och nattsvarta år,
och gnistan skall glöda och flamma
så länge världsalltet står.

Den gnistan har gifvit åt slafven
hans drömmar om Ariens land
och tron på de kommande tider,
som lösa förnedringens band.

Den gnistan hon glödde hos satan,
när ensam han sted emot gud,
när trotsigt han lämnade herren
och vägrade lyda hans bud.

Den gnistan skall leda oss framåt
på dyster och mödosam stig,
den gnistan är hatet, som för oss
till kamp i befrielsens krig.

Alt skal tilhøre alle! Retten til Velvære, det er Muligheden for at leve som menneskelige Væsener og opdrage Børnene saaledes, at de kan blive ligeberettigede Medlemmer af et Samfund, bedre end vort, medens »RETTEN TIL ARBEJDE« betyder Retten til at være evig Lønslave, et Arbejdsdyr, ledet og udbyttet af Bourgeoisiet. Retten til Arbejde er i gunstigste Tilfælde et industrielt Tugthus.

Peter Kropotkin.

Under sort Flag.

(Et Nutidsbillede).

—o—

Naadigherren afholder Banket med Sang og Spil, og mange Slags ere Folkene, der bryder en Lanse for ham til hans Ære. Utallige ere Ridderne og utaalmodige er de alle efter at favne ham, vor kære, naadige Herre »Profit«. Nej, næsten ingen kan modstaa ham, derfor ogsaa hans Tjeneres Ivrighed efter at drive de store Hjorder af Trælle sammen og støde dem med Vold ud i Arenaen til Tvekamp om nogle overgemte Lækkerbidskener, vor naadige Herre saa nedladende og jovial kaster i Grams til dem.

Skuespillet er begyndt, Balkonerne er besatte af et tætpakket, festklædt Bedsteborger-Publikum. Prunkende, overmætte, overnervøse og tomhjernede sidder de og morer sig over den rasende Hob, der som et Kobbel Blodhunde farer løs paa de Smuler, der tilkastes dem. Under Støj og raa Latter, der dræber al Følelse, midt i et Lyshavs blændende Skær, der brænder i Hjernen, der synes at slikke Blodet op igennem Porerne, under Trompeters Stød og Hornets Klang, udfoldes det sorte Flag, Hungrens tunge, truende Tegn. Og vildere og vildere gaar Spillet, og højere og højere gjalder de Ulykkeliges Skrig; sælsomme, forunderlige Lyde imellem Sang og Spil. Lyde, sitrende og skælvende som Smaahorns Klynken, sukkende, stønnende, som fra de syges hule Bryst; Lyde som vild, skærende Disharmoni, som Vanviddets Haanlatter, som Sultens grusomme Kval borer sig ind i vor Bevidsthed, vældende frem fra alle Kanter. Allevegne fra kommende, intet Steds forskaanende, omspænder de hele Jordkloden. Sagte og undertrykt lød det til en Begyndelse, stærkere og stærkere voksede de sig, jo nærmere de kom; og de kom, vi har dem ved vor Side, vi er midt iblandt dem, disse Elementers hæse og skurrende Dissonanser.

Ja, »Profitten« bor overalt! Han har mange Slotte og overalt afholder han Gilde og Fest under sort Flag. Vor Jord, vor rige, bugnende Jord, sejler under sort Flag! Det klinger som Æventyr, som »en saga blott«, og er dog den kolde, grusomme Virkelighed. Vor Jord, med sine uudtømmelige Rigdomskilder, sine Marker, sine Skove, sine Enge, sine Byer, sine Floder og sine Have, et Hjemsted for Sult og Nød, det vilde ikke være til at tro, hvis vi ikke saa det med vore egne Øjne. Aviserne beretter til dag'ig om Landenes Nødstilstand, om de Sultnes Møder og Demonstrationer, om deres store Antal op i de Hundredtusinder, de beretter om alt i Enkelthederne, blot ikke en eneste Stavelse om, hvordan vi skulde kunne komme ud af denne forfærdelige Misère, denne Profittens Banket. Imedens suser Sultepisken ned paa vore Rygstykker, Slag paa Slag, hurtigere og hurtigere gaar Tempoet, skærende ind i Kødet, bedovende og forvirrende ved deres smertefulde Beroring. Fornuften er som bortblæst, vi dukker os kun bag hinandens Ryg og aander lettet op, naar det ikke traf os denne Gang, uden Spor af Sans for, at det næste Gang kunde blive vor Tur. Hvordan det vil ende, hvis ikke alle vi Profittens Trælle tager os sammen til at vove et Livtag med denne vor Herre, er let at forstaa: Tilbagegang, Degeneration og Undergang af den menneskelige Slægt som saadan. Dog umuligt, har vi da ikke alle en Hjerne til at tænke med og vil ikke alle Sanser skærpes under slige Tilstande? Endnu vaander Trællene sig ganske vist under Piskeslagene og famler søgende efter den reddende Planke til at gengælde med samme Mont, endnu er de forblindet og sanseløse for deres egen uimodstaaelige Kraft, endnu taaler de Arbejdsløshed, Sult og Savn. Endnu lader de upaaagtet den Fornuftens Appel, der tilraaber dem: Ryd Hindringerne af Vejen for en menneskeværdig

Tilværelse, Jorden med alle dens Goder tilhører eder alle! Endnu hører de den ikke, men tung og truende vejer over dem alle endnu det sorte Flag.

Louise Mathilde.

En Samtale mellem Fader og Søn.

—o—

Drengen: Far, hvorfor var Jens saa glad igaar, da han kom fra Byen, han havde Baand om Hatten og han sang; hvad var han saa glad for?

Faderen: Han er bleven taget til Soldat.

Drengen: Vil han saa faa det godt?

Faderen: Naa, det tror jeg just ikke.

Drengen: Hvorfor er han da saa glad ved det? Hvad skal han da bestille, naar han skal være Soldat?

Faderen: Han skal ind til Byen i 3 Aar og bo paa Kasernen.

Drengen: Hvad skal han bestille der?

Faderen: Han skal lære at skyde og fægte for at han kan forsvare Fædrelandet, naar Krigen kommer og Fjenden angriber os.

Drengen: Far, hvad er Fædrelandet?

Faderen: Det er det Land, hvor vi bor.

Drengen. Er det da vores Land?

Faderen: Nej, min Dreng, det var ikke saa vel, nej ikke en Smule af det er vores.

Drengen: Hvis er det da?

Faderen: Det er Godsejerens.

Drengen: Ja, men Far, hvorfor forsvarer Jens da hans Land? Har vi da nogen Gavn af, at han har saa meget Land?

Faderen: Nej, min Dreng, det havde nok været bedre, om vi havde haft lidt af det, saa behøvede vi ikke at sulte.

Drengen: Hvorfor kan vi da ikke tage et Stykke af det?

Faderen: Fordi han ikke godvillig giver det fra sig, og vi har ikke Penge til at vi kan købe det af ham.

Drengen: Far, har alle de andre Mennesker her i Landsbyen Jord, og kun vi har ikke noget?

Faderen: Nej, de er allesammen fattige Folk, al Jorden her omkring er Godsejerens.

Drengen: Ja, men Far, naar der nu er saa mange fattige Folk, saa maa de dog tilsammen være stærkere end Godsejeren; hvorfor gaar de saa ikke hen og tager Jorden fra ham uden videre?

Faderen: Nej, det gaar ikke, saa kommer Soldaterne.

Drengen: Og hvad gør de da?

Faderen: De skyder paa de Folk, der vil tage Godsejerens Jord fra ham.

Drengen: Ih, men det kommer de vel i Fængsel for?

Faderen: Nej, det gør de ikke, — de faar snarere en Belønning for det.

Drengen: Far, det forstaar jeg ikke; da Christian for nogen Tid siden blot slog Jørgen lidt i Hovedet, blev han jo dømt til at sidde i Fængsel i flere Aar, og de andre faar Belønning, fordi de skyder Folk ihjel. Det forstaar jeg ikke. Men Far, hvorfor skyder Soldaterne paa Folkene?

Faderen: Fordi Officererne kommanderer dem dertil.

Drengen: Skal Jens da ogsaa skyde?

Faderen: Ja, det skal han rigtignok.

Drengen: Ja, men hvad vil han da være Soldat for? Hvorfor vil han da ikke hellere holde med os?

Faderen: Han skal være Soldat, enten han vil eller ej.

Drengen: Men naar han nu alligevel ikke vil?

Faderen: Ja, saa kommer de andre Soldater og henter ham.

Drengen: Jamen, de andre Soldater, er det da allesammen rige Folk?

Faderen: Ok nej, de fleste er fattige Bønderkarle ligesom Jens.

Drengen: Hvorfor er de da saa dumme og holder ikke sammen? Hvorfor holder de med de rige, hvorfor hjælper de ikke hellere de fattige Folk?

Faderen: Hvis de ikke gør, hvad Officeren befaler dem, bliver de enten sat i Fængsel eller skudt.

Drengen: Af hvem da? Af Officererne?

Faderen: Nej, af andre Soldater.

Drengen: Ja, men det er jo da ogsaa fattige Folk som de selv.

Faderen: Ja, det er rigtigt nok.

Drengen: Men naar de nu heller ikke gør, hvad Officererne befaler dem, hvad saa?

Faderen: Ja, saa ....

Drengen: Ja, for saa er der vel ingen, der vil være Soldat mere, og vi kan tage lige saa meget Jord, som vi har Brug for, og saa vil Folk ikke mere skyde hinanden og alle vil leve lykkeligt?

Faderen (for sig selv): Ja, der kan være noget i det, Drengen siger.

Oversat*) af

Rolf Hammer.

Brasiliens Mordere.

—o—

Til den frie Presse i hele Verden!

Jernbanelinien Nord-West i Brasilien, der er under Arbejde, gaar gennem ubeboede, øde Egne, dækkede med Skove og Moradser. Entreprenørerne nægter at tage de simpleste Forholdsregler for Arbejdernes Helbred og Liv. De dør daglig i stort Antal af Klimatfeber og Beri-Beri. Betingelserne er følgende: At arbejde under en brændende tropisk Solhede, ernære sig af Bønner og saltet Kød, sove paa den giftsvangre Jord, plaget af Moskitoer og giftige Fluer, ingen Læge, ingen Medicin, ingen Hjælp af nogen Art til de syge. Selv de syge tvinges til at arbejde; de, der nægter, bliver skudt ned.

Paa en og samme Dag døde en Arbejder og et Æsel af Udmattelse og Sygdom. Manden og Dyret blev kastede i den samme Grav.

Selskabet har Monopol paa Næringsmidlerne og sælger dem til Arbejderne for det firdobbelte af deres Værdi. — Disse Forbrydelser foregaar med den republikanske Regerings stiltiende Samtykke

Redaktøren af »Bauru«, en Avis, der udgaar i en By i dette Distrikt, er bleven truet med Døden for at have skrevet om disse Forbrydelser.

Det er aldeles nødvendigt, at den frie Presse med alle Midler, der staar til dens Disposition, gør sit til at forhindre Udvandringen af Arbejdere til Brasilien, hvor Slaveriet, Torturen og Døden venter dem.

De Mennesker, som vil Dødsstraffen, deltager i Bødlens Gerning.

Flaubert.

*) Oversat fra det østerrigske anarkistiske Blad »Wohlstand für Alle« (Velvære for alle). Er senere oversat af Tolstoy og af ham oplæst for en Forsamling af unge.

Kort Oversigt over anarkistiske og syndikalistiske Blade.

—o—

DANMARK: »Frihed«, Maanedsskrift, »Syndikalisten«, udgaar hver 14. Dag. NORGE: »Ungsocialisten«. SVERIGE: »Brand«, Maanedsskrift, og »Brand«, Ugeblad, »Nya Folkviljan«, Ugeblad. TYSKLAND: »Der freie Arbeiter«, »Der Sozialist«. ØSTERRIGE: »Wohlstand für Alle«, »Nova omladina«, »Matice Svolodz«, »Hornik«. HOLLAND: De vrije Socialist«, »De vrije Communist«, »Recht vor Allem«, »Recht doer Zee«, »De Wappen neder«, »De Arbeiter«, »Be Tolhomst«, »De B'ok«. BELGIEN: »L'Insuige«, »L'Idee Libre«, »Opstanding«, »Ontwarking«, »L'action directe«, »Waarheid«. ENGLAND: »Die Freie Generation«, »Freedom«, »Der Arbeiterfreund« (jødisk), »Freie Arbeiterwelt«, »Germinal«. FRANKRIG: »La Revolution« (syndikal Dagblad), »Les Temps Nouveaux«, »La Voix du Peuble«, »L'Ere nouvell«, »Le Libertaire«, »L'Anarchie«, »L'Ordre«, »Germinal«, »L'section Syndicale«, »Le Balai Social«, »Terre et Liberte«, »Le guerre sociale«. SVEITS: »Der Rundschau«, »Der Vorposten«, »Le Reveil«, »L'setion anarchist«, »Le Voux du Temple«. — Endvidere udgaar der i Spanien c. 15, i Portugal 6, i Italien 13, i Algier 1, i Argentina 7, i iBrasilien 7, i Chile 3, paa Cuba 2, de kanariske Øer 2, Ægypten 2, Peru 1, Rumænien 1, Uruguay 1 og i de forenede Stater 14 anarkistiske Blade.

Kammerater,

som har Interesse af, at der afholdes en international, anarkistisk Kongres og som ønsker at stille Forslag til samme, bedes tilskrive Korrespondancebureauet 163 Jubilee Str., London.

Skarnkasse.

»SOCIALISTEN«

er Navnet paa et herværende Papir, hvori Storskryderen, den amerikanske Reklamør Reinhold Månsen, kaldet Mak, i lange Tider har kogt og endnu koger socialistisk Suppe paa Anarkismen. Den uappetitlige Barnum-Figur befinder sig paa dette Omraade som en Hund i et Spil Kegler. Med langt mere Kompetence vilde han sikkert kunne fortsætte sit saa heldigt begyndte Skriveri om Voldtægt i Ægteskabet, og naar dertil hans kalejdoskopiske Frue yderligere vilde tale om Barselforsikring, kunde der, socialistisk set, sikkert ventes et rigt og befrugtende Samarbejde paa Basis af de tilstedeværende Foraarsforhold.

Med Hensyn til det pseudo-videnskabelige Charlataneri om Anarkismen venter vi taalmodigt til Skribleriet ad Aare ophører (hvis det da nogensinde sker) og har vi saa Tid og Lejlighed skal vi under Et behandle Hr. Mak og *hans* Fejltagelser.

BØRNEHJÆLPSDAGENS

modbydelige Humbug har i Aar faaet mere Sandhed i sin Reklame. Plakaten har, som det sig hør og bør, intet med det forsultne Barn at gøre, men er Folkeforlystelsens og den hjærneløse Kvindeenergis Personifikation. De dystre Baggrundsfigurer forestiller formodentlig denne københavnske Karnevalsdags beregnende Ophavsmænd, der ved, at Gøglet ventilerer meget opsparet Samfundshad.

Den i Forgrunden svajende Bourgeoisinymfe, med sin demimondeagtige Paatrængenhed, er den vellykkede Repræsentant for det velordnede Samfunds soignerede Haan mod sin egen Betlerilovgivning.

GENERALFORSAMLINGEN.

Tragisk Lystspil i en Akt. Frit efter det danske af Zuschauer. Handlingen foregaar i en Storstad i et Lilleputland.

(Scenen forestiller et offentligt Lokale, tæt besat med Foreningen »Revolution«s Medlemmer. Idet Tæppet gaar op ses Dirigenten paa Talerstolen).

Dirigenten:

Punkt 5 paa Dagsordenen: Redegørelse af Charles Rücklas. Jeg skal straks give Ordet til Charles Rücklas.

Charles Rücklas

(en ung Mand, træder sendrægtig og med betænkelige Miner op paa Talerstolen):

Ja, jeg har anmodet Foreningen om at maatte være til Stede her i Aften for at tilbagevise de infame Beskyldninger, der er rettet mod mig og min Kammerat Andres Lumpaci. Jeg vil retfærdiggøre mig mod Beskyldningen for at have solgt mig selv til Socialdemokratiet. Jeg har ganske vist anmodet om og modtaget Penge af den socialdemokratiske Fører Jeppe Dræksen, men det er selvfølgelig en Privatsag.

Sagens Begyndelse er, som De maaske ved, nøje knyttet til de revolutionære Singhaleseres Historie, og disse verdenshistoriske Papirer, som — — — — (sky Sideblikke til den blyantsbefængte Sekretær, der skrivelystent lytter til).

Peter Druksen

(har straks fattet Meningen og henvender sig til Sekretæren):

Jeg maa henstille til Sekretæren, at intet af dette Punkt paa Dagsordenen tilføres Forhandlingsprotokollen.

Sekretæren:

Det maa Forsamlingen afgøre.

Peter Druksen:

Godt! Saa stiller jeg det som Forslag.

Dirigenten:

Maa jeg bede dem, der stemmer **for** dette Forslag, om at række Haanden op. (En Masse Hænder flyver til Vejrs). Tak! — — — og imod? (Ikke en Haand ses). Saa er Forslaget altsaa enstemmig vedtaget.

Ch. Rücklas

(fortsætter lidt mere sikker):

Altsaa, af lutter Bekymring for vore singhalesiske Brødre vidste vi hverken ud eller ind. Vi maatte have et godt Raad, og hvad var da naturligere, end at gaa til den indflydelsesrige Jeppe Dræksen? Ganske vist var og er han vor skarpeste Modstander, men hvad gør man ikke i en snæver Vending? Vi kom til ham to Aftener i hans Hjem. Den første Aften strittede hans Skæg vildt af Glæde og Frakkeskøderne dansede Matrosreel af Begejstring. Men allerede anden Aften var Skægget i apathisk Ro og næsten livløse var Skødernes vemodige Dask. Han raadede os til at rejse og tilbød os Penge, hvilke vi dog frabad os. Vi rejste saa til Sachsen-Valby — — —

En Stemme:

Hvad bestilte I der?

Ch. Rücklas

(hører intet):

— — og da vi havde opholdt os der og næsten ikke havde flere Penge, saa vi os af denne Grund nødsagede til at anmode Jeppe Dræksen om Hjælp. Lumpaci, ikke jeg, skrev derpaa et Brev og bad ham sende halvtres Kroner, som vi ogsaa ganske rigtig fik tilsendt pr. omgaaende med Tilbud om flere. — — —

Af denne min Fremstilling af Sagen ser I, hvor grundløse alle Beskyldninger er, og jeg tilbageviser med Foragt den frække Paastand, at jeg har solgt mig selv.

Niels Ehrlich:

Denne Sag er ikke saa lidt ulden. Jeg kan ikke indse, at der var nogen Grund til at rejse af Hensyn til Singhaleserne, og i hvert Fald finder jeg det forræderisk at anmode en Modstander om Hjælp. Singhaleserne selv har erklæret, at i deres Fædreland vilde en Mand, der indlod sig paa sligt, øjeblikkelig blive skudt ned som en Hund. Det gør mig ondt, Ch., men jeg kan ikke indse andet, end at du desværre har solgt dig selv og er afhængig af Partiet.

Peter Druksen:

Sagen er noget uhyggelig, men selvfølgelig har Ch. Rücklas Ret. Man maa da sandelig udnytte de forhaandenværende Forhold. Kun Fremtiden kan bedømme Manden.

Fru Adler:

Det er en meget pinlig Sag. Men vi har jo engang vedtaget at ville benytte alle til Raadighed staaende Midler, og andet har Manden jo faktisk ikke gjort.

Hans Deutscher:

Sikken Masse Slutter for ingen Ting, for slets ingen Ting! Jaj wet icke, om Ch. Rücklas har solgt sich selv, eller om han icke har solgt sich selv, men, for Fanden! wat rager det maj? Det er jo en Sach, som aldeles og slets icke wetkommer uns!

Pariser-Hansen:

Ja, pinligt er dette her. Men hvad er der egentlig at diskutere om? Maa jeg spørge, er ikke Jeppe Dræksens Penge akkurat saa gode som enhver andens? Lad os bare ikke skabe os, Pengene lugter ikke.

(Diskussionen er begyndt at kede de tilstedeværende. Adskillige er listet af, men i et Hjørne underholder cand. A. M. Bolt sig med Sekretæren Schreiber).

A. M. Bolt:

Hvad siger du til dette her?

Schreiber:

Ja, hvad skal man sige? — — der er ligesom Mug over det hele. —

A. M. Bolt:

Hvorfor henvendte det Bæst, Rücklas, sig dog ikke til mig? Jeg har jo saa tit maattet punge ud og hjælpe saa mange andre. — Aldrig havde jeg tænkt mig dette her. En saa fænomenal Karakterløshed, eller — — ja, hvad skal man egentlig sige om et Menneske, der bønfalder en Modstander om Hjælp? —

Schreiber

(hurtigt):

At han er en Pjalt!

A. M. Bolt:

Og det er altsaa de revolutionære! — Naar Ungdommen er saadan, har Fremskridtet minsandten de lyseste Udsigter! Men naturligvis: »Alle til Raadighed staaende Midler« er jo et stort Begreb. —

Schreiber:

Men dog ikke vidt nok til at rumme saadanne Smaating som revolutionær Ære og Moral. — Hør, kan du regne ud, hvorfor alle fandt Sagen pinlig, naar det var en given Ting, at han kun havde gjort det rette?

A. M. Bolt:

Tja — hvorfor? — Formodentlig det sædvanlige Smitstof, Forholdenes Korruption, Hykleriet. — — Man taber jo snart Troen paa alt, Lysten til alt. Fortvivlet er det dog, at se den ene efter den anden af dem, som man stoler fuldt og fast paa, falde fra — svigte deres Sag, — hvor kan det dog være? — —

Schreiber:

Det skal jeg sige dig. Ser du, selv de bedste kan ikke frigøre sig for Arv, Opdragelse og Paavirkning. Vi er jo alle de leddeløse og blodfattige Børn af samme, lige marv- og kraftløse Forældre: Den hjemlige Nationalisme og den internationale Socialisme.

Der har du Forbandelsens Hemmelighed — —

(Tæppe).

Rättvisa.

Till de maktägande. 25 öre.

Fallet tänk först — handla sedan.

25 öre.

Dessa båda skrifter avhandlande de brännande spörsmålen bombattentatet i Malmö och domen över Svahn, författade av *Henning von Melsted*, kunna rekvireras från författaren, adress: Styrmansgatan 1, Stockholm.

»Frie Tanker«,

Organ for Kristiania Fritænkerforening, udkommer hver Maaned og koster 60 Øre aar'ig.

Kan bestilles Brogaten Nr. 1, 6 Etage. Redaktør Henrik Østby.

Februarnummeret er udkommet.

Vill ni följa med den revolutionära arbetarrörelsen i Sverige

bör ni prenumerera på

Brand och Brands Månadshäfte

(Redaktör för båda tidningarna är HINKE BERGEGREN).

Pålitliga kommissionärer antagas!

Tillskriv BRANDS expedition, Rörstrandsg. 32, Stockholm.

Brochyrer

af

Henning von Melsted.

Fred. Ur en politisk kättares anteckningar. Pris 1 krona.

Rättvisa! Till de maktägande i Sverige. Pris 25 öre.

Fallet: Tänk först — handla sedan! Pris 25 öre.

Hädelse! Pris 25 öre.

Författarens förlag,
Styrmansgatan 1,
Stockholm.

Til Forhandlere og Abonnenter.

Forhandlere af „Frihed“ søges overalt i Skandinavien, 30 pCt. Rabat. Bladet sendes ikke pr. Postopkrævning, og vi anmoder vore Forhandlere og Abonnenter om at indsende Beløbene i Frimærker (ogsaa svenske og norske) eller pr. Postanvisning *snarest*.

Kropotkin: KRIGEN, 10 Øre.

Voltairine de Cleyre: FORBRYDELSE OG STRAF (oversat fra Originaludgave). 25 Øre.

Nacht: DEN REVOLUTIONÆRE BEVÆGELSE I RUSLAND, 25 Øre (indeholder bl. a. Tolstojs Opraab: »Tænk først, handl siden«).

Forhandlere Rabat.

Beløbet kan indsendes i Frimærker.

Henvendelse til

Rolf Hammer,
Falkonerallé 5.

„Syndikalisten“

udkommer hver 14. Dag.

Organ for den revolutionære Arbejderbevægelse.

Ekspedition: Peter Fabersgade 18², **Petersen.**

Pris 5 Øre pr. Nr.

Nya Folkviljan,

Ungsocialistisk veckotidning.

(Rusdrycksannonser intages icke).

Prenumerationspris å posten:		Uttkommer en gång i veckan i stort 7-spaltigt format och är alltid illustrerad samt kostar endast 5 öre.
Helt år. . . .	kr. 2,50	
Tre kvartal . .	» 2,—	
Halvt år	» 1,40	
Ett kvartal . .	» 0,75	

Kommissionärer antagas å alla platser.

Tillskriv expeditionen, Malmö.

Fösvarsnihilistisk! Relegionsfientlig! Samhällsomstörtande!

Ung-Socialisten

Socialdemokratisk Ungdomsforbunds Organ

utkommer engang maanedlig.

»Ung-Socialisten« er landets eneste **antimilitaristiske** og **revolutionære** maanedsblad. **Maa** derfor holdes af alle arbejdere, der vil være i kontakt med tidens største kulturbevægelse: **Socialismen.**

»Ung-Socialisten« bestilles paa samtlige postkontorer i Danmark og koster kr. 1,00 pr. aar, 50 øre pr. et halvt aar.

Postadr.: »Ung-Socialisten«, Kristiania.

Ekspedition: Sigwald Lian.

Kontor: Storgaten 20. 4.

Ekspedition: EDUARD NIELSEN, Nørrebrogade 90, 2. o. G.

Nørrebros Centraltrykkeri (Jul. Hansen). Blaagaardsg. 29. Kbhvn.